

[Tâm Tâm Hệ Liệt] – Bộ 2 – Ngoại Hỏa Tự Phần

Contents

[Tâm Tâm Hệ Liệt] – Bộ 2 – Ngoại Hỏa Tự Phần	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	37
6. Chương 6	44
7. Chương 7	53
8. Chương 8	61
9. Chương 9	69
10. Chương 10	77

[Tâm Tâm Hệ Liệt] – Bộ 2 – Ngoại Hỏa Tự Phần

Giới thiệu

Edit: Nguyệt NhiBeta: Anh TửThật sự mà nói việc chia lìa vô cùng đơn giản nó còn đơn giản hơn tro

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-tam-he-liet-bo-2-ngoai-hoa-tu-phan>

1. Chương 1

Khu nhà nghỉ yên bình, khí hậu ôn hòa, ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng cũng không làm thời tiết trở nên nóng bức. Trước căn phòng là một vườn hoa nho nhỏ trồng rất nhiều loài hoa xinh đẹp không biết tên. Cung Tú Nhân đứng giữa khu vườn, một cơn gió nhẹ thổi bên tai hất khiến cho vài sợi tóc màu đen tuyệt mỹ khẽ bay.

Hắn cùng một người đàn ông đứng cách nhau một khoảng vừa đủ, khoảng cách giữa bọn họ là hai cánh tay, không gần cũng không xa, tựa như quan hệ hiện tại của họ.

Cung Tú Nhân hái một đóa hoa màu sắc rực rỡ, bông hoa xinh đẹp màu đỏ ở trong lòng bàn tay hắn, tựa như một con bướm giương cánh muốn bay, bất cứ lúc nào đều có thể theo gió rời đi. Bọn họ nói chuyện dang dở, hắn đang chờ người đàn ông kia trả lời.

Giọng nói của người kia mang một chút lãnh khốc, một chút tàn nhẫn, chính là giọng nói nguyên bản của y, y nói chuyện với bất cứ ai đều là ngữ khí thế này, hờ hững như vậy, y không phải nhằm vào hắn, hắn biết, bản tính của y là lãnh khốc tàn nhẫn, y chính là loại người vô tình.

“Người biết không, đàn ông ở cùng nhau có chỗ tốt, chính là mặc kệ chúng ta làm tình thường xuyên, kịch liệt như thế nào, người cũng sẽ không mang thai.”

Bàn tay Cung Tú Nhân khẽ mở ra, bông hoa nhỏ trong tay rất nhanh đã bị gió nhẹ nhàng mang đi, không lưu lại chút dấu vết nào.

Gió có thể vô thanh vô tức mang hoa đi, giống như hoa chưa bao giờ tồn tại trong khu vườn này, chỉ có tình cảm là còn lưu lại. Nếu người đã từng yêu, đã từng hận, trong lòng người nhất định sẽ lưu lại dấu vết sâu sắc, vĩnh viễn cũng không phai mờ, đến tận lúc người chết đi, dấu vết kia vẫn sẽ như cũ tồn tại trong tim người, mãi mãi không thay đổi.

“Ta không cần con cái, không bao giờ muốn một đứa bé giống ta, bộ dáng tiểu quái vật âm dương quái khí, ta bảo cô ta phá thai, không phù hợp cách đối xử với người khác của người sao?”

Ngón tay Cung Tú Nhân nhẹ nhàng vuốt lên cánh hoa, bông hoa thực yếu ớt và không thể chịu được ngoại lực thương tổn, hắn khẽ rút tay lại, bởi vì bông hoa mỏng manh cần một người yêu hoa, không phải là loại động vật máu lạnh không chút tình cảm.

“Ngày mai ta phải rời khỏi, đi tham dự một cuộc họp ở Paris, đại khái đi khoảng một tháng.”

Giọng nói Cung Tú Nhân không mang theo chút cảm xúc nói ra kế hoạch cùng hành trình của hắn, tình cảm nếu như để lộ ra ngoài, sẽ dễ dàng bị đối phương biết được, người đàn ông này là loại người thông minh, lợi hại, ngoan độc như thế nào, hắn phi thường hiểu được.

Người kia không chút biểu tình quay đầu đi vào căn phòng nhỏ. “Tốt, dù sao ngày mai ta cũng về nước họp, có thể sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau.”

Cung Tú Nhân biết y không có thời gian gặp hắn, mà chính hắn cũng sẽ không có thời gian.

Chia lìa là đơn giản như thế, so với trong tưởng tượng của chính mình còn đơn giản hơn, so với gặp gỡ rồi ở cùng nhau càng dễ dàng và đơn giản, dễ dàng đến nỗi làm cho khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười khổ.

Người đàn ông này sẽ không biết kế hoạch của hắn, vĩnh viễn cũng không, nếu y biết, y có thể sẽ hối hận đã không giết chết hắn, hoặc là sử dụng phương pháp càng tàn bạo hơn đối đãi hắn, bất quá y sẽ không biết.

Bởi vì trong thực tế, kế hoạch này là một loại ảo tưởng buồn cười, vĩnh viễn cũng không có khả năng thực hiện, ngoại trừ lĩnh vực nghiên cứu chuyên môn của hắn là có thể.

~~~~

Một người cao tuổi hiền lành, có lẽ chính là giống như người trước mặt. Khi còn trẻ ở trên thương trường cực kỳ cường hãn, sau đó ông rời khỏi vị trí, đem tâm huyết cả đời mình giao cho người thừa kế, khí thế cường hãn ngày xưa hoàn toàn biến mất, trở thành một ông già mặt mày hớn hỏ, cùng cảm giác của Tì Mã Tuấn trước đây hoàn toàn khác nhau.

Vương Đại Nhất hưởng thụ niềm vui ngậm kẹo đùa giỡn với cháu mình, trong tay ôm đứa cháu trai đáng yêu, tán gẫu cùng Tư Mã Tuấn.

“Người còn trẻ, còn có thể sống thêm nhiều năm, nhưng có đôi khi quay đầu nhìn lại, sẽ cảm thấy được mình đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện trong đời, ta thật hạnh phúc khi ta đang rất bận rộn thì gặp được vợ của ta, hơn nữa mặc kệ tính tình ta xấu thế nào, bình thường bận rộn bao nhiêu, bà ấy đều không rời bỏ ta.”

Vợ của Vương Đại Nhất là một bà già trên mặt đầy nếp nhăn, nhưng nụ cười trên mặt bà lại thể hiện sự ngưỡng mộ đối với ông ấy, giống như trong mắt bà không phải là một ông già xấu xí, vẫn là người đàn ông oai phong một cõi trên thương trường hai mươi năm trước.

Tì Mã Tuấn chịu không nổi loại tình cảnh này, y chán ghét nhất loại hình ảnh “viên mãn khoái hoạt”, mỗi khi nhìn thấy y liền chịu không nổi mà muốn phá hủy tất cả, chẳng qua hiện tại Vương Đại Nhất căn bản là không có giá trị lợi dụng, đương nhiên cũng không đáng để y phá hủy.

“Ta phải đi, Vương bá, công ty còn có việc.”

“Ngồi xuống đi, vợ ta nấu ăn rất ngon, ngươi nhất định phải nếm thử một chút.”

Vợ của Vương Đại Nhất đi vào nhà bếp, lúc này ông ấy mới buông đứa bé trong tay, để cho đứa cháu chơi trong phòng khách, phòng ăn nhất thời chỉ còn lại ông cùng Tì Mã Tuấn. “Kỳ thật ta hôm nay mời người tới dùng cơm là vì muốn chúc mừng ngươi.”

“Chúc mừng?” Tư Mã Tuấn trong đầu nghĩ đến vài cái hợp đồng thành công gần đây, những hợp đồng này phi thường chấn động, tuy rằng chưa công bố trên phương tiện truyền thông nhưng cũng tạo thành tin tức truyền miệng ở một số công ty đối địch, trách không được người đã rời khỏi thương trường như Vương Đại Nhất lại biết được chuyện này, những hợp đồng thành công kia cũng thực sự khiến y tự hào.

“Cám ơn Vương bá, người từ đâu biết được tin tức này?”

Vương Đại Nhất khẽ vuốt râu, nở nụ cười “Ta tận mắt nhìn thấy, nói thật ra ta thực sự hoảng sợ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta còn không thể tin được người kết hôn.”

“Ta kết hôn?” Tư Mã Tuấn trợn mắt há hốc mồm, y không hiểu được ông ta già rồi nên lú lẫn, hoặc là đơn thuần chỉ để tranh thủ thời gian của y cho nên mới nói ra loại chuyện vớ vẩn này.

“Ta không có kết hôn.” Vương Đại Nhất ngắc ra một chút, “Chính là ta nghe nói người có rất nhiều người tình, nhưng không có con, vậy nên ta mới nghĩ đến...”

“Người nghĩ sai rồi, Vương bá, ta thật sự phải về.” y không hờn giận đứng dậy, y đến nơi đây không phải để nghe một lão già lú lẫn giảng loại chuyện nhảm chán này, lãng phí thời gian quý giá của y.

“Chính là đứa bé thật sự rất giống người, ta không thể nhìn lầm được, Tuấn, đứa bé nhìn đẹp giống như người không phải tùy tiện là gặp được.”

Động tác đứng dậy của y đột nhiên cứng đờ, “Đứa bé?”

Vương Đại Nhất nói đến nổi nước miếng tung bay: “Đúng vậy a, một đứa bé trai ba tuổi, người đi cùng hình như là người làm, bộ dạng đứa bé đó rất giống người. Ta từng nghe nói sinh hoạt cá nhân của người rất phức tạp, người có nguyên tắc là tuyệt đối không có con. Ta nghĩ người vì vợ và con của người cho nên mới cố ý giấu diếm chuyện này!”

“Người xác định đứa bé đó ba tuổi?”

“Àn, ta cùng đứa bé kia nói chuyện, nó nói ba ba ở Đài Loan, muốn dẫn nó đi chơi, ba ba bận rộn nhiều việc linh tinh, ta tưởng là người.”

Tư Mã Tuấn chậm rãi đứng dậy, “Đó không phải là con của ta, người nhận lầm rồi, Vương bá, ta không có con, cũng không có khả năng có con, lúc ở cùng phụ nữ, ta đều phi thường chú ý điểm này.” Y phi thường chắc chắn điểm này, y tuyệt không cho phép tiểu quái vật âm dương quái khí tồn tại trên thế giới này.

“Có thể là ta nhận lầm, chính là... Chính là... Thật sự rất giống.” Vương Đại Nhất vẫn rất khó tin được chính mình đã nhìn lầm.

Tư Mã Tuấn không để ý đến ông ấy, đơn giản nói lời từ biệt rồi lập tức lên xe. Sau khi đóng cửa xe, tài xế lập tức lái xe đến nhà y.

Vừa bước vào nhà, người tình mới của Tư Mã Tuấn là một nữ diễn viên khá nổi tiếng liền chạy ra đón, cô ta mặc một chiếc áo bằng lụa mỏng, trong suốt, tựa hồ như không mặc gì, thanh âm nói chuyện tràn đầy ngọt ngào.

“Tuấn, hôm nay người bảo ta đến, như thế nào trẻ thế này mới trở về?”

Tư Mã Tuấn cởi áo khoác, treo lên giá áo. Hôm nay tâm tình y phi thường không tốt, hơn nữa y vốn là loại người âm trầm, bởi vậy lúc này có vẻ đặc biệt khủng khiếp. Y lạnh giọng nói:

“Cút cho ta, ta có chuyện phải xử lý.”

“Tuấn.”

Tư Mã Tuấn liếc mắt nhìn cô ta, trong mắt y thân hình cô ta nhìn khá đẹp, nhưng cũng chỉ là thứ mà nhiều phụ nữ khác cũng có, phụ nữ đối với hắn mà nói chỉ có tác dụng để tiết dục, đối phương là ai căn bản không quan trọng.

“Ta bảo người cút, không nghe thấy sao? Sau này không bao giờ được đến nơi đây nữa.”

Nữ diễn viên bị ánh mắt như độc xà, lạnh khốc ngoan độc của y nhìn, sợ tới mức phát run, không dám nhìn y, biết phải lập tức rời đi, cô ta thay quần áo, nhanh chóng rời khỏi.

Tư Mã Tuấn lập tức gọi điện thoại. “Điều tra cho ta, bốn năm trước ta ở cùng với ai, những phụ nữ đó có người nào mang thai không?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng trả lời ngắn gọn, liền cúp máy.

Không bao lâu sau, người kia gọi điện thoại cho Tư Mã Tuấn, Tư Mã Tuấn dùng sức nắm chặt nắm tay, sau khi nghe xong báo cáo, y ra sức quăng điện thoại xuống sàn nhà, đơn giản là câu trả lời mà y nhận được vượt quá sức tưởng tượng của y.

“Cung Tú Nhân, chỉ có Cung Tú Nhân, làm sao có thể, hắn là nam, chuyện này nhất định có vấn đề.”

Y nằm trên ghế sa lông, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi, người kia là người đàn ông duy nhất y từng bao dưỡng... Bất quá cũng không thể xem như bao dưỡng, bởi vì y chưa từng đưa tiền cho Cung Tú Nhân, Cung Tú Nhân tuy rằng không giàu có bằng y, nhưng là hắn cũng không nghèo, thậm chí ở trong giới khoa học còn có địa vị rất cao.

Hắn lúc trước cũng không phải bởi vì tiền mà ở cùng y, giống như chính y cũng không phải vì bao dưỡng hắn mà ở cùng một chỗ với hắn, hai người thực tự nhiên ở bên nhau, sau đó lại thực tự nhiên không còn liên lạc.

Bọn họ tình cờ gặp nhau tại một lễ hội lớn ở nước ngoài, y vì họp mới ở nơi đây, còn Cung Tú Nhân có thể là vì tham gia hội họp gì đó nên đến nơi đó.

Y còn nhớ rõ dung mạo thanh lệ thoát tục của hắn, lúc ấy Cung Tú Nhân bị đám đông chen lấn, xô đẩy làm chân bị thương, hắn liền ngồi nghỉ bên đường, đến khi những tiếng động ồn ào không còn nữa, đám đông giải tán, hắn vẫn ngồi nơi góc tối chờ đợi người đến giúp.

Mà y khi đó vừa hoàn tất cuộc họp, lúc mới rời khỏi hội trường liền gặp Cung Tú Nhân.

Lúc ấy Cung Tú Nhân nhờ y giúp đỡ, y còn tưởng rằng hắn là người bán xuân [aka ... đứng đường], bởi vì hắn có gương mặt tuyệt đẹp, ngồi ở một con đường tối, còn đối y lộ ra biểu tình không hề phòng bị, không thể trách y lúc trước lại hiểu lầm.

Đêm đó bọn họ liền cùng nhau trên giường, từ đầu ngón tay đến chân Cung Tú Nhân không có chỗ nào không đẹp, y tham luyến thân thể hắn, căn bản là không cho hắn rời đi, vì để ở cùng Cung Tú Nhân, y làm chuyện khó tin, kéo dài thời gian ở nước ngoài.

Bọn họ ở nước ngoài đã yêu thân thể lẫn nhau, ngoại trừ ***, y không thể tưởng tượng còn có từ nào khác có thể giải thích quan hệ giữa bọn họ trong lúc đó.

Mối quan hệ này kéo dài nửa năm, mỗi lần đều là Cung Tú Nhân chủ động liên lạc với y, nói hắn đang ở nơi nào, hiện tại đang làm cái gì. Nếu y không quá bận rộn, y sẽ lập tức bớt thời gian đến gặp hắn, sau đó ở khách sạn, bọn họ tận tình tham lam hưởng thụ nhiệt độ cơ thể lẫn nhau.

Đến khi một trong những người tình của y mang thai, dựa vào đó tổng tiền y, y căn bản là mặc kệ, lập tức yêu cầu cô ta phá thai, cho dù cô ta không chịu phá thai, đứa bé kia cũng không có khả năng là của y, y phi thường hiểu rõ chuyện này.

Lúc ấy Cung Tú Nhân ở bên cạnh y, tự nhiên cũng nghe được chuyện này, y đã quên khi đó hắn hỏi mình cái gì, cũng không nhớ rõ chính mình trả lời ra sao, kể từ đó, Cung Tú Nhân không tìm y nữa.

Mối quan hệ chấm dứt thập phần gọn gàng, y không thích đàn ông, cho nên Cung Tú Nhân có liên lạc với y nữa hay không căn bản là không quan trọng, theo suy nghĩ của hắn, nếu mối quan hệ này duy trì hơn một năm, nói không chừng y sẽ là người vứt bỏ Cung Tú Nhân.

Y đưa tay lau mặt mình, không thể phủ nhận rằng trong số rất nhiều người tình, Cung Tú Nhân xem như là người duy trì quan hệ với y lâu dài nhất, bọn họ trong lúc đó không liên quan đến tiền bạc, cũng không hề vì lợi ích lợi gì, lĩnh vực lại hoàn toàn khác nhau, chẳng biết tại sao bọn họ lại ở cùng nhau lâu như vậy?

Lúc Cung Tú Nhân cười lộ lên bộ dáng thực ngây thơ, thực đáng yêu, lại thực thuần khiết, cùng với nghề nghiệp là một học giả hoàn toàn không thể liên tưởng được, y luôn chăm chú nhìn hắn, bởi vì hắn không hề giống với những người ở bên cạnh y.

Đúng vậy, hắn thoát nhìn chính là loại người mà y muốn hủy diệt nhất, thiên thần nhỏ được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, tin tưởng trên đời này còn tồn tại thiện lương[lòng tốt], có tình yêu.

Nói tóm lại, hấn chính là loại người mà y không thể chịu đựng được, y muốn hủy diệt loại người này nhất, những khoảng tối tăm, thâm trầm trong lòng y luôn không thể chịu đựng được sự tồn tại của Cung Tú Nhân.

~~~~~

“Bác sĩ Cung, có người muốn gặp người.”

“Ta bận rộn nhiều việc, chờ một lát đi.”

“Nhưng người đó đã đến đây rồi.”

Thư ký bộ dạng giống như sắp thổ không nổi, hay là biểu tình muốn té xỉu ngay lập tức, hình như là nhìn đến bạch mã hoàng tử trong mộng hoặc là siêu cấp thần tượng ở trước mặt, làm cho Cung Tú Nhân rất muốn cười, hấn không biết người ghé thăm là ai, nhưng nhất định là một người nổi tiếng.

Nhưng bất luận là người nổi tiếng như thế nào, hấn cảm thấy chính mình vẫn sẽ không nhận ra, gần như lâu lắm rồi hấn không có xem TV, cho dù có một thần tượng siêu cấp đứng trước mặt hấn, hấn cũng có thể hoàn toàn không biết, thậm chí ngay cả người kia họ gì cũng không biết được.

“Vậy mời người đó vào đi.”

Hấn liên tục nhìn số liệu báo cáo trên máy tính, mãi đến khi có người đi đến trước mặt hấn.

“Xin chào, bác sĩ.”

Cung Tú Nhân vẫn duy trì nụ cười lịch sự ngẩng đầu lên, hấn cũng không muốn khi đối mặt với siêu cấp thần tượng còn lộ ra vẻ mặt si ngốc, sau đó bị mấy người thư ký phàn nàn a.

“Xin chào...”

Câu chào hỏi nghẹn lại trong cổ họng hấn, Tư Mã Tuấn không phải siêu cấp thần tượng, nhưng hấn có thể lý giải thư ký vì sao lại có bộ dáng sắp té xỉu, bởi vì không có một thần tượng nào bộ dạng đẹp mắt hơn y, cũng không có ai so với y càng phong lưu hơn, hưởng chi người trong ngành tài chính và kinh tế nhất định biết nhân vật quan trọng như y.

Đôi mắt thâm sâu khó dò của y nhìn về phía hấn, tựa như đang dò xét cái gì.

Hai tay Cung Tú Nhân nắm chặt tờ báo cáo, trái tim thiếu chút nữa nhảy ra khỏi ***g ngực.

Tư Mã Tuấn mở miệng: “Không nhận ra ta sao, bác sĩ?”

“Tư Mã tiên sinh.” thanh âm của hắn hạ thấp một chút, tựa như đang đè xuống tâm tư cuồng loạn của chính mình lúc này, hắn cảm thấy hai lòng bàn tay không ngừng đổ mồ hôi, cả người vô thức trở nên hoảng loạn. Vì sao Tư Mã Tuấn lại xuất hiện ở đây? Có thể nào y phát hiện được bí mật kia?

Không có khả năng, hắn làm được thập phần hoàn mỹ, không có khả năng sẽ bị phát hiện.

Nếu đã bị phát hiện, Tư Mã Tuấn sẽ không tự mình đến tìm hắn, y sẽ thông báo tòa án, gọi luật sư đến, ngay cả thời gian để thở dốc cũng sẽ không lưu lại cho hắn.

Hắn biết tác phong làm việc của y, cũng biết rõ cá tính y luôn luôn lãnh khốc, giống như độc xà âm trầm tàn nhẫn, chờ đợi thời cơ đem răng nọc cắn vào cơ thể kẻ thù, làm cho kẻ thù căn bản là không thể phản kháng liền lập tức ngã xuống đất, những điều này hắn đã từng chứng kiến qua.

Suy nghĩ một chút, hắn lập tức bình tĩnh lại. Tư Mã Tuấn không có khả năng biết được chuyện đó, nếu không y sẽ không lạnh lùng, bình tĩnh đứng trước mặt hắn như thế.

Hắn trưng ra một nụ cười lãnh đạm đơn giản, phẳng phất thể hiện khoảng cách thực xa xôi giữa bọn họ, tựa như những người xa lạ, mấy năm qua, bọn họ chính xác là hai người xa lạ không hề liên lạc với nhau.

“Ta nghĩ rằng người đã quên ta, dù sao cũng đã nhiều năm không liên lạc.”

Hắn trả lời hồ hững, đem tờ báo cáo trong tay cầm lên, một số khác thì đặt trên bàn, Tư Mã Tuấn tràn ngập hứng thú nhìn hành động của hắn.

Lúc ở bên nhau bọn họ không thực thân mật, ngoại trừ khi ở trên giường, bọn họ sẽ không tùy tiện đụng chạm đối phương, trong lúc đó, khoảng cách là một điều cấm kỵ, hai người sẽ không phá vỡ điều cấm kỵ này, thật giống như điều cấm kỵ đó là giao ước giữa bọn họ.

“Ta hiện tại không phải đến liên lạc với người sao? Cùng nhau đến khách sạn đi.”

Câu nói này biểu thị ý tứ không cần nói cũng biết, Cung Tú Nhân khẽ nhún mày. “Thật xin lỗi, ta không nghĩ sẽ sống phóng đảng như thế, ta đã có một gia đình bình thường, hơn nữa cũng trở lại thành người bình thường.”

Trong đôi mắt hắn lấp lánh sáng ánh hào quang kì lạ, làm cho Tư Mã Tuấn khó có thể buông tay, hôm nay y đến là để tìm hiểu tin tức, nhưng nếu như có thể đem hắn ôm vào trong lòng, xem như là chuyện đáng làm nhất a.

Mặc dù y không thích nam nhân, nhưng là ở cùng Cung Tú Nhân, với y mà nói xem như một đoạn kí ức

thập phần khoái trá, thậm chí là rất dễ chịu.

Y đưa tay ôm lấy eo hắn, bộ phận nam tính chạm vào mông hắn, y nhớ rõ hình ảnh những sợi tóc của hắn hỗn loạn rối tung ở trên giường quyến rũ đến cỡ nào, so với tất cả phụ nữ y từng quan hệ đều quyến rũ hơn. “Đôi khi yêu đương vụng trộm sẽ làm cuộc sống càng thêm thú vị.”

Cung Tú Nhân nương theo động tác của y, bất động thanh sắc đẩy tay y ra, Tư Mã Tuấn không có quan niệm đạo đức như thế nào, lúc ở bên y hắn đã phi thường hiểu rõ, y có thể có được hắn, càng có thể trong lúc có được hắn đồng thời có được người phụ nữ khác, hơn nữa là rất nhiều phụ nữ.

“Người nói sai rồi, có đôi khi yêu đương vụng trộm chính là chơi với lửa có ngày chết cháy, lửa có thể sẽ không đốt tới trên người người, lại sẽ đem ta đốt cháy, ta không nghĩ cầm bình chữa lửa tự phun lên trên người mình!”Hắn nói thập phần lãnh đạm.

“Người thật sự kết hôn?” Y lấy ra hộp thuốc lá cười nói, trong lời nói tràn ngập ý khinh bỉ, nhưng lại không cho đối phương có cơ hội biện hộ, đây là thủ đoạn từ trước đến nay của y. “Người đối với phụ nữ thật sự được sao?”

“Người không phải là bác sĩ tâm lý của ta, chuyện riêng tư như vậy, ta hắn là không cần nói cho người nghe.” Cung Tú Nhân trả lời thật sự lãnh đạm.

Tư Mã Tuấn cầm lấy bật lửa, Cung Tú Nhân lập tức giật lấy cái bật lửa cùng với điều thuốc của y, “Nơi này không thể hút thuốc.”

Tư Mã Tuấn là lần đầu tiên bị người khác hạn chế như vậy, đôi mắt sắc nhọn của y nhìn hắn, bình thường biểu thị y không hề giận.

Cung Tú Nhân đặt cái bật lửa giá trị xa xỉ của y lên bàn, đem thuốc lá quăng vào thùng rác. “Khói thuốc đối với trẻ em không tốt, con của ta lát nữa sẽ đến nơi này.”

Cung Tú Nhân phi thường hiểu rõ, làm cho Tư Mã Tuấn nghi thần nghi quỷ, không bằng hào phóng nói ra tình hình bản thân hiện tại, có đôi khi cố ý thả ra một ít tin tức cũng là một loại sách lược tốt nhất, hướng chỉ đối mặt với Tư Mã Tuấn, nhất định cần dùng đến một chút tâm cơ cùng thủ đoạn.

“Con của người bao nhiêu tuổi?”

“Tròn ba tuổi.”

Tư Mã Tuấn nhíu mày, “Nói cách khác, thời điểm người đi Paris tham gia gì đó, còn có đứa con này?”

Cung Tú Nhân mỉm cười, “Người có thể có hơn một ngàn tình nhân, ta lại không thể có nữ nhân

sao?” Tư Mã Tuấn chưa bao giờ cảm thấy được không chung tình là một loại lỗi lầm, y đối Cung Tú Nhân không hờn giận mà nở nụ cười. “Ta không có hơn một ngàn tình nhân, khi đó chỉ có mấy người mà thôi.”

Không muốn nhắc đến chuyện quá khứ từng làm cho hắn thấy không thoải mái, Cung Tú Nhân khẽ đẩy kính mắt trên mũi mình, quay sang hỏi Tư Mã Tuấn.

“Chúng ta đều hiểu rõ đối phương, người không có khả năng là vì ôn chuyện nên đến tìm ta, cũng không có khả năng là đột nhiên lại muốn cùng ta trên giường, nói đi, mục đích của người là gì?”

“Ta nghe được một chuyện rất kỳ quái, có một người nói cho ta biết rằng ông ta nhìn thấy một đứa bé ba tuổi bộ dạng rất giống ta, đứa bé đó khoảng chừng ba tuổi, bốn năm trước ta kết giao với người phải không?”

“Người còn đồng thời cùng rất nhiều người phụ nữ khác kết giao, không chỉ cùng một mình ta mà thôi, đừng quên người là loại ngựa đực, gieo tình khắp nơi là chuyên môn của người, không phải sao?”

Hắn cố ý nói một cách mỉa mai, nhưng không cách nào ngăn lại mồ hôi lạnh chảy đầm đìa trong lòng bàn tay và phía sau lưng, cũng vô pháp phủ nhận nỗi đau mà chính mình bị thương tổn sâu sắc lúc ấy.

Cái loại đau đớn này cơ hồ làm cho hắn không thể chịu đựng được, mãi đến sau khi có được đứa nhỏ, mới để cho hắn dần dần cảm thấy thoải mái. Hắn không muốn hận một người, sau đó làm cho cả người hắn tràn ngập loại độc tố này, khiến cho đứa con của hắn học cách thù hận, sau đó biến thành một động vật máu lạnh giống như Tư Mã Tuấn.

“Những người phụ nữ kia không có mang thai con của ta, một người cũng không có, cho dù lúc trước có một người đến uy hiếp cũng là muốn lợi dụng, đứa trẻ đó không phải là của ta.”

“Người là ám chỉ ta, ta có thể sinh tiểu hài tử sao? Người không phải đã từng nói ở cùng với ta, vô luận mãnh liệt, nhiệt liệt, thường xuyên làm như thế nào, chỗ tốt duy nhất chính là ta sẽ không sinh con.”

Cung Tú Nhân quay đầu nhìn thẳng vào mắt y, hắn ép buộc bản thân không thể lùi bước, chỉ cần lùi một bước, thông minh như Tư Mã Tuấn sẽ phát hiện ra điểm không thích hợp, giọng nói của hắn lộ ra thống khổ sâu đậm, chính là tận lực che giấu, không muốn để cho y biết ngày trước điều này đã phi thường tổn thương hắn.

Hắn từng vì những lời nói này của y mà phi thường thống khổ, hiện tại ngược lại biến thành vũ khí để chiến đấu, hơn nữa những lời này không chèn vào đâu được, vô cùng hoàn hảo.

Tư Mã Tuấn trầm mặc, mồ hôi lạnh sau lưng Cung Tú Nhân chảy càng nhiều, hắn biết Tư Mã Tuấn đang suy nghĩ, mà âm thanh mở cửa làm cho suy nghĩ của y ngừng lại.

*nguyên văn là “thiên y vô phùng”: áo tiên không nhìn thấy đường chỉ, theo ta hiểu là nói sự hoàn mỹ.

2. Chương 2

“Ba ba.”*

Đứa bé trai chạy đến trước mặt Cung Tú Nhân, cầm kẹo trong tay, rất vui vẻ nói: “Có một chú kia cho con.”

Hắn cúi người ôm lấy đứa bé, trước mặt Tư Mã Tuấn, hắn không thể che dấu sự tồn tại của đứa trẻ này, huống chi trước khi đến đây, y nhất định đã điều tra hết tất cả.

Ánh mắt lạnh lùng của Tư Mã Tuấn liếc nhìn đứa bé trai được ôm trong lòng Cung Tú Nhân, đây có thể là đứa bé mà Vương bá đã nhìn thấy, nhưng y thật sự nhìn không ra đứa bé trai này giống mình ở chỗ nào.

Đứa trẻ này chắc chắn là được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc, có cha mẹ yêu thương, chăm sóc, trên mặt cậu bé lộ ra sự tò mò cùng kỳ vọng với thế giới tốt đẹp bên ngoài, đây chính là kiểu đứa trẻ hạnh phúc mà y muốn dùng một đấm đánh thẳng vào mặt nhất.

Y chưa bao giờ tiếp xúc với trẻ em, cho nên đối với loại quái vật nhỏ mềm yếu, vô dụng này chỉ cảm thấy chán ghét, cho dù đi trên đường nhìn thấy những đứa trẻ bị té ngã, y cũng sẽ không đỡ chúng, chỉ bước nhanh, lạnh lùng đi qua, hy vọng chúng chạy nhanh bị xe đụng chết.

“Muốn ta đưa giấy xét nghiệm ADN cho người xem để chứng minh Tử An là con của ta sao?”

Ánh mắt Tư Mã Tuấn vẫn nhìn chằm chằm trên người Cung Tử An, Cung Tử An cũng mở to đôi mắt tò mò nhìn y, đối với ánh mắt lạnh liệt của y hoàn toàn không có cảm giác, hoặc bởi vì chưa từng có người nào dùng ánh mắt loại này nhìn nó, làm cho nó càng thêm tò mò nhìn Tư Mã Tuấn.

“Ta muốn người xét nghiệm quan hệ cha con, ta muốn xác định đứa bé này không phải của ta, nếu như là của ta, người sẽ phải trả giá đắt.”

Y đe dọa làm cho Cung Tú Nhân cười đến nỗi không đứng thẳng được, cho đến khi tiếng cười ngừng lại, hắn mới ngẩng mặt nhìn Tư Mã Tuấn.

“Tuấn, người có biết khuyết điểm lớn nhất của người chính là quá tự tin vào chính mình không? Không phải người phụ nữ nào cũng muốn sinh con cho người, cũng không phải bất cứ ai đều muốn phát sinh quan hệ với người.”

“Đúng là người sẽ không thể sinh con, có điều khi ấy chúng ta làm tình thực thường xuyên, người có thể có tinh tử của ta, chuyên ngành của người là di truyền học, vậy nên cũng không thể chắc chắn điều gì, ta chỉ là muốn xác định đứa trẻ này không phải là của ta mà thôi.”

Tư Mã Tuấn dời ánh mắt khỏi Cung Tử An, tiếp tục nhìn đứa trẻ này chỉ sợ y sẽ nôn mửa.

“Ta sẽ đưa cho người xét nghiệm ADN chứng minh đây là con của ta, chỉ hy vọng về sau người đừng đến làm phiền ta nữa, ta hiện tại rất thỏa mãn với cuộc sống gia đình ta, đối với khoảng thời gian phóng đăng trong quá khứ, thậm chí phải nhanh chóng quên đi.”

Y nhìn Cung Tú Nhân, bốn năm trôi qua, tóc Cung Tú Nhân đã trở nên dài, buộc gọn gàng đuôi tóc phía sau, vẫn như cũ đẹp đến nỗi làm cho người ta hít thở không thông, ngoại trừ ánh mắt hắc chứa đựng sự đề phòng và lời nói mỉa mai bén nhọn, hắc vẫn còn vài điểm đã thay đổi.

“Người đã thay đổi, Tú Nhân, người đã thay đổi rất nhiều.”

Cung Tú Nhân lộ ra một nụ cười khổ châm biếm, hắc quả thật đã thay đổi, hơn nữa người khởi xướng chính là người đàn ông đang đứng trước mặt.

“Sau nửa năm phóng đăng cùng một động vật máu lạnh, ai cũng sẽ thay đổi.”

Khóe môi Tư Mã Tuấn khẽ cong lên, lộ ra nụ cười lạnh như băng, không hề mang theo ý cười. “Ta đúng là loại động vật máu lạnh ác độc, chỉ là người đừng quên, chính người cam tâm tình nguyện, ta không có ép buộc người cùng ta trên giường, lúc trên giường, tốc độ cởi quần áo của người so với ta còn nhanh hơn, hơn nữa, đến khách sạn cũng là do người chủ động.”

Nhắc lại khoảng thời gian nhiệt tình và mê muội trong quá khứ, ánh mắt Cung Tú Nhân trầm xuống. “Khi đó ta rất tin tưởng vào một câu nói, khoảnh khắc khi nhìn thấy người, ta liền nghĩ đó là lúc mà câu nói kia trở thành sự thật.”

“Àn?” Tư Mã Tuấn khó hiểu.

Cung Tú Nhân vỗ nhẹ đôi vai của đứa bé, Cung Tử An không ngừng đánh giá bọn họ, giống như cảm nhận được bầu không khí căng thẳng giữa Cung Tú Nhân cùng Tư Mã Tuấn, cậu bé có điểm bất an dựa vào trong lòng Cung Tú Nhân khẽ vịn vịn, Cung Tú Nhân liền vỗ nhẹ trấn an nó.

Bốn năm rưỡi trước, khi tham dự lễ hội, chân của hắc bị thương, lúc ngồi ở lễ đường xoa chân, nhìn đám đông dần dần giải tán, trong lòng hắc không khỏi bối rối, sợ chính mình sẽ phải ngồi ở đây đến tận sáng mai, ngay lúc hắc cảm thấy tuyệt vọng thì đột nhiên nhìn thấy Tư Mã Tuấn từ cuối đường đi đến. Ánh trăng sáng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của y, vừa nhìn thấy y, Cung Tú Nhân liền cảm thấy toàn thân giống như có một dòng điện chạy qua, hắc tuyệt không biết người đàn ông này là ai, lại cảm thấy được hình như chính mình đã từng gặp y.

Cứ như thế, đêm đó bọn họ liền lên giường, hành động này thật sự không phù hợp với cá tính của hắn, nhưng hắn giống như bị điên, đã yêu say đắm Tư Mã Tuấn.

“Có ai đó từng nói, linh hồn con người chỉ có một nửa, vậy nên con người luôn luôn tìm kiếm một nửa linh hồn còn lại của mình, hơn nữa một nửa kia chính là người mà người yêu.”

Tư Mã Tuấn phát ra tiếng cười nhạt không lưu tình, lòng thầm nghĩ những câu nói không thực tế như thế mà hắn cũng nói ra được. “Nói nhảm, Cung Tú Nhân, không ngờ ngươi là người có học thức mà lại đi tin tưởng loại chuyện ma quỷ này.”

Cung Tú Nhân ngẩng mặt, ánh mắt của hắn phi thường nghiêm túc. “Ta đã từng tin tưởng.”

“Như vậy chỉ biểu thị rằng ngươi khờ dại ngây thơ, mới tin loại chuyện ma quỷ này, nếu ta đã phá hủy loại ảo tưởng này của ngươi, ngươi nên cảm tạ ta, bởi vì ta giúp ngươi tỉnh táo lại, không cần tiếp tục chìm đắm trong xuân thu đại mộng nhằm chán, lãng phí thời gian.”

Tư Mã Tuấn nhặt lên hộp thuốc lá ở thùng rác, không thèm để ý gì, lấy bật lửa châm điều thuốc, sau khi nhả ra khói thuốc, y mới lãnh khốc cười nhạt nói: “Ngoài ra, con của ngươi không hít thở khói thuốc được không phải là chuyện liên quan đến ta, ta chỉ quan tâm bản thân mình.”

Nhìn điều thuốc trong tay y, Cung Tú Nhân khinh thường nói: “Ta biết ngươi chỉ quan tâm đến bản thân ngươi, đôi khi, ta thậm chí còn cảm thấy được ngươi ngay cả chính mình cũng không cần.”

~~~~~

Tư Mã Tuấn ngồi trên ghế sa lông, đó là một nguyên tắc – kẻ có tiền kết giao với kẻ có tiền, để có thể có được nhiều lợi ích lớn hơn nữa, đây là buổi gặp mặt cứ ba tháng y lại tham gia, nơi này có những tình anh của giới thượng lưu trên toàn thế giới, bọn họ thường trao đổi thông tin, có khi cũng sẽ chia sẻ một ít kinh nghiệm cá nhân.

Ở nơi này, mỗi người đều là hội viên, khởi xướng là một nhân vật tài sản có rất nhiều mỏ dầu, cũng là vương tử của một tiểu quốc phát triển mạnh về dầu mỏ, ngoại hình của hắn tuấn suất, nhưng là chỉ cần nhìn thẳng vào trong đôi mắt hắn, y biết được người này với mình đều là loại người ngoan độc, tâm địa như rắn rết.

Nguyên bản tham gia buổi gặp mặt loại này cũng xem như thú vị, nhưng tháng này y phi thường không thể chịu đựng được, nguyên nhân là một trong các hội viên, Vạn Lý Lương mang theo người yêu xuất hiện, bộ dáng khanh khanh ta ta của bọn họ làm cho người khác cảm thấy được phi thường buồn cười, hơn nữa theo như y nhận thấy, tựa hồ là Vạn Lý Lương làm tất cả để lấy lòng người yêu của hắn, còn người yêu của hắn giống như thực không thích ứng được hoàn cảnh của nơi này.

Người yêu của Vạn Lý Lương diện mạo thực bình thường, có lẽ có điểm gợi cảm, nhưng kém hơn nhiều so với sự khác biệt trung bình giữa hai người trong các mối quan hệ nam-nam, hắn ngay cả một nửa sắc đẹp

của Cung Tú Nhân cũng không có.

Y luôn luôn đối với Vạn Lý Lương lãnh khốc đánh giá rất cao, hiện tại lại rơi xuống tận đáy, y không biết cái loại đàn ông diện mạo bình thường như thế này có cái gì làm cho người khác si mê, Vạn Lý Lương quả thực giống như một tên gốc, bộ dáng cực lực lấy lòng của hắn làm cho y vừa nhìn đã muốn nôn.

Y muốn cướp đi người kia, y không thích kết cục “hạnh phúc viên mãn”, nếu như y xuống tay, tương đương là tuyên chiến với Vạn Lý Lương, kết quả như thế hắn là sẽ rất thú vị, y không tin Vạn Lý Lương còn có thể có hứng thú với người từng bị người khác chơi đùa.

Như vậy kết cục của bọn họ tự nhiên sẽ không mỹ mãn, thậm chí có thể tràn ngập thống khổ. Suy nghĩ như thế, miệng y khẽ cong lên, lạnh lùng nở nụ cười, đây chính là điều y muốn, mọi người tốt nhất đều rơi vào vực sâu thống khổ, không ai có được hạnh phúc.

Lúc này, người mù đi đến bên cạnh hắn, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Không thể.”

Tên gọi của người mù là Phi Sầu, hắn chính là một thầy tướng số, không những vậy, một câu nói của hắn cơ hồ có thể rung chuyển tình hình trong nước cùng ngoại giao của rất nhiều quốc gia quan trọng.

“Không thể cái gì?”

Y cười thực giả tạo, nếu không phải Phi Sầu có một chút bản lĩnh, y căn bản là sẽ không thêm để ý tới hắn, nhưng y biết rõ tiêu chuẩn thẩm tra rất khắc nghiệt của buổi hội họp này, không có được sự tán thành của người khởi xướng, tuyệt đối không thể đến dự, những người có thể vào, đều là người có khả năng làm rung chuyển thế giới.

“Không thể làm chuyện mà ngươi đang muốn, Vạn Lý Lương nhất định sẽ phát điên, ngươi muốn đối địch cùng một người điên sao?”

“Chắc chắn là không.” Y cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy để làm kẻ thù của một kẻ mất đi lý trí.

“Tư Mã Tuấn, ngươi có một đứa con ba tuổi.”

Phi Sầu không nhìn thấy gì nhưng lại có thể nói chính xác tên của người đối diện, hắn không thích bói toán giúp người khác, nhưng có khi lại nói ra những điều đáng ngạc nhiên.

“Ta không có con.” Y cười lạnh.

Phi Sầu bướng bỉnh nói: “Có, ngươi có một đứa con trai ba tuổi, ngươi không biết mà thôi.”

Tư Mã Tuấn buông cái ly trong tay, đứng lên. Y biết lời nói của Phi Sầu chính xác như thế nào, từ tổng thống của một quốc gia lớn cho đến phần tử khủng bố sống lưu vong đều từng tìm đến hắn để tính vận mệnh, những gì hắn nói ra, thường đại biểu một sự kiện, nếu không phải sự thật, thì cũng là sắp trở thành sự thật.

Y xoay người đi khỏi nơi đó, lập tức lái xe đến nhà Cung Tú Nhân, y sớm đã điều tra được nhà của Cung Tú Nhân ở Đài Loan.

Vừa đến nơi, Tư Mã Tuấn liền vội vàng ấn chuông, một lát sau, Cung Tú Nhân còn buồn ngủ mới đi ra mở cửa.

“Giấy xét nghiệm ADN đâu?” Y vừa nhìn thấy hắn liền hỏi.

Cung Tú Nhân không dám tin tròn mắt nhìn y, “Người đến nhà người khác lúc ba giờ đêm để lấy đồ vật này nọ, người bị bệnh sao?”

“Ba giờ đêm?” Y nhìn đồng hồ đeo tay của mình, kim ngắn đích xác chỉ vào số ba.

Cung Tú Nhân mở cửa cho y vào nhà. “Chẳng lẽ người không ngủ được sao? Ngay cả hiện tại là mấy giờ cũng không biết, người không quý trọng thân thể của chính mình như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.”

Hắn lẩm nhẩm dài dòng, Tư Mã Tuấn bây giờ mới cảm thấy có chút buồn ngủ, ban đêm, ngọn đèn mờ nhạt trong nhà không đủ chiếu sáng mọi vật nhưng y vẫn nhìn ra được một khung cảnh gia đình hạnh phúc và ấm áp, giấy dán tường hình những bông hoa nhỏ, vài chiếc ghế thực dụng, thoát nhìn chính là phong cách mà Cung Tú Nhân sẽ thích, cũng phi thường phù hợp với hắn.

“Ngủ một giấc trước đi, nhà của ta có một phòng dành cho khách, người có thể ngủ ở đó.”

“Không cần, ta chỉ đến lấy giấy xét nghiệm ADN để chứng minh.” Những lời nói vừa nãy của Phi Sầu làm cho y thập phần lo lắng, y cần phải chứng minh Phi Sầu đã nói sai.

“Ngủ đi, tên hỗn đản này, sau khi đánh thức ta dậy đã nhanh chóng muốn vỗ mông chạy đi sao?”

Bộ dạng mắng người khác của Cung Tú Nhân có điểm đáng yêu, hắn đẩy Tư Mã Tuấn nằm lên giường, đắp chăn cho y, giống như y là con của hắn. Khi hắn đến gần để đắp chăn, Tư Mã Tuấn ngửi được mùi hương ngọt ngào trên người hắn, mùi hương đó từng làm cho y ở trên người hắn để lại vô số dấu hôn.

“Người kết hôn bao lâu rồi, Tú Nhân?”

Y không muốn hỏi cái loại nhàm chán, vô nghĩa thế này, nhưng bầu không khí dễ chịu bây giờ lại làm cho

y nhìn không được mà thốt ra, có lẽ là bởi vì y quá mệt mỏi mới có thể hỏi loại vấn đề nhàm chán như vậy.

Cung Tú Nhân khẽ cứng người một chút, “Sau khi chia tay với người không bao lâu, ta liền kết hôn.”

“Người thích hợp kết hôn...”

Đại khái là bởi vì quá mệt mỏi, ngữ khí nói chuyện của y trở nên bình thản, nếu là thời điểm bình thường, y nhất định sẽ không nói như vậy, thậm chí còn có thể mỉa mai chế giễu Cung Tú Nhân, nói ra những lời nói khó nghe, y thích xem biểu tình đau khổ của người khác.

Y biết tâm tính của mình không bình thường, cũng biết cứ như vậy thì chính mình vĩnh viễn cũng vô pháp tìm được hạnh phúc, nhưng y tình nguyện cùng mọi người xuống địa ngục, cũng không muốn có bất cứ ai ở trên thiên đường xa xôi, nơi y không đến được.

Cung Tú Nhân vén những sợi tóc hỗn loạn vào sau tai, giúp y điều chỉnh gối đầu. Tư Mã Tuấn vươn tay, vuốt ve mái tóc dài tuyệt đẹp của hắn, y nhớ rõ lúc trước ân ái, những sợi tóc của hắn rối tung, hỗn loạn trên người hắn, xinh đẹp quyến rũ không ai bằng.

“Tóc của người dài quá.”

“Buông tay ra, nếu người muốn tìm người để lên giường, vậy thì người tìm lắm người rồi, ta sẽ không cùng người trên giường.”

“Cái đó của ta rất lớn, người sẽ không gặp được ai lớn hơn ta.”

Y nói chuyện trở nên vô nghĩa, thậm chí còn mang theo ý tứ hàm xúc, đây không phải là phong cách nói chuyện của y, như vậy lại làm cho Cung Tú Nhân nhìn không được bật cười.

Bộ dáng Cung Tú Nhân cười lộ lên phi thường đẹp, Tư Mã Tuấn chưa từng thấy qua người nào đẹp hơn hắn, vẻ đẹp của hắn không chỉ có bề ngoài, mà còn có ánh hào quang rực rỡ phát ra từ nội tâm, làm cho ánh mắt của y không tự chủ được muốn nhìn hắn, muốn chiếm hữu hắn, thậm chí còn có một cỗ xúc động muốn phá hủy hắn.

“Ta biết nhiều người có hơn, ngủ đi.”

“Người muốn sờ thử không, xem nó so với bốn năm trước có lớn hơn không?”

Y giả bộ muốn cởi quần, làm cho Cung Tú Nhân thiếu chút nữa lại bật cười, Cung Tú Nhân chưa từng cười với y như vậy, bởi vì trước kia bọn họ đến khách sạn đều là vì muốn ôm đối phương, tình cảm mãnh liệt, nhiệt liệt không đủ để hình dung tình hình bọn họ lúc đó.

Bất quá y cũng không biết tình hình bọn họ trong lúc đó nên hình dung như thế nào, bởi vì thật sự khó có thể hình dung được, y chưa bao giờ trải qua tình trạng như vậy, chỉ muốn đi vào phòng, vừa chạm vào Cung Tú Nhân, y chỉ nghĩ phải chiếm hữu hắn, những chuyện khác đều trở nên không quan trọng.

Y biết đó không giống với tính tình bình thường của mình, nhưng là khác biệt ở chỗ nào, y lại không nói được, cũng không muốn miệt mài theo đuổi vấn đề này làm gì.

“Ngủ đi, người mệt mỏi rồi.”

Y thật sự mệt mỏi, hơn nữa mệt muốn chết đi, nhưng có một vấn đề, trước kia y khinh thường không thêm bận tâm, hiện tại cũng rất tự nhiên liền hỏi: “Trước khi gặp ta, người có phải là xử nam hay không?”

Cung Tú Nhân thu hồi nụ cười, sắc mặt trở nên xanh mét, Tư Mã Tuấn nhin không được nở nụ cười. “Nếu người không sinh con, chúng ta có lẽ có thể cùng một chỗ.” Y đã có điểm nói năng lộn xộn.

Cung Tú Nhân lấy tay che lại cái miệng của y, “Ngủ đi, người mệt mỏi, lần trước ta gặp người, khí sắc của người nhìn không tốt lắm, hảo hảo ngủ, đừng nói nữa.”

Ngay cả đôi mắt của y hắn cũng che lại, Tư Mã Tuấn chậm rãi nhắm mắt lại, y mệt mỏi, thật sự mệt mỏi, y không biết mình đã bao lâu không có suy nghĩ gì liền ngủ như vậy, trước đây bên cạnh y đều phải có phụ nữ mới ngủ được.

Không có phụ nữ mà có thể ngủ được, chỉ có khoảng thời gian cùng Cung Tú Nhân làm tình, nhưng lần này y lại dễ dàng chìm vào giấc ngủ, hơn nữa không có nằm mơ thấy ác mộng gì.

~~~~~

“Ăn sáng, ăn sáng.”

Âm thanh ồn ào làm Tư Mã Tuấn muốn điếc tai, y đột nhiên tỉnh dậy, phát hiện nơi đang ở không phải là căn phòng luôn có phụ nữ nằm bên cạnh, mà là một căn phòng và chiếc giường xa lạ.

Y khẽ đưa tay xoa bóp trán, không có phụ nữ bồi ngủ, bình thường y đều ngủ không tốt, nhưng sáng nay khi tỉnh dậy y không cảm thấy tinh thần mệt mỏi, thậm chí còn cảm thấy được tâm tình cũng không tệ lắm.

Y đi ra phòng khách, lập tức ngửi được mùi thơm của thức ăn, Cung Tú Nhân đang mặc tạp dề nấu bữa sáng, đứa bé vậy bên cạnh hắn, phát ra những âm thanh ồn ào, toàn là “ăn sáng, ăn sáng”, đó cũng là nguyên nhân y vừa mới thức dậy đã nghe thấy tiếng ồn.

Bộ dáng đàn ông mặc tạp dề trông khá kì cục, nhưng là mặc trên người Cung Tú Nhân cũng rất thích hợp,

bất quá Tư Mã Tuấn tin tưởng hẳn không mặc gì càng đẹp hơn, đại khái là ngày hôm qua không có phụ nữ ngủ cùng nên trong đầu y tràn đầy suy nghĩ về ***.

“Người tỉnh rồi, cùng ăn sáng đi.” Cung Tú Nhân ngẩng đầu nhìn y.

“Không cần, ta không thích ăn sáng cùng người khác.”

Tối hôm qua thất thường không có nghĩa là hôm nay y cũng nhìn Cung Tú Nhân mà chảy nước miếng, y muốn phụ nữ thì tùy tiện đi tìm một người là được rồi.

“Ta có nấu phần của người, cùng ăn đi, trên bàn cơm chỉ có Tử An và ta mà thôi, không có người mà người không biết.”

Tư Mã Tuấn ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn đến đứa trẻ kia, thậm chí ngay cả tên của nó y cũng không muốn nhớ, loại tiểu quái vật này, y thậm nghĩ phải nhanh chóng quên nó đi.

“Đưa giấy xét nghiệm ADN cho ta, ta lập tức rời khỏi đây, ta không muốn lãng phí thời gian để chơi đùa với con của người, có lẽ trong mắt người nó chính là đứa trẻ đáng yêu nhất trên thế gian này, nhưng ở trong mắt ta, nó chính là tiểu quái vật yếu ớt vô dụng.”

“Người nhất định phải nói như vậy sao?” Cung Tú Nhân miễn cưỡng đặt chén đĩa xuống.

“Ta từ trước đến nay đều nói chuyện như thế, người cũng không phải không biết ta.”

Cung Tú Nhân im lặng một chút, thở dài nói: “Ta để giấy xét nghiệm ADN ở trên bàn, người lấy nó rồi đi đi.”

Tư Mã Tuấn đến gần bàn, cầm lấy giấy xét nghiệm mở ra xem, đây là giấy xét nghiệm của một bệnh viện quốc tế đáng tin cậy, không có khả năng làm giả, quả thật Cung Tử An là con của Cung Tú Nhân, bọn họ có quan hệ huyết thống chứng minh. Nếu Cung Tử An thật sự là con của Cung Tú Nhân, Cung Tú Nhân lại có quan hệ huyết thống với Cung Tử An, vậy chứng minh Cung Tử An hoàn toàn không có quan hệ gì với y.

Phi Sầu đã nói sai, y không có con, tuyệt đối không có khả năng có.

“Ân, ta đi, chỉ cần người không làm phiền ta, ta cũng sẽ không quấy rầy người.”

Y xoay người muốn ly khai, Cung Tú Nhân do dự một chút mới nói: “Cùng nhau ăn sáng đi, sắc mặt người không tốt lắm, có thể là vì gần đây quá bận rộn, bữa sáng ta làm rất bổ dưỡng, ta vì Tử An đặc biệt học một ít dinh dưỡng học, đối với người cũng rất tốt.”

Lời nói của Cung Tú Nhân làm cho Tư Mã Tuấn cảm thấy thực phiền chán, y quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Không cần tỏ vẻ như người là vợ của ta, cho dù ta muốn cưới vợ, cũng sẽ tìm một người phụ nữ chân chính, sẽ không tìm loại quái vật bất nam bất nữ giống người.”

Cung Tú Nhân đem thức ăn trong nồi múc ra chén đĩa, thần sắc trên mặt hắn không thay đổi, nhưng là hai tay của hắn đã trở nên run rẩy, hắn thông minh không hề trả lời gì nữa để tránh bản thân tiếp tục tự rước lấy nhục.

Tư Mã Tuấn xoay người rời đi, vài giọt lệ của hắn liền rơi xuống trên chén đĩa, Cung Tú Nhân hít vào thật sâu, hắn lau nước mắt, tỏ vẻ bình tĩnh, Cung Tử An phát hiện tình huống không bình thường, ngoan ngoãn ngồi trên ghế chờ ăn cơm, không ồn ào như vừa nãy nữa.

“Ba ba, ba đang khóc sao?” Cung Tử An có chút lo lắng nhìn hắn.

“Ba ba không khóc, là do khói bay vào mắt của ba, thực không thoải mái, cho nên mới chảy nước mắt.” Hắn đặt chén đĩa đựng thức ăn trước mặt Tử An.

“Ác.” Cung Tử An dùng muỗng múc thức ăn, ăn từng chút một, tựa hồ như đang suy nghĩ gì đó, đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy ba ba khóc.

“Ba ba, cho ba ăn cái này, sau khi ăn xong tâm trạng sẽ rất tốt đó.”

Đứa trẻ đưa món thịt gà mà mình thích nhất cho Cung Tú Nhân, đây đối với Cung Tử An mà nói là sự hy sinh rất lớn.

Cung Tú Nhân nín khóc, khẽ mỉm cười, có lẽ Tư Mã Tuấn không biết được y đã bỏ lỡ cái gì, nhưng hắn thực lòng rất hy vọng y ở lại ăn cơm, như vậy bọn họ một nhà ba người, ít nhất cũng từng có một lần thật sự ăn cơm cùng nhau... Cho dù Tư Mã Tuấn vĩnh viễn cũng không có khả năng biết Cung Tử An là con trai của y.

3. Chương 3

Tư Mã Tuấn mở cửa bước vào, nữ diễn viên y từng bao dưỡng mở to hai mắt, ngạc nhiên nhìn y*.

Khi không trang điểm, cô ta trông xấu đến mức khiến y chán ghét, nhưng hiện tại cô ta xấu xí như thế nào cũng không sao, y chỉ là cần phát tiết mà thôi.

Y không có cách nào ở lại trong nhà Cung Tú Nhân, nơi có tiếng cười ồn ào của trẻ em, không gian ngập tràn mùi thức ăn, hơn nữa Cung Tú Nhân còn mặc một cái tạp dề đi qua đi lại trong nhà bếp, bầu không khí ẩm áp đến mức làm cho đầu óc y toàn bộ đều bị đóng băng.

Y nhanh chóng cởi dây thắt lưng của mình, y mặc kệ tiếng rên rỉ của cô ta có chút chân thật nào hay không, ít nhất phát tiết sinh lý có thể giúp y quên đi những chuyện xảy ra tối hôm qua và sáng nay.

Bộ dáng ầm áp của Cung Tú Nhân khi ở nhà làm cho y thật sự chịu không nổi, y sớm đã biết hắn là người thích hợp kết hôn, trên đời này không có kẻ nào có thể thích hợp với gia đình hơn hắn.

Trước kia hắn rời đi loại người lãnh huyết, thối nát như y là đúng, hắn lựa chọn không muốn cùng y phát sinh quan hệ cũng là đúng, người bình thường đều nên rời xa loại người lãnh huyết vô tình giống như y.

Buổi sáng y thiếu chút nữa đã không thể khống chế được mình, nếu như không phải có đứa trẻ kia ở đó, có lẽ y sẽ trực tiếp xé rách quần áo hắn, giống như lúc trước bọn họ ở khách sạn, tham luyện nhiệt độ cùng hương thơm của cơ thể hắn.

Y muốn hôn lên mọi chỗ trên thân thể hắn, ngay cả nơi tư mật nhất cũng không buông tha, y muốn nhìn thấy hai gò má của hắn ửng hồng, sau đó những tiếng rên rỉ phóng dăng kia sẽ dần dần biến thành tiếng thét mãnh liệt hưởng thụ.

Đến nay y vẫn còn tinh tường nhớ rõ cảm giác hai chân hắn vòng qua thắt lưng y, đó không chỉ là làm tình, mỗi lần y đều cảm thấy dường như linh hồn của cả hai đang kêu gọi lẫn nhau, muốn khiến cho linh hồn không trọn vẹn của mình cùng đối phương hợp làm một, không chỉ là thân thể dây dưa, mà giống như ngay cả linh hồn hai người đều phải bên nhau tới chết mới thôi.

Y không biết loại tình huống như thế gọi là gì, nhưng y thật rất vui mừng vì bốn năm trước đã cùng hắn đã chia tay. Một khi chia tay, không nhìn thấy đối phương, loại chuyện làm y lo sợ sẽ không xảy ra lần nữa.

Sau khi phát tiết, Tư Mã Tuấn kéo quần mặc vào.

Cung Tú Nhân yêu y, y làm sao lại không biết, y chỉ biết là khi ấy nếu hai người tiếp tục dây dưa nữa, đến cuối cùng y thật sự sẽ yêu Cung Tú Nhân. Nghĩ đến kết quả như vậy, khiến cho y không khỏi sợ hãi**.

Có lẽ cùng với một người đàn ông là sự trả thù lớn nhất đối với gia tộc Tư Mã, nghĩ đến kết quả nếu chuyện này truyền ra bên ngoài đã khiến cho y rất muốn làm như vậy, bất quá... diễn viên chính trong vở kịch này tuyệt đối không thể là Cung Tú Nhân.

Để cho hắn rời xa loại đàn ông thối nát như y đi, trên đời này còn có rất nhiều người tốt xứng đáng với hắn hơn, để hắn yêu một người nào đó, quan hệ của bọn họ bốn năm trước đã kết thúc rồi, giấy xét nghiệm là bằng chứng để chứng minh quan hệ cha con của Cung Tú Nhân và đứa trẻ kia, cũng đồng nghĩa với việc bọn họ vĩnh viễn sẽ không có liên quan gì đến nhau nữa.

~~~~~

Buổi tối, có lẽ bởi vì vài cái hợp đồng xác nhập đã được thông qua, chiến dịch gian nan nhất cũng đã hoàn

thành, hiện tại chỉ còn lại một ít vấn đề nhỏ, vậy nên y càng có nhiều thời gian để phóng dăng, chơi đùa.

Thường thì cả người y nồng nặc mùi rượu, khi tỉnh dậy là đang ngủ ở bên cạnh một người phụ nữ xa lạ, thậm chí đến tên người đó là gì y cũng không nhớ rõ.

Hiện tại tình trạng của y trở nên tồi tệ hơn trước, ngay cả có phụ nữ ngủ bên cạnh, y cũng bắt đầu ngủ không ngon nữa.

Ngày hôm trước, y cảm thấy cổ họng khô rát, bác sĩ riêng đưa thuốc cho y, đề nghị y phải nghỉ ngơi nhiều, nhưng y căn bản là có tai như điếc. Đến hôm nay, y cơ hồ không còn phát ra thanh âm được nữa, cả người mệt mỏi, thậm chí cảm thấy thực khó chịu.

Bây giờ đang là mùa mưa, trời mưa thật sự lớn, y tránh ra khỏi chiếc giường lớn có một người phụ nữ trần trụi đang nằm, mùi hương trên cái giường kia làm cho y cảm thấy phi thường dơ bẩn, tất cả bỗng nhiên khiến y cảm thấy thực chán ghét.

Nguyên bản Tư Mã Tuấn chỉ muốn ra ngoài tùy tiện ăn bữa sáng cho nên không mang dù theo, nhưng một cơn mưa rất lớn làm cả người y ướt đẫm. Y cảm giận mắng thầm, cái lạnh truyền đến tận xương cốt.

Kết quả, y không ăn được bữa sáng, bởi vì cơn mưa quá lớn nên nhà hàng y đến không mở cửa. Y đi đến một nhà hàng khác, nơi đó cũng không mở. Sau đó y không về nhà, ngược lại đi dạo lung tung trên đường phố, cái lạnh truyền khắp thân thể y, y lấy áo mưa trùm kín cả người, làm như thể người y càng ẩm ướt hơn.

Y cảm thấy thực không thoải mái, hơn nữa thân thể bắt đầu run rẩy, đến lúc y ngồi xuống mới phát hiện mình đang ngồi ở bậc thang trước nhà người khác, nơi này có thể tránh mưa, hơn nữa có thể khiến cho y an tâm ngồi lại.

Tuy rằng rất lạnh, hơn nữa cái lạnh từ tận trong xương cốt càng lúc càng mãnh liệt, nhưng y lại cảm thấy ngồi ở chỗ này phi thường thoải mái, khiến cho y bắt đầu buồn ngủ, đã vài ngày y không có giấc ngủ ngon nào, phải dùng đến thuốc ngủ mới ngủ được, cho dù uống thuốc cũng thường tỉnh dậy lúc nửa đêm.

Lúc này, Cung Tú Nhân dẫn theo Cung Tử An vừa đi dạo về.

Mặc dù mưa rất lớn, nhưng con của hắn vẫn bướng bỉnh muốn ra ngoài đi dạo nên hắn đành phải chiều theo ý của Tử An. Gần đến nhà, hắn ngạc nhiên phát hiện có người ngồi ở bậc thang trước nhà hắn.

Toàn thân người đó run rẩy, quần áo đều ướt đẫm, thoát nhìn giống như người vô gia cư không có nơi nào để đi, nhưng chất liệu quần áo của người đó cũng không tệ lắm, thật sự không giống như người vô gia cư.

Hắn không biết người kia là ai, cũng không biết tại sao hắn ta lại ngồi trước nhà hắn, bởi vì người đó dùng áo khoác trùm lên đầu, không để lộ mặt ra, bởi vậy làm cho Cung Tú Nhân có chút lo ngại, hắn biết tình

hình an ninh Đài Loan mấy năm nay có điểm bất ổn, nhưng là khu này từ trước đến nay đều rất yên bình, theo lý thuyết, hẳn là không có vấn đề, có thể chỉ là một người ngồi đó tránh mưa thôi.

Người kia khẽ giật mình, ngược mắt nhìn lên, hô hấp của Cung Tú Nhân nhất thời dừng lại, đôi mắt kia nhanh chóng khiến hắn nhận ra người này là ai, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến Tư Mã Tuấn lại xuất hiện ở đây vào lúc này.

Hắn ôm lấy đứa trẻ, buông dù xuống, những giọt mưa cuồng mãnh rơi trên mặt cũng không cách nào cản trở bước đi càng lúc càng nhanh của hắn. Hắn chạy nhanh đến trước mặt Tư Mã Tuấn, y thoạt nhìn thực thê thảm, bộ dáng rất đáng thương, hắn chưa từng nghĩ đến Tư Mã Tuấn lại phi thường chật vật xuất hiện ở cửa nhà hắn.

“Tuấn.”

“Ta lạnh quá.” Giọng nói Tư Mã Tuấn khàn khàn, cả người không ngừng run rẩy.

Giọng nói của y yếu đến nỗi dường như không còn khí lực, Cung Tú Nhân chưa từng nhìn thấy y như vậy, tim của hắn đập mạnh, thanh âm lớn đến mức khiến hắn nghĩ rằng trên thế giới này chỉ có tiếng tim hắn đập.

Giờ phút này Tư Mã Tuấn tựa như một con mèo bị bỏ rơi, Cung Tú Nhân không biết đã xảy ra chuyện gì với y, nhưng là hắn biết rõ cá tính của Tư Mã Tuấn không có khả năng sẽ mở miệng xin người khác giúp đỡ.

Hắn đặt túi đồ xuống, lấy ra chìa khóa mở cửa, sau khi để Tử An vào nhà liền quay sang nâng Tư Mã Tuấn dậy, toàn thân y lạnh như băng làm cho Cung Tú Nhân cảm thấy rất đau lòng.

Hắn biết Tư Mã Tuấn không quan tâm đến người khác, hắn thậm chí cảm thấy được y ngay cả bản thân mình cũng không cần, luôn không muốn bất cứ ai trên thế giới này có được hạnh phúc, đó cũng là nguyên nhân mà y luôn tỏ vẻ hận thù với hắn.

Tư Mã Tuấn đưa tay ôm lấy Cung Tú Nhân, vùi mặt vào trong ngực hắn, cảm nhận sự ấm áp của hắn, miệng mấp máy không rõ nói gì nhưng có lẽ chỉ là không ngừng lặp lại những lời này: “Ta rất lạnh... rất lạnh.”

Cung Tú Nhân đưa Tư Mã Tuấn vào phòng tắm, lập tức mở vòi hoa sen, dùng nước nóng cọ rửa thân thể lạnh như băng của y, cho đến khi cơ thể y đỡ lạnh hơn một chút, hắn mới cởi bỏ quần áo ướt đầm trên người y, cơ thể nam tính của y vẫn cường kiện như bốn năm trước, hắn thận trọng cố không chú ý đến nơi chính mình thích chạm vào nhất khi bọn họ ân ái lúc trước.

Sau khi giúp y lau khô thân thể, Cung Tú Nhân thay y mặc một bộ đồ ngủ vào, rồi đỡ y nằm xuống chiếc giường trong căn phòng dành cho khách.

Phát hiện y phát sốt, Cung Tú Nhân lập tức lấy thuốc hạ sốt bắt Tư Mã Tuấn uống hết, bây giờ thần trí Tư Mã Tuấn đã không còn rõ ràng, cho nên hắn nói cái gì, y đều làm theo.

Uống thuốc và nước ấm xong, y liền hôn mê, ngủ thiếp đi.

“Ba ba.”

Cung Tử An đứng ở cửa tò mò nhìn vào, Cung Tú Nhân đặt một ngón tay lên môi. “Suýt, chú này bị cảm mạo đang ngủ, con không thể vào đây, sẽ bị lây bệnh cảm.”

Cung Tử An nghe hắn nói như vậy, đành phải ngoan ngoãn đứng ngoài cửa phòng, nhưng ánh mắt tò mò của nó thì lại nhìn chằm chằm người đang nằm trên giường, chú này nó đã gặp qua nhiều lần, sau mỗi lần ba ba gặp hắn sẽ trở nên là lạ, nó biết chú này làm cho ba ba của nó là lạ.

Hơn nữa bộ dáng ba ba nhìn chú này thật kỳ quái, giống như hiện tại, ba ba đang ngồi ở mép giường nhìn chu đó, bộ dáng thế này giống như thực ôn nhu, lại có vẻ thực bi thương.

Tư Mã Tuấn ngủ rất thoải mái, có lẽ cả đời này y chưa từng ngủ ngon như vậy. Lúc y tỉnh lại, nhìn thấy Cung Tú Nhân ngồi ở bên giường ngủ, ánh sáng chiếu vào khuôn mặt hắn khiến cho hàng lông mi dài rủ bóng, hắn vẫn đẹp đến mê người như trước, làm cho người ta không dám tin rằng hắn đã có đứa con ba tuổi.

Y muốn đứng dậy nhưng toàn thân lại hư nhược vô lực, muốn phát ra âm thanh mới phát hiện chính mình bị mất giọng, sáng nay còn có thể nói được, hiện tại y đã hoàn toàn không thể phát ra thanh âm, hơn nữa cổ họng của y phi thường đau, giống như có lửa đang cháy bên trong.

Có lẽ vì y cử động, Cung Tú Nhân liền tỉnh lại, bàn tay ấm áp của hắn liền đặt lên trán y. “Hạ sốt rồi.”

Tư Mã Tuấn ngơ ngơ hai tiếng, chỉ vào cổ họng, Cung Tú Nhân hiểu được, khẽ gật đầu.

“Vừa nãy ta có mời bác sĩ đến khám và chữa bệnh cho ngươi, ngươi bị cảm rất nghiêm trọng, có thể phải nghỉ ngơi tốt vài ngày, bác sĩ có kê đơn thuốc cho ngươi, nhưng ngươi phải ăn gì đó trước mới có thể uống thuốc, ta vừa nấu vài món, bây giờ có thể ăn được rồi.” Cung Tú Nhân bưng một chén cháo từ nhà bếp, Tư Mã Tuấn thật sự không đói bụng, Cung Tú Nhân thấy thế, múc một muống cháo đưa đến miệng y, “Ngươi bị cảm rất nặng, có thể không muốn ăn gì, cũng không cảm nhận được mùi vị, nhưng mà ngươi vẫn phải ăn một chút gì đó.”

Tư Mã Tuấn không từ chối nữa, hé miệng ra, Cung Tú Nhân đưa cháo vào trong miệng y, muống cháo ấm áp tựa như muốn thỏa mãn dạ dày của y, nhanh chóng trôi xuống, chờ y nuốt vào, Cung Tú Nhân lập tức múc một muống nữa đưa đến miệng y, y lại nuốt xuống.

Cung Tú Nhân khẽ khuấy chén cháo, Tư Mã Tuấn theo những ngón tay đang cầm muống của hắn, nhìn

đến cái cổ trắng như tuyết, rồi nhìn đến đôi môi đỏ tươi của hắn, bọn họ chưa từng ở chung giống như vậy, trước kia bọn họ khi gặp nhau trừ bỏ làm tình sẽ không làm gì khác, đừng nói là ở chung giống như bây giờ.

“Ăn tiếp mấy muỗng đi.”

Để tiện chăm sóc y, Cung Tú Nhân điều chỉnh vị trí một chút, ngồi càng gần y hơn, gần đến mức y nghe được mùi hương trên người Cung Tú Nhân. Y không chút kháng cự ăn hết, sau khi ăn cháo xong, Cung Tú Nhân cho y uống thuốc liền dịu y nằm xuống.

Chiếc giường mềm mại cùng bộ đồ ngủ không thích hợp trên người y làm cho Tư Mã Tuấn biết đây đều là đồ của Cung Tú Nhân, bởi vì tất cả đều có mùi của hắn, vừa ôn nhu lại thoải mái, loại mùi hương này y chưa từng ngửi được ở trên người bất cứ ai khác, làm cho toàn bộ thể xác và tinh thần của y đều thư giãn và yên tĩnh, bỗng nhiên y lại thấy buồn ngủ.

Nghe được tiếng bước chân rời đi, Tư Mã Tuấn kích động mở to mắt, mãi cho đến khi Cung Tú Nhân trở lại phòng, ngồi ở mép giường, y mới cảm thấy an tâm, bình tĩnh lại, y nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ cùng với mùi hương của hắn.

Lúc y tỉnh dậy lần nữa, Cung Tú Nhân lại bắt đầu uy Tư Mã Tuấn ăn cái gì đó, sau khi ăn xong, uống thuốc rồi ngủ nữa, Cung Tú Nhân không hỏi y tại sao lại xuất hiện trước cửa nhà hắn, y cũng không có ý định trả lời, nhưng là y ở đây hai ngày, không bị mất ngủ, cũng không cần uống thuốc ngủ, thậm chí không cần phải có phụ nữ ngủ cùng.

Tựa như thân thể phải bổ sung khoảng thời gian mất ngủ từ trước đến nay, y rất nhanh lại chìm vào giấc ngủ, hoàn toàn không nghe thấy bất kỳ thanh âm bên ngoài, cũng không nằm mơ thấy ác mộng. Đến ngày thứ ba, thời điểm Tư Mã Tuấn tỉnh lại, y phát hiện mình đã nói được, hơn nữa bệnh cảm giống như đã nhanh chóng khỏi.

“Đưa điện thoại cho ta.” Y vừa tỉnh dậy, liền muốn gọi điện thoại, bởi vì ngày đó y không mang theo điện thoại di động, có một số việc cần phải xử lý một chút.

Cung Tú Nhân đưa điện thoại cho y, y lập tức gọi điện thoại đến công ty giải quyết tất cả mọi chuyện.

Quần áo mà y mặc hôm đó, Cung Tú Nhân sớm đã giặt sạch sẽ, treo trên mắc áo trong phòng, y lấy quần áo, Cung Tú Nhân vẫn trầm mặc. Sau khi Tư Mã Tuấn mặc quần áo tử tế, đi đến cửa, lại dừng bước, nếu Cung Tú Nhân không muốn nói chuyện, vậy để y nói rõ ràng mọi chuyện, “Sau này đừng để cho ta bước vào nhà ngươi.” Cung Tú Nhân không có lên tiếng trả lời.

Đôi mắt lạnh lùng của y nhìn chằm chằm vào Cung Tú Nhân, Cung Tú Nhân cũng nhìn thẳng vào mắt y, y biết Cung Tú Nhân không mở miệng không có nghĩa là trong lòng của hắn không trả lời.

“Cho dù ta chết ở trước nhà ngươi, ngươi cũng không cần để ý đến ta.”

Y mở cửa muốn đi khỏi đây, Cung Tú Nhân lúc này mới mở miệng trả lời, giọng nói của hắn rất nhẹ, khả năng phi thường rõ ràng, hơn nữa lại vang dội, dường như bầu không khí đều tràn ngập thanh âm của hắn.

“Ta làm không được.”

Động tác mở cửa của Tư Mã Tuấn bỗng nhiên dừng lại, y nghiêng đầu nhìn về phía Cung Tú Nhân, Cung Tú Nhân cũng đã đứng lên, nhìn thẳng vào mắt y.

“Đây là tính nhân đạo, ta tuyệt không ngồi xem bất cứ kẻ nào chết ở trước nhà ta.”

Tư Mã Tuấn tức giận đến cực điểm, “Nhân đạo là cái quái gì chứ, Cung Tú Nhân, ta chính là ghét điểm này của ngươi, nói cái gì đều dính dáng đến nhân đạo, ngươi là loại ngụy quân tử làm cho ta buồn nôn.” [Tiểu Anh: ý ảnh là em Nhân chỉ được để ý ảnh thôi, không được để ý người khác=))=))=))]

“Nếu ta cứu ngươi là ta sai, vậy ngươi có thể đi kiện ta, ta rất vui lòng được ngươi kiện, xem thử có ai đến nói cho ta biết làm vậy là sai hay không.”

Cung Tú Nhân không nhìn y nữa, quay đầu thu thập đồ vật gì đó trên giường, nhưng là ý tứ khinh miệt hàm súc không cần nói cũng biết, hiển nhiên là lừa tranh cãi cùng y. Tư Mã Tuấn tức giận đến phát run, y tiến lên vài bước, đi đến trước mặt Cung Tú Nhân, y dùng lực xoay người hắn lại, làm cho mặt hắn quay về phía mình. Cung Tú Nhân ánh mắt kiên định không chút yếu thế, hắn cũng không phải là loại người dễ dàng thỏa hiệp.

“Nếu cứu ngươi còn phải chịu ngươi cố tình gây sự, vậy ngươi thật sự không chín chắn bằng một đứa trẻ ba tuổi. Hãy buông tay, ta đã nói ngươi chỉ có thể tìm người khác trên giường, ta sẽ không phát sinh bất cứ quan hệ gì với ngươi.”

Gương mặt Cung Tú Nhân đoan trang ngay thẳng không mang theo khí phách, cũng không lạnh như băng, nhưng lại có khí thế kinh người, Tư Mã Tuấn từ đôi môi đỏ tươi của hắn nhìn đến cái cổ trắng như tuyết, y biết cơ thể bị áo sơ mi che lại của hắn càng có những nơi quyến rũ mê người hơn.

“Ta đối với ngươi không có hứng thú, yên tâm, ta sẽ không xâm phạm ngươi.” Giọng nói của y khàn khàn, dường như tràn ngập khinh thường.

Cung Tú Nhân cười lạnh, “Vậy không cần dùng ánh mắt phải cời hết quần áo của ta để nhìn ta, hôm nay ngươi đã nhiều lần dùng loại ánh mắt đó nhìn ta.”

“Ngươi muốn chọc giận ta sao?” Giọng nói của y trở nên âm trầm, y làm sao có thể dùng cái loại ánh mắt đó mà nhìn hắn? Y nếu muốn phụ nữ, sẽ có rất nhiều người xếp hàng đây đường.

“Ngươi nghĩ rằng ta sẽ không dám chọc giận ngươi sao? Loại cá tính giống như ngươi, tùy tiện nói vài câu là có thể chọc giận ngươi, có cái gì kỳ quái đâu.” Hắn tỏ vẻ nghi ngờ nói tiếp: “Nếu ngươi không muốn

để ta cứu người, vậy không cần ngồi ở trước cửa nhà ta với một bộ dáng ướt đẫm đáng thương, nếu người không muốn làm tình cùng ta thì đừng dùng loại ánh mắt tràn đầy dục vọng muốn cởi sạch quần áo của ta mà nhìn ta, hơn nữa mấy ngày nay ta không ngủ để chăm sóc người, người có thể nào ngay cả câu cảm ơn cũng không nói được sao?”

“Đó là người tự ý làm, ta cho đến bây giờ chưa từng cầu xin người.”

Tư Mã Tuấn trả lời vô tình làm cho hai tay Cung Tú Nhân nắm chặt, hắn cầm lấy ly nước nguyên bản muốn cho Tư Mã Tuấn uống, bên trong không nhiều nước lắm, nhưng cũng đã muốn đủ cho hắn phát tiết sự tức giận của mình.

Hắn đem nửa ly nước hắt về hướng Tư Mã Tuấn, Tư Mã Tuấn lùi về phía sau, nhưng quần áo vẫn bị ướt hơn phân nửa, mà người khởi xướng lại cười đến thập phần thoải mái.

“Người chưa từng cầu xin ta, cho nên ta không nên cho người vào nhà, đây là loại nghĩa lý gì, như thế nào ta sống đến tận bây giờ chưa từng nghe qua loại nghĩa lý này?”

“Người dám...”

Tuy rằng chỉ là nửa ly nước, nhưng cũng đủ làm cho lửa giận của y cháy lớn, y giận dữ trừng mắt nhìn hắn, Cung Tú Nhân cũng không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt của y.

“Đối phó với loại hỗn đản không nói nghĩa lý, vô tâm vô phế như người, có cái gì mà ta không dám làm.”

Mùi hương trên người Cung Tú Nhân tỏa ra, Tư Mã Tuấn vươn tay, y vốn nghĩ muốn đánh hắn một chút, nhưng là tay y giờ ra lại đi ngược lại lý trí của y, y bắt lấy cổ áo Cung Tú Nhân, không chút do dự hôn lên đôi môi đỏ tươi của hắn.

4. Chương 4

Môi Cung Tú Nhân ngọt ngào như thế nào, Tư Mã Tuấn cho rằng bản thân y đã sớm quên mất, nhưng thực tế lại hoàn toàn ngược lại, hương vị ngọt ngào của hắn vẫn tồn lưu trong lòng y, dường như là luôn chờ y cảm nhận lại cái cảm giác tốt đẹp đó một lần nữa.

“Buông... Buông ra.”

Cung Tú Nhân ra sức vặn vẹo thân thể, muốn thoát khỏi nụ hôn của y, Tư Mã Tuấn chẳng những không buông tay, còn kiên quyết ép sát hắn lên tường, dùng hai tay cố định khuôn mặt xinh đẹp của hắn, nhanh chóng ép thân thể của chính mình lên thân thể không ngừng giãy giụa của hắn, hai chân mãnh liệt chen vào giữa đôi chân đang muốn khép lại kia, sau đó hung hăng hôn lên đôi môi đỏ tươi của hắn, đem đầu lưỡi

tiến nhập vào trong môi hắn.

“Àn... Không... Không cần.”

Hắn phát ra thanh âm kháng cự, hơi thở hỗn loạn cùng tiếng rên rỉ, khiến cho Tư Mã Tuấn càng thêm kích động cuốn lấy đầu lưỡi hắn, cường hôn mãnh liệt, hai tay Cung Tú Nhân vừa nẩy kháng cự không ngừng, dần dần cũng không giãy giụa nữa, ôm lấy cổ y, thân thể cũng trở nên mềm nhũn, Tư Mã Tuấn nhận thấy sự thay đổi của hắn, chân phải hơi cử động, cố ý lấy đầu gối ma sát nơi nhạy cảm giữa hai chân hắn.

“A...”

Cung Tú Nhân phát ra tiếng thở dốc khiến cho Tư Mã Tuấn hưng phấn không thôi, y phát hiện nơi nhạy cảm giữa hai chân Cung Tú Nhân đã có phản ứng, hơn nữa không chỉ nơi nhạy cảm của hắn có phản ứng, bộ phận nam tính của y cũng đã ngay lập tức thức tỉnh, mãnh liệt muốn thoát ra ngoài, tiến vào một nơi tốt đẹp hơn.

Y tiếp tục mãnh liệt hôn lên đôi môi ngọt ngào của hắn, như muốn mạnh mẽ chiếm lấy khoang miệng hắn. Cung Tú Nhân vì nụ hôn nồng nhiệt của y mà trở nên hư nhược vô lực, cũng bắt đầu nhiệt liệt hôn trả lại y. Lưỡi kịch liệt giao triền, khiến cho nước bọt trộn lẫn với nhau, tay y chậm rãi dời xuống, khéo léo chạm đến mông hắn, lần tìm chỗ tư mật kia rồi lập tức cúi người xuống, cởi quần Cung Tú Nhân, dùng miệng ngậm lấy bộ phận đã hơi cương lên của hắn, tay còn lại thì tiến nhập nơi tư mật phía sau của hắn.

Hàng lông mi dày của Cung Tú Nhân không ngừng chớp, miệng phát ra tiếng thở dốc trầm thấp, bộ dáng mê người đến cực điểm, đầu lưỡi y không ngừng đùa giỡn chỗ nhạy cảm của hắn, lập tức lấy ngón tay dính đầy mật dịch tiến nhập vào trong cơ thể ấm áp của hắn.

“A... a a...”

Cung Tú Nhân mãnh liệt lắc đầu, toàn thân chịu không nổi mà run rẩy. Thấy hắn có phản ứng, Tư Mã Tuấn càng thêm cấp tốc cử động ngón tay, hắn run rẩy dữ dội hơn, rốt cuộc không chế không được, bộ phận nam tính càng chảy ra nhiều mật dịch, Cung Tú Nhân không thể nhẫn nại nhắm chặt hai mắt.

Ngón tay thứ hai của Tư Mã Tuấn cường nhiệt xâm nhập vào, hai chân Cung Tú Nhân đã muốn mềm nhũn và không ngừng run rẩy, mỗi khi đối phương chạm đến điểm mẫn cảm trong cơ thể, hắn liền chịu không nổi mà chấn động, phát ra tiếng rên rỉ hỗn loạn, mồ hôi theo trán hắn chảy xuống, ướt đầm mái tóc, khiến cho đôi môi đỏ mọng của hắn càng thêm diễm lệ.

“Đến đây đi, Tú Nhân.”

Y cởi dây thắt lưng và quần xuống, bộ phận cương cứng dưới thân đã muốn không cách nào chịu đựng được nữa, y nâng mông Cung Tú Nhân lên, hai chân hắn lập tức vòng qua thắt lưng y, y chậm rãi cố gắng tiến vào nơi tư mật ấm áp của hắn, Cung Tú Nhân bỗng nhiên hít thở dồn dập, Tư Mã Tuấn cũng cắn răng nhẫn nại.

Y phát hiện nơi đó của Cung Tú Nhân trở nên thật nhỏ, nhỏ đến mức giống như xử nữ, có thể thấy được bốn năm qua không có bất cứ kẻ nào tiến nhập chỗ này. Hắn tuy đã có con, nhưng lại chưa từng cùng người đàn ông nào ở cùng nhau, phát hiện này làm cho trong lòng Tư Mã Tuấn phảng phất xuất hiện một cảm giác mãnh liệt gì đó, y ôn nhu hôn trán an hắn, tựa như muốn làm giảm đi sự đau đớn cùng bất an của hắn.

“Tuấn... Tuấn...”

“Ta ở đây, Tú Nhân, ta ở bên cạnh ngươi.”

Đau đớn làm cho khóe mắt Cung Tú Nhân rơi lệ, Tư Mã Tuấn liếm đi nước mắt của hắn, ngay lập tức tiến vào sâu bên trong, nhưng lại nhẫn nại không hề cử động, giống như đang đợi Cung Tú Nhân quen dần với sự hiện hữu của y.

“Ta yêu ngươi, Tuấn, ta yêu ngươi.”

Lời nói của hắn làm cho cả người Tư Mã Tuấn chấn động, những lời này trước đây y chưa bao giờ từng nghe Cung Tú Nhân nói qua.

Đôi mắt Cung Tú Nhân mờ lung một tầng sương mù, hắn hiểu rõ đó không chỉ bởi vì thân thể đau đớn, mà còn vì sự thống khổ khi biết mình có thể sắp bị Tư Mã Tuấn chế nhạo.

Tư Mã Tuấn kịch liệt hôn lên đôi môi của người trước mặt, cuồng mãnh luật động thất lung. Cơ thể của hắn vừa nhỏ vừa chặt, ấm áp bao lấy y, y biết đây là Cung Tú Nhân, hắn là một thiên sứ thánh thiện, chỉ có điều một thiên sứ như vậy tại sao lại yêu loại hỗn đản nên xuống địa ngục như y.

Y không hiểu, hoàn toàn không hiểu, nếu có thể lựa chọn, bốn năm trước y tuyệt đối sẽ không đi trên con đường tối tăm kia vào ngày đó, như vậy y sẽ không thể gặp Cung Tú Nhân.

Trước kia y chưa bao giờ xao động, hiện tại lại hoàn toàn bị mê hoặc, y biết rõ là ai đã khuấy động trái tim mình.

Y tiến vào càng sâu, nghe thấy tiếng chính mình thở dốc, hắn ấm áp bao lấy y nên rất nhanh y đạt được cao trào, cảm thấy một luồng bạch quang xuất hiện trong đầu mình, y ôm chặt Cung Tú Nhân, ở trong cơ thể hắn bắn ra.

Lúc Tư Mã Tuấn tỉnh táo lại, hai người cũng đã nằm trên sàn nhà, Cung Tú Nhân nằm trong ngực y, vẫn còn nhẹ nhàng thở dốc, khi y từ trong cơ thể hắn rút ra, Cung Tú Nhân khẽ cắn môi, phảng phất có điểm tiếc nuối, không muốn y rời đi, nhìn thấy vẻ mặt này của hắn khiến cho dục vọng của Tư Mã Tuấn lập tức cháy bùng lên.

Bọn họ đến trên giường, Tư Mã Tuấn liền hôn lên thân thể hắn, cảm nhận mùi hương trên da thịt, ngay cả

nơi tư mật nhất cũng không buông tha, làm cho Cung Tú Nhân yêu kiều thở dốc lần nữa. Y không ngừng chiếm lấy cơ thể hắn, dường như vĩnh viễn cũng sẽ không chán ghét, càng giống như bốn năm qua bọn họ chưa từng rời xa nhau, thủy chung sống trong tim đối phương.

“Ân... Ân...”

Thân thể miễn cưỡng sau lần làm tình đầu tiên vừa rồi càng trở nên miễn cưỡng thêm, bây giờ một chút kích thích đều có thể khiến cho Cung Tú Nhân có phản ứng, hắn ngã trong vòng tay Tư Mã Tuấn, hai người đều trần truồng, chỉ khác nhau ở chỗ, toàn thân hắn đều bị che kín bởi dấu hôn mà Tư Mã Tuấn để lại, ngay cả nơi tư mật nhất y cũng không buông tha.

Bốn năm qua nội tâm bất an của hắn dần dần ổn định lại, giống như nằm trong lòng người đàn ông này chính là mong muốn cuối cùng của hắn, tuy rằng hắn biết Tư Mã Tuấn có thể không muốn như vậy, nhưng là có thể cảm nhận sự ấm áp khi được y ôm một lần nữa, cảm giác hạnh phúc sâu sắc mạnh mẽ dâng đầy trái tim hắn, cho dù sau này bọn họ vĩnh viễn không thể gặp lại, hắn cũng có thể chịu đựng được.

“Tuấn.”

Tư Mã Tuấn không có ngủ, y vòng tay ôm lấy vai Cung Tú Nhân nhưng lại không trả lời, Cung Tú Nhân ghé vào trong ngực y, ngón tay ở trước ngực y di chuyển, động tác vừa ngây thơ vừa nghịch ngợm, nhưng những lời hắn nói ra lại hoàn toàn không giống hành vi của mình.

“Tuấn, lần này ta trở về Đài Loan là để đảm nhiệm vị trí giám đốc của một hiệp hội báo cáo, có lẽ là khoảng nửa năm, sau khi kết thúc, ta sẽ rời Đài Loan.”

Tư Mã Tuấn vẫn trầm mặc như trước, tựa như không nghe được những lời hắn nói, nhưng thực ra y thập phần hiểu rõ hắn muốn biểu đạt cái gì.

“Hiện giờ nhiệm kỳ của ta đại khái còn khoảng một tháng, ta nhiều lần muốn đi gặp ngươi, cuối cùng vẫn là từ bỏ ý định, bởi vì ta đã quyết định sẽ định cư ở nước ngoài, hơn nữa cũng sẽ không gặp mặt ngươi nữa.”

Trái tim Tư Mã Tuấn khẽ nhói lên, nhưng y cố ý xem nhẹ loại cảm giác này, mối quan hệ như thế này y đã trở nên quen thuộc, căn bản cảm thấy không sao cả, cho dù đối tượng là Cung Tú Nhân cũng không ngoại lệ.

“Ta... Chúng ta trong lúc đó...” Cung Tú Nhân muốn nói gì đó, rồi lại vì khó có thể biểu đạt mà trở nên im lặng, Tư Mã Tuấn cũng không có mở miệng. Khẽ ngẩng đầu, Cung Tú Nhân hôn lên môi y, trên mặt lộ ra một nụ cười bi ai. “Đừng thương tổn chính mình, ta yêu ngươi! Tuấn, đây là yêu cầu duy nhất của ta, không cần thương tổn bản thân ngươi, tuyệt đối không được giống như mấy ngày trước, hoàn toàn không tự chăm sóc chính mình.”

Tư Mã Tuấn dang tay ôm chặt hắn, “Ta sẽ chăm sóc bản thân mình.”

Giọng nói của y rất lạnh lẽo, nhưng là nhiệt độ của thân thể y lại làm cho hắn cảm thấy thật ấm áp.

Cung Tú Nhân biết mình cùng Tư Mã Tuấn không hề có tương lai, kỳ thật bốn năm trước hắn cũng đã xác định được điều này, nhận ra sự thật đó khiến cho hắn cảm thấy thập phần thống khổ.

Hắn không biết mình hi vọng điều gì, có thể nào hắn mong muốn khi mình nói yêu Tư Mã Tuấn, đối với tình cảm của hắn thái độ Tư Mã Tuấn sẽ có thay đổi sao? Có thể nào hắn đang hi vọng mình nói rằng sau này sẽ không bao giờ gặp lại y nữa, Tư Mã Tuấn sẽ trở nên quý trọng hắn, không cho hắn rời đi sao?

Bốn năm qua, hắn không hề liên lạc cùng Tư Mã Tuấn, nhưng hắn biết rõ với năng lực của Tư Mã Tuấn, chỉ cần y muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được hắn. Nhưng bốn năm qua Tư Mã Tuấn chưa từng đi tìm hắn, như thể hắn không hề tồn tại, giữa bọn họ căn bản là chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì, dường như chỉ là những người xa lạ.

Những năm gần đây, chỉ có lúc nhìn đến Tử An, cái loại thống khổ tra tấn này mới có thể giảm bớt một chút, gương mặt Tử An tương tự như Tư Mã Tuấn khiến cho lòng hắn mới có thể bình tĩnh. Hắn không biết vì sao Tư Mã Tuấn không hề nhận thấy Cung Tử An lớn lên rất giống y, có lẽ bởi vì y căn bản chưa từng nhìn chăm chú chính mình ở trong gương, cũng có thể y quá chắc chắn rằng hắn hoàn toàn không có khả năng từ trên người y trộm được đứa bé, đơn giản là vì hắn chính là người đàn ông không có khả năng sinh sản.

Hắn nhìn chăm chú Tư Mã Tuấn, vẻ mặt của y thập phần lạnh lùng, đây là biểu tình y thường lộ ra sau khi làm tình, giống như đối với bất cứ chuyện gì đều không cần, căn bản cũng không thèm để ý người nằm ở bên cạnh mình là ai, chỉ cần y không bị hãm sâu vào tình cảm mãnh liệt, trên gương mặt y vĩnh viễn sẽ tồn tại loại biểu tình hờ hững như vậy.

Thật sự là quá đau khổ, hắn không hiểu được tại sao mình lại yêu phải một người khiến cho hắn thống khổ như vậy?

“Người không nên yêu loại đàn ông như ta.” Tư Mã Tuấn bỗng nhiên lên tiếng, hắn không có quay đầu nhìn Cung Tú Nhân, chỉ nhìn lên trần nhà. “Trên đời này còn có rất nhiều người tốt hơn ta xứng đáng để người yêu, ít nhất ta có quen biết vài người khá tốt, muốn ta giúp người giới thiệu không?”

Cung Tú Nhân ngạc nhiên ngồi dậy, chuyện gì thế này? Y bỗng nhiên trở thành người mai mối, muốn giới thiệu những người có điều kiện tốt cho hắn? “Người rốt cuộc đang nói chuyện vô nghĩa gì vậy?”

“Người đã lâu chưa có làm tình đúng không?! Người nói người có gia đình, ta ở đây nhiều ngày như vậy cũng chưa thấy qua nữ chủ nhân, ở đây chỉ có người và con của người, ngoài ra còn có một người giúp việc, người đối với phụ nữ căn bản là không có hứng thú phải không?”

Mặt Cung Tú Nhân đỏ bừng, hắn không hiểu được tại sao Tư Mã Tuấn luôn có thể dễ dàng nhìn thấu hắn, có thể là có liên quan đến kiến thức rộng rãi của y.

“Ta đã thật lâu không làm chuyện đó, nhưng là không cần người lo lắng, ta nếu muốn đàn ông, chính ta sẽ tự đi tìm.”

“Những người ta quen biết phần lớn đều là người có tiền có thế, nếu người muốn tìm đàn ông chơi đùa, lấy sắc đẹp cùng sự cao cấp của người, nhất định sẽ rất được hoan nghênh.”

Lời nói của y làm cho Cung Tú Nhân tức giận đến mức toàn thân phát run, hắn thật muốn tát một cái lên mặt y, nếu không phải giáo dục từ nhỏ của gia đình khiến cho hắn không thể có hành động bạo lực với người khác, nếu không hắn hiện tại nhất định sẽ một cước đá chết tên hỗn đản này, hoặc là một cước dẫm nát nơi nam tính dễ bị tổn thương nhất, làm cho hắn cả đời này đối với phụ nữ cũng không có cách nào.

“Ta không nghĩ muốn chơi đùa cùng người khác, nghe hiểu không?” Giọng nói của hắn giống như núi lửa bùng nổ, nhưng cho dù là núi lửa thật sự bùng nổ, chỉ sợ cũng không thể ngăn cản Tư Mã Tuấn tiếp tục nói.

“Cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ là song phương giải tỏa áp lực thân thể, không có người nào sẽ làm thân thể xinh đẹp của người bị thương, bọn họ nhất định sẽ hảo hảo trân trọng người.”

“Miệng người nói chuyện sạch sẽ một chút, người thích loại cuộc sống như vậy là chuyện của người, đầu óc người chứa đầy ý tưởng xấu xa cũng là chuyện của người, ta không cần phải nghe loại hỗn đản như người nói nhảm.”

“Ta không phải muốn vũ nhục người, chỉ là đang nói sự thật mà thôi.”

Thái độ bình tĩnh của y làm cho Cung Tú Nhân càng thêm tức giận, “Người câm miệng cho ta, tên hỗn đản này, người khẩn cấp muốn ta cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ sao? Hảo, ta sẽ tự mình đi tìm một người.”

Ngay tại lúc bọn họ đang khắc khẩu, cửa phòng đột nhiên mở ra, Cung Tử An đưa tay dụi mắt đứng ở cửa, nó vừa mới ngủ trưa dậy, hơn nữa hôm nay nó ngủ thật lâu cũng không thấy ba ba gọi nó dậy.

“Ba ba.”

Cung Tú Nhân trên mặt ửng hồng, bây giờ hắn toàn thân trần trụi, không có khả năng cứ như vậy nhảy xuống giường để ôm Tử An, huống chi nằm bên cạnh hắn còn có một người đàn ông toàn thân trần trụi, đây thật sự không phải là ví dụ gương mẫu để giáo dục trẻ em a.

“Tử An.” Hắn xấu hổ muốn nhanh chóng tiến vào chăn, chính là hắn biết làm như vậy cũng không giúp được gì.

“Con có thể vào không? Ba ba, vừa rồi con nằm mơ thấy ác mộng.” Ba ba từng nói qua nó không thể vào phòng này, nhưng mà nó rất muốn đến bên cạnh ba ba.

Nếu như là bình thường, Cung Tú Nhân nhất định sẽ lập tức nhảy xuống giường, ôm chặt Tử An, xoa dịu sự sợ hãi của nó, nhưng là hắn hiện tại toàn thân trần trụi, trên người còn có dấu vết vừa rồi làm tình để lại, hắn trước tiên phải tắm rửa, hắn không muốn ôm đứa con của mình khi trên người lại đầy hương vị tình ái.

“Ba ba phải tắm trước đã, để chú này đọc truyện cổ tích cho con nghe được không?”

Cung Tử An phi thường thích nghe truyện cổ tích, đôi mắt nó lập tức sáng lên. “Hảo, con muốn nghe truyện cổ tích.” Nói rồi nó lập tức biến mất ở trước cửa, đi tìm cuốn truyện cổ tích mà nó thích nhất.

Cung Tú Nhân nhanh chóng nhảy xuống giường, “Người giúp ta đọc truyện cho Tử An nghe, ta đi tắm rửa trước đã.”

“Muốn ta đọc truyện cổ tích cho đứa bé kia nghe, người có lắm hay không?” Tư Mã Tuấn mang bộ dáng kinh ngạc như vừa nghe chuyện gì đó vô cùng kỳ lạ.

Bây giờ Cung Tú Nhân mặc kệ y có nguyện ý hay không, tóm lại hắn nhất định phải tắm rửa trước, hắn tuyệt đối không thể để trên người mình đều là hương vị của đàn ông mà đi ôm con của hắn. “Ta muốn tắm rửa, người giúp ta đọc cho nó nghe, hơn nữa phải đọc thật sự sinh động hoạt bát.”

Khóe miệng Tư Mã Tuấn cong lên thành một nụ cười lạnh, hiển nhiên xem hắn là kẻ ngu ngốc, Cung Tú Nhân tức giận muốn đánh* cái miệng của y, khả là làm như thế nhất định sẽ khắc khẩu lẫn nữa, mà ở trước mặt con của mình cãi nhau là một ví dụ xấu, hắn không thể làm như vậy.

“Nghe kỹ, ta đã không ngủ hảo hảo chăm sóc người vài ngày, không hề bước ra khỏi nhà**, nếu người còn có chút lương tâm, hãy giúp ta đọc cho nó nghe.”

“Không ai nói cho người biết ta không phải là người có lương tâm sao?” Tư Mã Tuấn càng cười lạnh hơn.

Lần này Cung Tú Nhân tức giận đến mức muốn đánh thật mạnh vào đầu y, nhưng hắn vẫn cố gắng kềm chế. “Sẽ không tốn bao nhiêu thời gian, chỉ cần mười lăm phút đồng hồ, ta sẽ nhanh chóng ra đến.”

Người còn chưa đến, thanh âm đã muốn đến trước, Cung Tú Nhân lập tức vọt vào trong phòng tắm. Cung Tử An kích động chạy vào phòng, leo lên giường, không hề sợ hãi ngồi bên cạnh Tư Mã Tuấn, đem cuốn truyện tranh đưa cho Tư Mã Tuấn.

“Cảm ơn chú đọc cho cháu nghe.”

Nó rất có lễ phép, nhìn vào cuốn truyện tranh, tỏ vẻ muốn nhanh nhanh nghe truyện cổ tích, Tư Mã Tuấn nguyên bản không muốn để ý tới, nhưng những ngón tay tròn tròn mập mập của Cung Tử An bám lấy cánh tay y, cao hứng phần chần chừ vào cuốn truyện tranh.

“Chú ơi, nhanh một chút.”

Đọc truyện cho một đứa bé nghe, hơn nữa chỉ có mười lăm phút đồng hồ, chuyện này sẽ không tạo thành thương tổn gì với y. Nghĩ như vậy, y không cam lòng mở cuốn truyện ra đọc, Cung Tử An nghe thập phần mê mẩn, đôi khi còn có thể ríu ra ríu rít hỏi một chút vấn đề, làm cho Tư Mã Tuấn đau đầu không thôi, hận không thể nhanh chóng đọc xong cuốn truyện này.

Bất quá bởi vì y đọc quá nhanh, làm cho Cung Tử An bất mãn la to.

“Chú đọc nhanh quá, hơn nữa trang kia cháu chưa xem xong...”

Tư Mã Tuấn không cho nó kêu ca xong, lập tức liền trở mặt, lặp lại như vậy vài lần, Cung Tử An cũng sinh khí, nó dùng lực đánh vào ngực Tư Mã Tuấn. “Chú là người xấu, cháu chưa có xem xong.”

“Không có liên quan đến ta.” Cha nó uy hiếp, y còn không thèm quan tâm, lửa giận của đứa bé này đối với y mà nói càng không có lực sát thương.

Cung Tử An thét chói tai đánh lên ngực y, Tư Mã Tuấn đem nó đẩy qua một bên, ngã lên giường. Cung Tử An lại lập lại hành động, y lại đẩy nó một lần, cuối cùng trở thành hai người ở trên chăn bông đánh tới đánh lui, Cung Tử An bất mãn thét chói tai đã biến thành tiếng gọi cao hứng vui vẻ không thôi, nó cảm thấy đây là một trò chơi rất thú vị.

Tư Mã Tuấn đã muốn chịu không nổi nữa, y tại sao phải cùng đứa trẻ này chơi đùa, nguyên bản ý định của y chỉ là muốn đẩy nó ra, không phải muốn cho nó cảm thấy vui vẻ.

Tư Mã Tuấn xác định Cung Tú Nhân tắm rửa không chỉ mười lăm phút đồng hồ, hơn nữa đã lâu như vậy, Cung Tú Nhân còn chưa ra khỏi phòng tắm. Y nhìn không được la to: “Người rồi cuộc tắm xong chưa?”

Trong phòng tắm đã không còn tiếng nước chảy, có thể thấy được Cung Tú Nhân hẳn là đã tắm xong, có điều vẫn không thấy hắn đi ra, hơn nữa Cung Tử An làm phiền y, làm cho tâm tình của y thật không tốt.

Tuy nhiên, người ở trong phòng tắm vẫn không trả lời.

Cung Tử An vô cùng thân thiết ngã lên người Tư Mã Tuấn, hiển nhiên trò chơi vừa rồi đã khiến cho nó đem Tư Mã Tuấn từ người xấu trở thành người tốt. Đầu óc nó có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, cười nói: “Chú ơi, tại sao chú không mặc quần áo?”

“Lười mặc, hơn nữa chuyện của người lớn người không hiểu đâu.”

Y nói vài ba câu, tỏ vẻ không muốn nói chuyện với nó, nhưng Cung Tử An lại ngẩng đầu, ngửi mùi hương trên thân thể y.

“Chú, tại sao trên người của chú đều là mùi của ba ba cháu?”

“Chuyện của người lớn người sẽ không hiểu được.”

Cung Tử An nghi hoặc nhìn y, y vẫn nói nó không hiểu được chuyện của người lớn, làm cho nó nhin không được phản bác: “Cháu hiểu a, ba ba thực thích chú, chú cũng thực thích ba ba, cho nên hai người mới cùng nhau ngủ ở trên giường, đúng không?”

“Không đúng, ta căn bản là không thích cha người.”

“Chú nói dối.”

Cung Tú Nhân rút cuộc quần một cái khăn tắm đi ra, gương mặt hấn đỏ ửng, đối với việc con của chính mình nhìn thấy hấn cùng Tư Mã Tuấn ở bên nhau khiến cho hấn cảm thấy thực không được tự nhiên.

Hấn che kín khuôn mặt đỏ ửng diễm lệ gọi cảm, Tư Mã Tuấn tận lực không để cho đôi mắt của mình nhìn đến hấn, bằng không y có thể sẽ lại đem hấn kéo đến trên giường, mặc kệ có tiểu quái vật này ở bên cạnh hay không.

“Ba ba cháu có rất nhiều người theo đuổi.”

Cung Tử An đột nhiên nói ra một câu như vậy, lại ở lúc Cung Tú Nhân đến gần, thông minh không nói gì nữa.

Cung Tú Nhân nói nhỏ: “Ta về phòng mặc quần áo một chút, cũng không thể cứ quần khăn tắm như vậy.” Không quan tâm Tư Mã Tuấn có đồng ý hay không, hấn nhanh chóng xoay người chạy đến phòng mình.

Cung Tử An thấy Cung Tú Nhân rời đi, lập tức tiến vào trong lòng Tư Mã Tuấn, khẽ nói: “Chú này, chú sẽ không giống như các chú, các dì khác giả bộ thực thích cháu, kỳ thật rất chán ghét cháu, chán ghét cháu muốn chết, hận không thể nhanh chạy đi, sau đó muốn ở cùng một chỗ với ba ba, phải không?”

Tư Mã Tuấn kỳ dị liếc mắt nhìn nó một cái, đứa trẻ này không có sự ngây thơ mà ở tuổi nó nên có, nhìn kỹ đôi mắt của nó, tựa hồ có một chút chín chắn.

Cung Tử An giơ ra mười ngón tay, “Cháu đã tính qua, nửa năm này có ít nhất mười người có ý đối với ba ba, chính là ba ba cũng đều không hiểu tâm ý của người khác. Chú à, ba ba cháu nhìn rất đẹp, có mấy chú kia nhìn ba ba đến ngẩn người nga, còn có một lần ba ba dẫn cháu đi bơi, lúc tắm rửa, bồn tắm rất lớn, có thiết nhiều đàn ông trộm nhìn ba ba.”

Tư Mã Tuấn có thể tưởng tượng được hình ảnh đó, Cung Tú Nhân không có tâm đề phòng người khác, thân thể trần trụi đi tắm, hấn cũng không nghĩ đến da thịt vô cùng mịn màng của mình sẽ thu hút nhiều

sắc lang chú ý đến sao? Huống chi hấn đẹp đến mức thoát tục như thế, cả người tỏa sáng tựa như thiên sứ, quả thực là mê người phạm tội, hấn đến tận bây giờ còn không xảy ra bất cứ chuyện gì xem như là được ông trời phù hộ.

“Ba ba thật khá, cháu biết những người kia vì cái gì muốn nhìn ba ba, có điều ba ba không hề để ý đến bọn họ. Chú, ba ba rất thích chú, lần trước khi chú mắng ba ba, ba ba đã khóc đó.”

Tư Mã Tuấn mặt nhăn mày khấn, lần trước thái độ của y quả thật là không hề lưu tình, sau khi y rời đi, Cung Tú Nhân đã khóc sao? Y không thể tưởng tượng được biểu tình Cung Tú Nhân khi khóc.

Cung Tử An tiếp tục nói: “Chú tại sao không muốn ở cùng một chỗ với ba ba? Không thể tìm thấy một người tốt như ba ba đâu, chú nói chú không cần ba ba, cháu lại muốn ba ba, muốn ba ba ở cùng những người khác, bằng không ba ba thật đáng thương, ba ba cần người khác hảo hảo thương yêu ba ba.”

“Chuyện của cha người ta không muốn nghe.” Lời nói cùng ngữ khí của nó làm cho y nghe xong thực phiền, y không cần Cung Tú Nhân, vĩnh viễn cũng sẽ không muốn.

Cung Tử An mở to hai mắt, thanh âm càng khờ dại hơn, so sánh với ánh mắt chín chắn ban nãy của nó, ánh mắt bây giờ hình như là của một đứa bé mới sinh ra.

“Vậy chú giúp ba ba giới thiệu đối tượng được không? Ba ba từng nói qua có một người kia rất tuyệt, bất quá tên của chú đó rất khó đọc, cháu không đọc được tiếng Trung khó như vậy, cháu lấy ảnh chụp của người đó cho chú xem.” Cung Tử An nhảy xuống giường, không biết từ nơi nào lấy được một cuốn tạp chí kinh tế, chỉ vào trên bìa.

“Chính là người này, chú đó thực đặc biệt, rất có khí chất, tuy rằng tóc bạc một chút, nhưng mà cũng không sao.”

Đôi mắt Tư Mã Tuấn mở to, y đương nhiên biết người trên tạp chí là ai, chính là người hiện tại mới vừa có người yêu – Vạn Lý Lương.

Cung Tử An nói: “Người này đã từng đến phòng nghiên cứu của ba ba, chính chú này đã mời ba ba quay về Đài Loan.”

Mặt mày Tư Mã Tuấn càng nhăn nhó hơn, trong lòng thoáng chốc cảm thấy khó chịu, chuyên ngành của Vạn Lý Lương là máy tính, còn của hấn là y học cùng di truyền học, căn bản là không quan hệ gì với nhau, hấn ta mời Cung Tú Nhân về nước làm cái gì?

Có thể nào hấn ta tham luyến sắc đẹp của Cung Tú Nhân? Muốn thu hẹp khoảng cách giữa hai người?

Tuy rằng Vạn Lý Lương là người luôn luôn trầm mặc ít lời, cũng chưa bao giờ nghe qua hấn ta có tin đồn gì về chuyện tình ái, nhưng cũng không có nghĩa hấn ta là thánh nhân, cũng không chứng minh được hấn

ta có thể miễn dịch với sắc đẹp của Cung Tú Nhân.

Huống chi người yêu của hắn là nam, có thể là hắn thích nam giới, mà người yêu của hắn căn bản không đẹp bằng Cung Tú Nhân, nếu như hắn thật sự có ý tứ với Cung Tú Nhân cũng không phải là chuyện không thể.

Lúc này, Cung Tú Nhân trở lại trong phòng, hắn ôm đứa bé đến trên người mình, không được tự nhiên hơn lúc nãy chút nào, nói: “Người có thể đi tắm.”

Tư Mã Tuấn sắc mặt âm trầm đứng dậy, chậm rãi mặc quần áo. “Không cần, ta không muốn ở lại đây lãng phí thời gian của ta.”

Cung Tú Nhân quay đầu đi, không nói gì thêm, hiển nhiên những chuyện vừa rồi bọn họ làm, đều là lãng phí thời gian của y, ngay cả chuyện làm tình vừa nãy.

“Vậy không tiễn.” Hắn vỗ nhẹ Cung Tử An, không dám quay đầu lại nhìn Tư Mã Tuấn.

Tư Mã Tuấn không nói gì, xoay người lập tức rời đi, trong lòng Cung Tú Nhân liền nhói đau, hắn không hi vọng Tư Mã Tuấn biểu hiện tiếc nuối, không muốn rời đi với hắn, nhưng ít nhất bọn họ bốn năm không ở cùng một chỗ, y không nên tỏ ra lãnh huyết vô tình như vậy, giống như giữa bọn họ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Hắn cảm thấy giọng nói của mình có điểm nghẹn ngào, lập tức ho nhẹ, không muốn bật khóc trước mặt đứa con.

Nhưng mà hắn lại không biết biểu tình thống khổ trên gương mặt mình so với khóc lóc càng thêm khiến người khác cảm thấy hắn đang rất đau lòng cùng khó chịu, còn Cung Tử An sớm đã nhìn thấy tất cả, nó dựa vào trong lòng ngực Cung Tú Nhân, ôm chặt lấy hắn, nghĩ muốn chuyển sự chú ý của Cung Tú Nhân lên nó.

“Ba ba, con còn muốn nghe câu chuyện kia một lần nữa, ba ba đọc cho con nghe được không?” Giọng nói cao hứng phấn chấn của nó giống như không nhận thấy tâm tình của Cung Tú Nhân, tựa như phản ứng mà trẻ em ở tuổi này nên có.

Cung Tú Nhân lật lên cuốn truyện tranh bắt đầu đọc, sau khi đọc xong một đoạn ngắn, tâm tình của hắn đã hồi phục, không khổ sở như trước nữa.

Cung Tử An ghé vào trong ngực hắn, không ngừng đặt câu hỏi với các tranh vẽ trong cuốn truyện, làm cho tâm tư Cung Tú Nhân rất nhanh không đặt ở hành động của Tư Mã Tuấn nữa.

5. Chương 5

Tư Mã Tuấn trở lại công ty, trên gương mặt các giám đốc điều hành cấp cao đều tỏ vẻ lo sợ, bất an, y nhìn thấy ánh mắt khác thường của bọn họ, lập tức mở miệng hỏi: “Trong thời gian ta vắng mặt đã xảy ra chuyện gì?”

“Phu... Phu nhân đã đến công ty, hơn nữa mỗi ngày đều tổ chức cuộc họp với các giám đốc điều hành.” Một người có chức vụ cao liếc mắt nhìn những người khác một chút, mới ấp a ấp úng nói ra nguyên nhân, dù sao chuyện Tư Mã Tuấn cùng Julie Hồng không hợp nhau đã sớm không chỉ là tin đồn.

Ánh mắt Tư Mã Tuấn lạnh lùng như hàn băng, khẩu khí cũng trở nên lãnh liệt: “Mụ phù thủy kia đến đây làm gì?”

“Bà ta nói phải cắt chức tổng tài của ngài, hiện giờ đang cùng ban giám đốc thương lượng, còn mời hội đồng quản trị lâm thời đến dự...”

Tư Mã Tuấn không nghe hết, bất quá không cần nghe hết y cũng biết mụ đàn bà kia muốn làm cái gì, bà ta luôn sử dụng những thủ đoạn đê tiện, xấu xa nhằm lật đổ y, thủ đoạn hạ lưu như thế nào đều đã dùng qua, y đối với bà ta đã nhẫn nại đến cực điểm.

Bà ta muốn tuyên chiến? Hảo, y đang muốn tìm người để trút giận, để tránh cho trong đầu y toàn bộ đều là hình bóng của Cung Tú Nhân, khiến cho y cảm thấy khó chịu.

Y tiêu sái cất bước, nhanh chóng tiến vào phòng làm việc của mình.

Tuổi của Julie Hồng đã ngoài sáu mươi, nhưng cuộc sống đầy đủ giàu sang làm cho bà ta thoát nhìn giống như người đàn bà khoảng bốn mươi tuổi. Ánh mắt của bà ta giống như rắn rết, có điểm tương tự ánh mắt Tư Mã Tuấn, chỉ khác nhau ở chỗ, ánh mắt bà ta hoàn toàn không có ý cười, chỉ chứa đầy thù hận.

“Ta cứ nghĩ người đã chết ở trên giường của kẻ nào rồi chứ. Không đi làm cũng không thông báo một tiếng, mấy ngày qua không ai tìm được người, nếu không phải vì sợ khiến cho dư luận xôn xao, ảnh hưởng đến giá cổ phiếu của công ty, ta đã sớm đi báo cảnh sát rằng người mất tích.”

Đối với những lời chỉ trích của bà ta, y trả lời càng khó nghe hơn: “Nếu không phải ta còn nắm công ty trong tay, chỉ sợ người không chỉ báo ta mất tích, nói không chừng còn tính toán giết người diệt khẩu, chỉ cần ta chết, công ty này liền thuộc về người.”

Về mặt Julie Hồng trở nên cứng đờ, “Công ty này vốn thuộc về ta, là do tập chủng nhà người xâm chiếm công ty của ta, ta tận tâm khổ khổ hầu hạ tên hỗn đản kia cả đời, không thể ngờ rằng khi hắn chết đi lại để lại tất cả tài sản cho người.”

Tư Mã Tuấn phát ra tiếng cười to không chút lưu tình, nhạo báng và tàn nhẫn. “Người có thể xuống âm phủ để oán giận tên hỗn đản đã chết kia a, ai bảo trong lòng hắn chỉ có một quan niệm vững chắc rằng đàn

ông mới có thể chống đỡ được công ty, còn đàn bà thì hoàn toàn vô dụng?”

Julie Hồng tức giận đến mức nghiêng rằng nghiêng lợ, thân phận cùng trình độ của bà cực thấp, vốn không có khả năng bước vào gia tộc Tư Mã, nhưng là vì khi còn trẻ, bà may mắn vào làm việc trong một công ty của gia tộc Tư Mã có tư tưởng phong kiến cực đoan, nhờ vào sắc đẹp, sự trẻ trung cùng một thân mị công, bà ta mới đoạt được vị trí vợ cả. Có điều như vậy cũng không có nghĩa là bà ta đã thành công, chồng của bà xem phụ nữ là món hàng hóa để sử dụng nhưng lại không hề biết là thân thể hần có vấn đề, tuy rằng hần ta vô cùng ham mê nữ sắc, lại chưa từng có bất cứ ai mang thai con của hần, ngay cả bà ta cũng không ngoại lệ.

Vậy nên sau khi gả cho hần, ngoại trừ cùng những người phụ nữ khác tranh giành tình cảm, vừa lo lắng tại sao mình chưa mang thai, còn phải chịu đựng người chồng háo sắc, lăng nhăng, cuộc sống tuy giàu có nhưng trong suy nghĩ của bà ta lại vô cùng buồn khổ.

Bất quá bà ta có nằm mơ cũng không ngờ rằng tất cả mọi chuyện cuối cùng lại bị hủy bởi vì người em họ của mình! Em họ của bà là một người quê mùa sống ở nông thôn, lên Đài Bắc để tìm việc làm, bởi vì không quen biết ai, mới sợ hãi, lo lắng tìm đến bà, xin bà giúp đỡ, giới thiệu việc làm cho mình, bà ta nguyên bản không hề nghĩ sẽ giúp đỡ kẻ nghèo hèn này, chẳng qua là vì lúc ấy trời đã tối, đành miễn cưỡng cho cô ta ở lại một đêm, bắt cô ta ngay sáng mai phải nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà quyết định sai lầm đó lại khiến cho bà ta hối hận đến tận bây giờ, bởi vì đêm đó chồng bà đã cưỡng bạo cô gái kia, sau đó em họ của bà, thể xác và tinh thần đau khổ rời đi, bà nguyên bản muốn khiến cho chuyện này bị quên lãng, nhưng không bao lâu sau lại truyền đến tin tức em họ của bà mang thai, sau khi biết được tin tức, bà lập tức dụ dỗ, muốn dẫn cô ta đi phá thai, không ngờ rằng tin tức bị lộ, chồng bà biết được, hần ta hung hăng đánh bà, còn đưa người phụ nữ quê mùa kia về nhà, chăm sóc cô ta sinh đứa trẻ.

Mười tháng sau, Tư Mã Tuấn được sinh ra, mặc kệ bà ta dùng biện pháp gì đều không thể làm lung lay địa vị của Tư Mã Tuấn ở gia tộc Tư Mã, bởi vì sự thật vĩnh viễn cũng không thay đổi, y chính là người thừa kế của gia tộc Tư Mã.

Còn người em họ của bà cũng theo đó mà bước vào Tư Mã gia, bất quá bởi vì cô ta không hề có sắc đẹp, căn bản không giữ được lòng của chồng, tâm tình ưu sầu bi ai, ở Tư Mã gia mười mấy năm, lâm bệnh rồi qua đời.

Tuy rằng cái gai trong mắt của bà đã mất, nhưng vẫn còn có một cái gai càng sắc bén hơn tồn tại, làm cho bà ta cảm thấy đứng ngồi không yên, sau khi chồng bà chết, tuyên bố tất cả tài sản để lại cho nam nhân mang huyết thống của gia tộc Tư Mã, còn bà thì một chút tài sản cũng không có, đương nhiên bà ta hận chết Tư Mã Tuấn.

Tư Mã Tuấn đi đến chỗ ngồi của mình, liếc mắt nhìn bà ta, Julie Hồng vẽ mặt phẫn hận đứng lên, trả vị trí lại cho y.

“Người tốt nhất đừng để cho ta gặp người, nhìn thấy người một lần, ta liền giảm tiền trợ cấp của người một lần, khiến cuộc sống của người trở nên thống khổ, nếu người còn muốn sống cuộc sống giàu có, tốt nhất

nên tránh xa ta một chút.”

Mặt Julie Hồng trở nên trắng xanh, đúng vậy, di chúc của chồng bà ta tuyên bố tất cả tài sản đều thuộc về nam nhân mang huyết thống của gia tộc Tư Mã, những người khác đều không có phần, bà ta chỉ có thể sống dựa vào sự bố thí của Tư Mã Tuấn, nghĩ đến điều đó, gương mặt bà ta lộ vẻ oán hận, bà ta không cam lòng, bà chịu đựng nhiều năm như vậy không phải là vì kết quả thế này.

“Ta nghĩ người sẽ không có vấn đề giống cha người đâu nhỉ? Bằng không người ở bên ngoài phong lưu khoái hoạt nhiều như vậy, tại sao chưa từng nghe thấy có người mang thai con của người?”

Tư Mã Tuấn lạnh lùng liếc nhìn văn kiện đặt trên bàn, “Nếu thật sự sinh không được là tốt nhất, như vậy người không có biện pháp để lật đổ ta, lỡ như có con, ta còn phải lo lắng mù phù thủy già là người bắt cóc con của ta để đe dọa, uy hiếp ta.”

Lời của y làm cho mặt Julie Hồng trở nên xanh mét, lập tức cắn giận, cao giọng cười lạnh. “Sinh không được là tốt nhất, như vậy Tư Mã gia sẽ phản đối người, chúng ta ai cũng đều không chiếm được lợi ích.”

“Ta có vấn đề gì hay không người rõ ràng nhất, bởi vì “kế hoạch” của người chưa từng thành công bao giờ.”

Julie Hồng tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi*, các cơ trên mặt không ngừng co giật, tràn ngập hận ý, đồng thời cũng chứa đầy sợ hãi, chính phần sợ hãi này làm cho bà ta không dám đối xử với Tư Mã Tuấn như trước kia nữa. Người đàn ông này đã không còn là một thiếu niên mười mấy tuổi mà bà ta có thể tùy ý đối xử ra sao cũng được, ngược lại bây giờ là y dùng tiền khổng lồ chế bà, loại khí chất thô bạo trên người y đôi khi còn khiến cho bà ta cảm thấy phi thường sợ hãi.

Y đã nói rõ chỉ cần bà ta trách xa y, hàng năm còn có năm trăm vạn cho bà tiêu xài, tuy rằng không phải là nhiều, nhưng vẫn còn nhiều hơn so với khi chồng bà còn sống. Nhưng nếu như bà dám chọc giận y, một năm bà chỉ còn mười vạn, bà đương nhiên chịu không nổi cái loại cuộc sống muốn gì cũng không có, vậy nên bà ta vẫn không dám thật sự trêu chọc y...

“Cút cho ta, nhìn thấy người ta liền muốn nôn mửa, loại đàn bà già nua như người thật sự là vô sỉ đến mức khiến người ta khinh thường mà phỉ nhổ.”

Julie Hồng ngẩng cao đầu, phá lên cười, “Người nhỏ a, vừa nghĩ đến người tuy rằng có được tất cả, nhưng cuộc sống không khác gì địa ngục, ta liền vui vẻ muốn chết, như thế nào? Rất khó quên đi đúng không? Ta đây là người đàn bà già nua dù sao cũng đã từng khiến cho người thực khoái trá.”

Tư Mã Tuấn nhanh chóng hất tay lên, tất cả đồ vật trên bàn đều bị rơi xuống đất, phát ra tiếng động lớn, y ngẩng đầu lên, ánh mắt tràn ngập sát ý cùng ngoan độc. “Cút cho ta, tránh xa ta càng xa càng tốt.”

Sự giận dữ của y làm cho Julie Hồng sợ hãi, run rẩy một chút, rút cuộc thức thời, vội vã rời đi.

Trần Tư Mã Tuấn chảy mồ hôi, y đưa cánh tay lại gần mũi, nơi đó vẫn còn lưu lại mùi hương tự nhiên trên người Cung Tú Nhân, mùi hương đó trấn an tâm trạng buồn nôn của y, cũng khiến cho y tạm thời thoát khỏi địa ngục.

~~~~~

“Ba ba, ba ba, nhìn cái kia kia.”

Cung Tử An hưng phấn nhảy loạn trên ghế, chỉ ra ngoài cửa sổ, Cung Tú Nhân trấn an nó, một bên xấu hổ đỏ mặt, một bên nhỏ giọng, nhẹ nhàng xin lỗi.

“Thực xin lỗi, trẻ em rất ồn ào, hôm nay bảo mẫu không khỏe, đành phải đưa nó đến văn phòng.”

Người kia mặc một bộ trang phục màu đen, trên tóc có những sợi tóc bạc không hợp với tuổi, y cũng không phải là vì tuổi già mà tóc bạc, đó là di truyền của gia tộc y – “thiếu niên bạch”. Người đàn ông có di truyền “thiếu niên bạch” này chính là một trong mười người giàu nhất thế giới – ông hoàng máy tính Vạn Lý Lương.

Vạn Lý Lương khẽ gật đầu, tỏ vẻ không ngại.

Cung Tú Nhân biết Vạn Lý Lương là người ít nói, hắn đưa báo cáo cho Vạn Lý Lương, sau khi tiếp nhận, Vạn Lý Lương cầm báo cáo tùy tiện lật vài tờ, căn bản không phải thực sự quan tâm.

Cung Tú Nhân cũng biết người này mời hắn trở về Đài Loan không phải vì thật sự có hứng thú với dự án nghiên cứu này, y muốn biết một vấn đề khác, nhưng đó lại là bí mật mà hắn không thể nói ra.

“Người nói giáo sư của người tính tình thực cổ quái, rất ít học trò chịu được ông ấy phải không?”

“Giáo sư đối với nghiên cứu phi thường nhiệt tình, có thể vì vậy nên học trò không thể theo kịp trình độ của giáo sư, nếu như học trò không thể theo kịp tốc độ của mình, giáo sư sẽ vô cùng tức giận, giống như lão ngoan đồng** vậy.”

Vạn Lý Lương im lặng vài giây rồi nói: “Nhưng ta nghe nói người là học trò mà ông ấy xem trọng nhất, chỉ có người cùng ông ấy nghiên cứu lý luận của ông.”

Cung Tú Nhân gật đầu nói: “Chính là nghiên cứu của giáo sư bị giới y học xem là tà ma ngoại đạo, vĩnh viễn cũng không thể được công nhận.”

“Nghiên cứu của ông ấy chính là đồng tính sinh sản phải không?” Vạn Lý Lương gọn gàng, dứt khoát hỏi.

Thân thể Cung Tú Nhân khẽ run, nhưng khi hấn ngẩng đầu lên lại phi thường tự nhiên mà mỉm cười. “Đó chỉ là một hạng mục bé nhỏ không đáng kể trong tất cả nghiên cứu của giáo sư, huống hồ đây là không có khả năng, dựa trên thực tế hay sinh lý đều là không thể, giáo sư thường có những ý nghĩ kỳ lạ, cho nên ông ấy mới được tôn trọng trong mắt các học giả dị đoan.”

Trên mặt Vạn Lý Lương ửng ửng lộ ra vẻ thất vọng, “Người chắc chắn rằng giáo sư của người khi qua đời, tất cả tài liệu ghi chép đều không lưu lại sao?”

“Giáo sư nằm trên giường bệnh, muốn ta đốt tất cả chúng, bởi vì nghiên cứu này sẽ khiến ta bị xã hội bên ngoài phán tử hình, ông ấy không muốn ta tiếp tục nghiên cứu. Ông ấy vẫn lẻ loi một mình, giống như là người cha thứ hai của ta, chăm sóc ta, ông ấy yêu thương ta, hơn nữa phi thường mong muốn ta được giới y học công nhận, không phải giống như ông ấy, thống khổ và cô đơn sống cả đời.”

Vạn Lý Lương lần này trầm mặc càng lâu hơn, như thể đang suy nghĩ, đến khi y bình tĩnh lại, ngữ khí trở nên trầm thấp, tràn ngập sự thống khổ.

“Hiện tại ta có người yêu đồng tính, ta phi thường yêu hấn, hấn cũng phi thường yêu ta, nhưng là hấn thực quan tâm đến những chuyện vụn vặt, tuy rằng không có con đối với ta mà nói cũng không phải là chuyện hệ trọng gì, nhưng hấn gần đây trở nên là lạ, luôn cho rằng ta phải có một cái gia đình bình thường, phải có con để thừa hưởng tất cả mọi thứ của ta. Ta không muốn hấn suy nghĩ miên man, bởi vậy nếu như có phương pháp có thể khiến ta và hấn có con, có lẽ hấn sẽ không suy nghĩ như vậy nữa.”

Vạn Lý Lương nói rất thật lòng, y rất ít khi nói nhiều như vậy, Cung Tú Nhân nghe được đây là sự lo lắng từ sâu trong lòng y, hơn nữa phi thường chân thật, thậm chí còn có chút không biết phải làm sao, như vậy Vạn Lý Lương nhất định là rất yêu thương người yêu của y, mới có thể bởi vì suy nghĩ của người đó mà lo lắng.

“Ta không muốn mất đi hấn, thật sự không muốn, nhưng ta sợ rằng hấn cứ suy nghĩ miên man như vậy, cuối cùng có thể sẽ chủ động rời bỏ ta.”

Cung Tú Nhân mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại chần chờ một chút rồi lập tức ngậm miệng lại, khi mở miệng lần nữa cũng chỉ nói một lời xin lỗi. “Thật có lỗi, ta thật sự là lực bất tòng tâm.”

Vạn Lý Lương đứng lên, “Ta sẽ lại đến hỏi tin tức về vấn đề này, mong người sẽ giúp ta lưu ý một chút xem các tài liệu ghi chép của giáo sư có còn tồn tại hay không.”

Cung Tú Nhân khẽ gật đầu, nói một ít lời khách sáo rồi tiễn Vạn Lý Lương ra cửa.

Sau khi Vạn Lý Lương rời đi, Cung Tú Nhân yên lặng ngồi trên ghế. Vạn Lý Lương thật là một người đàn ông tốt, nghĩ đến sự khác biệt giữa y và Tư Mã Tuấn, hấn nhận không được thở dài, “Y thật là người đàn ông tốt, vì cái gì ta lại không yêu một người tốt như vậy?”

Ngón tay Cung Tử An vốn đặt trên tấm kính thủy tinh, tựa như nghe được lời nói của Cung Tú Nhân,

ngón tay nó khẽ trượt xuống, chạy đến ngồi vào lòng Cung Tú Nhân, cười nói: “Ba ba, chú vừa nãy thật là tốt a, ta thích chú đó, chúng ta đến nhà của chú đó chơi được không?”

Cung Tử An rất ít khi chủ động muốn thân cận với ai, vậy nên thái độ của nó khiến cho Cung Tú Nhân hoảng sợ. “Không được, ba ba không thân thiết với chú Vạn như vậy.”

“Ác.” Cung Tử An thất vọng thở dài.

Cung Tú Nhân nghĩ lần sau Vạn Lý Lương tìm đến, hẳn vẫn sẽ trả lời rằng giáo sư của hắn không lưu lại bất cứ tài liệu gì. Quay đầu lại, đột nhiên nhìn thấy Cung Tử An đang cầm ví của Vạn Lý Lương, hắn hoảng sợ, lập tức cầm lấy ví, đuổi theo trả lại cho Vạn Lý Lương.

Không có ai phát hiện tấm hình người yêu của Vạn Lý Lương trong cái ví kia giờ đã ở trong tay Cung Tử An.

Cung Tử An cầm bút máy, đâm vào người đàn ông trong tấm hình kia.

“Ba ba nhiều lần đã khen chú Vạn rất tốt, vì ba ba, người không thể ở cùng một chỗ với chú Vạn nữa, bởi vì hạnh phúc của ba ba quan trọng hơn bất cứ ai.”

Ánh mắt của nó cực giống với Tư Mã Tuấn, hẹp dài mà hữu thần, nhưng khi nó để lộ ra ánh mắt tính kế âm hiểm lại càng giống ánh mắt của Tư Mã Tuấn, tâm cơ thâm trầm, mang theo sự ngoan độc của độc xà, bộ dáng đáng yêu thường ngày không thấy đâu nữa, thậm chí sự trưởng thành đó còn có chút đáng sợ.

~~~~~

Tư Mã Tuấn chần chờ vài ngày, rốt cuộc cũng gọi điện thoại cho Vạn Lý Lương, Cung Tú Nhân có ở cùng một chỗ với Vạn Lý Lương không phải trọng điểm mà y chú ý, y thật sự rất tò mò tại sao Vạn Lý Lương lại phải mời Cung Tú Nhân về nước.

Vạn Lý Lương nghe điện thoại, khi biết người gọi đến là Tư Mã Tuấn thì có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không để lộ điều đó trong giọng nói, bọn họ chưa từng thân thiết với nhau, nhưng khi ở trong câu lạc bộ cũng từng cùng nhau đánh bài, nói chuyện, cũng không xem như người xa lạ.

Vạn Lý Lương thần nhiên nói: “Thật hiếm khi người gọi điện thoại cho ta, có chuyện gì không?”

Tư Mã Tuấn nói ra nghi vấn trong lòng mình một cách đơn giản, y cùng Cung Tú Nhân chính là người quen cũ, Vạn Lý Lương trầm mặc một hồi mới nói ra sự thật.

“Ta nguyên bản không phải mời Cung Tú Nhân, mà là mời giáo sư của Cung Tú Nhân, chính là không nghĩ đến vị giáo sư kia mấy năm trước đã qua đời, nghe nói thời gian trước khi ông ấy qua đời chỉ có Cung Tú

Nhân cùng ông ấy thực hiện nghiên cứu, ta muốn biết giáo sư của hấn chết đi có lưu lại nghiên cứu về lý luận của mình hay không.”

Tư Mã Tuấn không hiểu rõ, hỏi lại: “Là lý luận về cái gì mà khiến cho người phải quan tâm như vậy?”

“Đồng tính sinh sản, nghiên cứu của giáo sư hấn chính là đồng tính sinh sản, tuy bị những người khác cho là dị đoan, nhưng vị giáo sư kia đối với nghiên cứu này vẫn không từ bỏ.”

Vạn Lý Lương nói ra hết mọi chuyện, từ việc hấn dẫn người yêu của hấn đến câu lạc bộ bí mật kia cũng có thể thấy được hấn vô cùng xem trọng người yêu của mình, nếu có phương pháp khiến cho hấn cùng người yêu của hấn sinh con, hấn cho dù phải mất hết gia sản cũng sẽ thực hiện được.

Tư Mã Tuấn sửng sốt ít nhất một phút đồng hồ, cảm thấy được lời nói của Vạn Lý Lương phi thường khó tin, căn bản là đi ngược lại thực tế. “Người nói cái gì?”

Vạn Lý Lương lặp lại: “Chính là đồng tính có thể sinh hạ thế hệ kế tiếp, nghe nói giáo sư đó đã nghiên cứu thành công, chỉ là chưa từng thí nghiệm trên cơ thể người, hơn nữa chỉ có Cung Tú Nhân cùng vị giáo sư đã chết kia biết được lý luận này, đây chính là lý do ta mời Cung Tú Nhân đến Đài Loan, ta muốn cùng Chính Anh sinh con, vậy nên ta muốn gặp bác sĩ Cung để hỏi về vấn đề này.” Chính Anh là tên của người yêu hấn.

Bàn tay Tư Mã Tuấn đặt trên bàn khẽ nắm chặt, giọng nói trở nên âm trầm: “Có nghĩa là hai người đàn ông hoặc hai người phụ nữ cũng có thể sinh con phải không?”

“Đúng vậy.”

“Àn, ta đã hiểu được, cảm ơn người, Vạn Lý Lương, ta đã biết được tin tức mà ta muốn.”

Tư Mã Tuấn cúp điện thoại, từ trong ngăn kéo bàn lấy ra giấy xét nghiệm quan hệ cha-con của Cung Tú Nhân cùng Cung Tử An. Y không hề hoài nghi kết quả xét nghiệm này, bởi vì đây là kết quả xét nghiệm của một bệnh viện quốc tế nổi tiếng, Cung Tú Nhân cũng thông minh, biết rằng đưa cho y giấy xét nghiệm này mới có thể khiến y tin tưởng.

Y vẫn cho rằng Cung Tú Nhân và Cung Tử An có huyết thống cha-con, cho nên đứa trẻ kia đương nhiên không quan hệ gì với y, bởi vì không có khả năng có hai huyết thống cha-con. Nhưng nếu là đồng tính sinh sản thì sao?

Nếu như Cung Tú Nhân và Cung Tử An là huyết thống mẹ-con, còn y mới là huyết thống cha-con thì sao?

Tiểu quái vật yếu ớt, vô dụng kia có thể là con của y... Vừa nghĩ đến điều đó liền khiến y cảm thấy sợ hãi.

Y có một khách hàng quốc tế lớn đến thăm nên không có khả năng lập tức đi tới phòng thí nghiệm của Cung Tú Nhân, chờ y tiếp đãi vị khách hàng quan trọng này xong, y nhất định phải đi gặp Cung Tú Nhân.

Lần này y không cần xét nghiệm quan hệ huyết thống của Cung Tú Nhân và Cung Tử An, mà phải xét nghiệm quan hệ huyết thống của chính mình cùng Cung Tử An, như vậy là có thể biết đứa trẻ kia rốt cuộc có phải là con của y hay không, cũng có thể biết được Cung Tú Nhân đến tột cùng muốn lừa gạt y đến khi nào? Y nắm chặt tay lại, nếu tất cả đúng như những gì mà y đã suy đoán, vì lừa gạt y, Cung Tú Nhân sẽ phải trả giá đắt.

6. Chương 6

Vạn Lý Lương bước vào phòng thí nghiệm mà hần đã đến nhiều lần, hôm nay phòng thí nghiệm đặc biệt yên tĩnh, không có những người khác, chỉ có một mình Cung Tú Nhân.

“Sao lại vắng vẻ như vậy?”

Cung Tú Nhân đứng dậy chào hần, giải thích: “Mọi người hình như ăn gì đó không tốt mà bị đau bụng, ta để bọn họ về nhà nghỉ ngơi, dù sao ngày mai cũng rảnh rồi, liền cho bọn họ nghỉ sớm một chút.”

Vạn Lý Lương khẽ gật đầu, Cung Tú Nhân là một người có tính tình tốt, không chỉ là vẻ bề ngoài rất đẹp, hần còn mang trên người loại khí chất vừa nghiêm nghị vừa ôn nhu, Cung Tú Nhân chính là một người đẹp cả nội tâm lẫn bề ngoài.

Cung Tú Nhân trầm mặc, hần biết Vạn Lý Lương mỗi lần đến đều chỉ muốn hỏi hần một chuyện, thời gian hần ở Đài Loan sắp trôi qua nên Vạn Lý Lương càng đến tìm hần thường xuyên hơn, nhưng là bí mật này hần không thể nói ra, hần không muốn ảnh hưởng đến danh dự của vị giáo sư có ơn với hần, càng không muốn làm lộ bí mật của chính mình.

“Giáo sư của người ...” Yên lặng một chút, Vạn Lý Lương vẫn không từ bỏ mà truy hỏi chuyện mình rất muốn biết.

“Chú Vạn, mời uống nước trái cây.”

Cung Tử An vui vẻ đưa lên một ly nước trái cây lạnh, nó cũng đưa cho Cung Tú Nhân một ly, trong ly nước trái cây còn có vài viên đá.

Vạn Lý Lương tiếp nhận ly nước, uống vài ngụm, thời tiết mùa hè rất nóng bức, ly nước trái cây lạnh này trở nên phi thường ngon miệng.

“Cám ơn cháu.”

Cung Tử An cười rạng rỡ, Vạn Lý Lương lại nhú mày, hần bỗng nhiên cảm thấy gương mặt của đứa trẻ này dường như giống với người nào đó mà hần đã từng gặp, chỉ là nhất thời cũng không nhớ ra được, tuy rằng Cung Tú Nhân đã nói đây là con của mình, nhưng là hần tổng cảm thấy được đứa trẻ này không giống với bộ dạng của Cung Tú Nhân, hơn nữa lại giống một người mà hần quen biết hơn.

“Nhìn rất quen, con trai của người nhìn giống như một người ta quen biết, thật sự rất giống.”

Cung Tú Nhân vừa nghe Vạn Lý Lương nói như vậy, vẻ mặt liền trở nên căng thẳng, Tư Mã Tuấn và Vạn Lý Lương cùng là thương nhân, hai người có thể đã gặp mặt, nói chuyện với nhau.

Hần cười gương, nói: “Tử An, con đi ra ngoài chơi, đừng làm phiền chú Vạn, chú Vạn có chuyện quan trọng phải cùng ba ba nói.”

“Hảo, con đi ra ngoài trước. Chú Vạn, lần sau gặp lại.”

Nó nói xong liền chạy ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, để cho tiếng động ở bên trong không thể truyền ra ngoài.

Cánh cửa vừa đóng lại, Cung Tử An lập tức kéo một cái ghế đến, nó leo lên ghế đứng, từ trong túi quần lấy ra một dây số, dùng mật mã này khóa cửa lại. Vào khoảnh khắc cánh cửa bị khóa lại, nó vui vẻ nở nụ cười, nó biết ngày mai ba ba sẽ được chú Vạn mà ba thích thương ba ba.

Trong phòng thí nghiệm, bởi vì bầu không khí thật sự quá yên lặng, Cung Tú Nhân không được tự nhiên, khẽ uống ly nước trái cây trong tay, Vạn Lý Lương đến đây đã rất nhiều lần nhưng câu trả lời hần nhận được vẫn không thay đổi, vậy nên hần cũng yên lặng uống nước trái cây.

Nhiệt độ trong phòng vừa này vẫn còn phi thường phù hợp, nhưng là hiện tại lại có vẻ hơi nóng, Cung Tú Nhân đứng lên điều chỉnh máy lạnh, cười nói: “Không biết chuyện gì xảy ra, nhiều người bị đau bụng như vậy, hôm nay thật kì lạ, ngay cả máy lạnh cũng thế.”

Vạn Lý Lương đem ly nước trái cây đã uống hết phân nửa để ở một bên, vẫn kiên trì hỏi vấn đề mà hần quan tâm, chỉ khác là hôm nay hần hỏi càng thâm sâu về vấn đề đó hơn.

“Bác sĩ Cung, giáo sư thật sự không có lưu lại gì sao? Người vẫn nói người không có tham gia vào nghiên cứu của giáo sư, nhưng lại không giống những gì ta nghe nói, người vẫn ở bên cạnh ông ấy cùng nghiên cứu nên dĩ nhiên sẽ biết tất cả chi tiết, cho dù giáo sư không lưu lại tài liệu ghi chép gì, người cũng có thể biết làm như thế nào đúng không?”

Cho dù đã điều chỉnh máy lạnh xuống nhiệt độ thấp hơn nhưng lòng bàn tay Cung Tú Nhân vẫn không ngừng chảy mồ hôi, có lẽ là bởi vì câu hỏi của Vạn Lý Lương quá mức thẳng thắn và sâu sắc, khiến cho hần khó có thể trả lời.

“Người tại sao lại không nói lời nào, bác sĩ Cung?”

Vạn Lý Lương tiến lên trước vài bước, đứng trước mặt hắn, vẻ mặt Vạn Lý Lương phi thường vội vàng, trên trán còn lưu lại mồ hôi nóng, thoát nhìn cũng khô nóng bất an giống như Cung Tú Nhân.

“Ta không biết nghiên cứu của giáo sư, dù là có biết cũng chỉ biết một chút, không có tác dụng gì cả.” Hắn không thể không nói đối Vạn Lý Lương một lần nữa, hắn có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ, bởi vì hắn vĩnh viễn cũng không muốn nghiên cứu này bị truyền ra ngoài.

“Bác sĩ Cung.”

Vạn Lý Lương thất lễ cầm tay hắn, lúc tay hai người chạm đến đối phương, dường như có một dòng điện lưu truyền khắp thân thể, Cung Tú Nhân chấn động, Vạn Lý Lương cũng sợ đến mức lập tức buông tay.

Cung Tú Nhân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Vạn Lý Lương, Vạn Lý Lương cũng kinh ngạc nhìn hắn, giống như cũng đang khó hiểu vừa rồi cái loại cảm giác này từ đâu mà đến.

“Hình như... Hình như thật kì lạ.” Cung Tú Nhân chà xát cổ áo, hắn vừa chạm vào liền cảm thấy trên cổ đều là mồ hôi, hắn rất ít khi chạy nhiều mồ hôi như vậy, vì cổ họng rất khô khốc, cho nên hắn uống hết ly nước trái cây mà Cung Tử An bưng đến.

Vạn Lý Lương cũng cảm thấy được máy lạnh không đủ làm giảm nhiệt độ cơ thể, liền làm hành động giống hắn, uống sạch ly nước trái cây, lần thứ hai điều chỉnh máy lạnh, máy lạnh vẫn duy trì nhiệt độ như cũ, nhưng Vạn Lý Lương lại cảm thấy càng lúc càng nóng.

“Máy lạnh dường như bị hư rồi, ta gọi điện thoại kêu người đến sửa chữa.”

Cung Tú Nhân cầm lấy điện thoại, mới phát hiện điện thoại không sử dụng được, chẳng lẽ ngay cả điện thoại cũng bị hư sao?

Thực quái dị, hôm nay dường như tất cả mọi chuyện đều trở nên kỳ quái, cổ họng trở nên khô khốc đến cực điểm, cảm thấy thực khó chịu, rất muốn nằm xuống, nếu bên cạnh có một chiếc giường mềm mại, hắn đã sớm nằm lên đó.

Hắn nhìn chằm chằm Vạn Lý Lương, Vạn Lý Lương cũng đồng thời nhìn chằm chằm hắn, một loại cảm xúc khô nóng kỳ dị làm cho hắn không tự chủ được, chăm chú nhìn đôi vai cường tráng của Vạn Lý Lương, lồng ngực rộng lớn, sau đó ánh mắt của hắn chậm rãi dời xuống, đợi khi hắn phát hiện mình đang nhìn cái gì, hắn liền kinh ngạc lắc lắc đầu muốn khiến cho chính mình tỉnh táo lại một chút, hắn không có khả năng có ý gì đối với Vạn Lý Lương.

Vạn Lý Lương cũng mở to mắt nhìn Cung Tú Nhân, ánh mắt của y tựa hồ một ngọn lửa đang hùng hực cháy, hai người lại đứng gần nhau như vậy, tưởng chừng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cực nóng

của đối phương.

“Ta... Chúng ta...”

Cung Tú Nhân cảm thấy hạ thân chính mình phi thường nóng lên, hắn cảm thấy vừa nóng vừa khó chịu, nhưng lại không thể trực tiếp vuốt ve hạ thân, hơn nữa hô hấp của hắn dần dần trở nên dồn dập, bỗng nhiên lại nhìn môi Vạn Lý Lương, mà Vạn Lý Lương cũng đồng dạng dùng ánh mắt quái dị nhìn chăm chăm bờ môi của hắn.

Ánh mắt hai người bọn họ tràn ngập dục vọng, nếu là bình thường, đều là hành động phi thường thất lễ đối với đối phương, hắn tuyệt đối không thể dùng loại ánh mắt trắng trợn như vậy nhìn một người đàn ông, nhưng chẳng hiểu tại sao, hiện tại hắn lại không thể khống chế được nhu cầu sinh lý của chính mình.

Bọn họ không chỉ kỳ lạ mà thôi, quả thực như là thần kinh trở nên không bình thường.

Cung Tú Nhân không nhớ được bọn họ đã hôn môi như thế nào, chỉ biết là ngay sau đó Vạn Lý Lương đem hắn áp lên trên tường, nhanh nhẹn giống như chim ưng săn thỏ, lập tức hút môi và lưỡi hắn, đôi môi của hắn liền cảm thấy giống như sắp tan chảy, thoải mái đến mức cơ hồ nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ, tình huống giữa nam với nam với hắn mà nói đã muốn không còn xa lạ, hạ thân hắn ngay lập tức cứng rắn thẳng đứng lên, nơi tư mật phía sau lại co rút không thôi.

Đã thật lâu hắn chưa cùng đàn ông, ngoại trừ lần trước cùng Tư Mã Tuấn tình yêu giao hoan, giờ phút này thân thể hắn đã tự động thể hiện sự khát cầu dục vọng, cả người phát run. Khi hắn mở ra hai chân, ma sát bộ vị cũng đồng dạng trở nên cương cứng của Vạn Lý Lương, hắn đã không có cách nào nhịn được mong muốn cởi ra dây thắt lưng của chính mình, âu yếm hạ thân đang trướng lên.

Hắn cảm thấy trong thân thể dường như có lửa đang cháy, tựa như bị mất đi lý trí, hắn trở thành một cái thân thể chỉ còn dục vọng, mồ hôi nóng hỗn loạn cùng mồ hôi lạnh không ngừng chảy phía sau lưng hắn, khiến quần áo hắn trở nên ướt đẫm, cho dù vận động vất vả như thế nào hắn cũng chưa bao giờ từng chảy nhiều mồ hôi như vậy. Rất đau, bàn tay hắn đi xuống, vuốt ve bộ vị nam tính, bây giờ đã không phải là sáng khoái của tình dục mà là một loại cảm giác đau đớn khi thân thể không ngừng trướng nhiệt. Như thế cũng không thoải mái, dễ chịu ngược lại trở thành một loại cực hình phi thường thống khổ.

Hắn biết mình kỳ lạ, nhưng hiện tại ngay cả muốn dùng lý trí để tự hỏi cũng trở nên thực khó khăn, chỉ thầm nghĩ muốn toàn thân cởi sạch, cùng một thân thể khác kết hợp cùng một chỗ, hơn nữa là càng nhanh càng tốt.

Hắn vươn tay muốn ôm thân thể Vạn Lý Lương, có một tiếng nói rất mãnh liệt nói cho hắn biết không thể, mà gương mặt Vạn Lý Lương không ngừng nhăn nhó, thở hổn hển, trên trán chảy thật nhiều mồ hôi, bọn họ đồng thời đẩy ra đối phương. Trong nháy mắt, lý trí trở lại, Cung Tú Nhân tin tưởng rằng nếu không phải bọn họ có sức ức chế phi thường mạnh mẽ, tuyệt đối không thể chống lại nhiệt lưu cuồng loạn trong thân thể.

Hắn ngồi phịch ở góc tường, Vạn Lý Lương cảm thấy thân thể yếu đuối vô lực, hai người không ngừng run

rẩy, chảy mồ hôi, cho dù muốn ra ngoài cầu cứu, cũng không ai có biện pháp đi đến cánh cửa.

Cung Tú Nhân đem cái trán đập vào bức tường lạnh như băng, hắn hoàn toàn không đứng dậy nổi; Vạn Lý Lương lấy điện thoại di động ra, nhanh chóng gọi đi, giọng nói run rẩy xin giúp đỡ, thanh âm khàn khàn đến mức tưởng chừng không thể nghe được.

Cung Tú Nhân biết tình trạng của mình thật kì lạ, nhưng Vạn Lý Lương thoát nhìn tựa hồ càng nghiêm trọng hơn hắn, bởi vì thân thể y đã bắt đầu co rút.

Cung Tú Nhân dùng hết khí lực lết đến cánh cửa, hắn đã không còn khí lực để mở cửa, hắn cố gắng dùng sức gõ cửa, nhưng tiếng gõ cửa lại yếu ớt tựa như không tồn tại.

“Tử An... Kêu xe cứu thương... Kêu xe cứu thương...” Giọng nói của hắn càng ngày càng nhỏ, cổ họng trở nên không thể phát ra thanh âm, chỉ có mồ hôi vẫn không ngừng chảy, từ trán của hắn rơi xuống rồi đọng lại trong đôi mắt, hắn cố gắng sử dụng lực, khi hắn mở mắt ra, cánh cửa trước mắt bỗng nhiên biến sắc thành nhiều màu sắc hoa mỹ. Trong mắt của hắn nhìn thấy tất cả mọi thứ trở nên méo mó, hơn nữa chao đảo thật sự nghiêm trọng, bàn tay hắn gõ cửa dừng lại rồi chậm rãi từ trên cửa trượt xuống, ngất xỉu trên mặt đất, không hề cử động nữa.

~~~~~

“Là là lá lá...”

Lúc Tư Mã Tuấn bước vào phòng thí nghiệm, chỉ nghe thấy thanh âm Cung Tử An đang ca hát, nó thoát nhìn tựa hồ thật cao hứng, cho nên âm điệu rất cao, không gian trống trải trong phòng thí nghiệm không có thanh âm của những người khác, chỉ nghe thấy tiếng Cung Tử An ca hát, cảm giác bầu không khí có chút quái dị.

Y biết Cung Tú Nhân hắn là còn đang làm việc, y vừa mới gọi điện thoại đến, nhưng điện thoại không có ai bắt máy, hơn nữa bây giờ ở đây không phải yên lặng như vậy mới đúng.

Y một bước tiến đến phòng thí nghiệm, Cung Tử An vừa nhìn thấy y, tiếng hát bỗng nhiên im bặt, hai mắt cảnh giác nhìn chằm chằm vào y.

“Cha người đâu?”

“Ba ba không ở đây, ba ba đi ra ngoài, chú Vạn mời ba ba đi ra ngoài uống cà phê.”

Cung Tử An xoa xoa cái mũi, tỏ vẻ khờ dại, nhưng khi nó ngẩng đầu lên, Tư Mã Tuấn bỗng dưng cả kinh, y rất cục phát hiện đứa trẻ này thật sự rất giống y, không chỉ là gương mặt, mà ngay cả vẻ mặt của nó cùng sự âm hiểm trong đôi mắt đều không hề khác biệt với y.

Y không hiểu được chính mình lúc trước tại sao lại nhìn không ra, là bởi vì y căn bản ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn nó sao? Hay là vì y chân thành kỳ vọng đứa trẻ này không phải là con của mình.

“Ta đến phòng làm việc của hần chờ hần.”

Cung Tử An vội vã giữ chặt tay áo của y, “Không được đến văn phòng, ba ba thật sự không ở đây, hôm khác chú lại đến tìm ba ba đi.”

Tư Mã Tuấn đẩy nó ra, ánh mắt âm hiểm của Cung Tử An giống như chứa đựng độc dược, làm cho tim của y nháy mắt đập mạnh, ánh mắt này chắc chắn là con của y, chỉ có dòng máu của y mới có thể sinh ra loại trẻ con có thể mang ánh mắt giống như rắn rết này.

Y không nói gì, tiếp tục hướng văn phòng đi đến, cả phòng thí nghiệm yên lặng đến mức tựa như bầu không khí ở nghĩa trang. Cung Tử An đi theo phía sau ngăn cản y, Tư Mã Tuấn lại hoàn toàn không để ý đến, chỉ một lát sau y đã đứng ở trước cửa phòng làm việc, trên cửa có một cái khóa mật mã.

Không hiểu được vì cái gì, trực giác cho y biết đây là do Cung Tử An làm, có lẽ bởi vì bọn họ có ánh mắt giống nhau, cùng chung huyết thống, cho nên y có thể lý giải hành động của nó.

“Mật mã là gì?”

Cung Tử An không cười, nó mở to đôi mắt nhìn y nhưng không thêm trả lời, sau đó ngồi chồm hổm xuống đất, bắt đầu hát to ca khúc chủ đề trong phim hoạt hình, ánh mắt lạnh nhạt đã lật tẩy hành động giả vờ nhiệt tình của nó.

Tư Mã Tuấn nhin không được gầm nhẹ: “Mật mã là gì?”

Cung Tử An ngẩng đầu lên, lạnh lùng cười nhạt, bộ dáng khinh người này khiến cho Tư Mã Tuấn cảm giác tựa như đang nhìn thấy chính mình trong gương, đứa bé này quả thực giống như là cùng một khuôn mẫu với y.

“Không biết.”

” Người nếu không nói liền giết chết người.” Tư Mã Tuấn đem nó lay động giữa không trung, ngữ khí ác độc của y đã bùng nổ.

Khóe miệng Cung Tử An cong lên thành một nụ cười, “Người không dám, người nếu giết chết ta, sau này ba ba sẽ không bao giờ để ý đến người nữa.”

“Mật mã là gì?”

“Ta nói rồi, không biết, người tức giận với ta cũng vô dụng, từ hôm nay trở đi, ba ba và chú Vạn sẽ ở cùng một chỗ.”

Lời của nó làm cho Tư Mã Tuấn đột nhiên nhớ lại, Vạn Lý Lương từng nói hôm nay muốn đến đây, nhưng cho dù bọn họ phát sinh chuyện gì, cũng không cần Cung Tử An phải khóa cửa lại, như vậy trong đó nhất định có vấn đề.

Bọn họ còn đang giằng co, đột nhiên nghe tiếng xe truyền đến từ bên ngoài, một người vội vàng đóng cửa xe, chạy vào phòng thí nghiệm, người kia mặc quần áo đi làm, Tư Mã Tuấn ở câu lạc bộ từng gặp qua một lần, biết người đó chính là người yêu của Vạn Lý Lương.

Phương Chính Anh cuống quýt chạy vào, vừa nhìn thấy Tư Mã Tuấn liền lập tức hỏi: “Xin hỏi Vạn Lý Lương ở trong đây sao?”

“Chắc là ở trong phòng làm việc.” Nhìn phản ứng của Cung Tử An, Tư Mã Tuấn chắc chắn rằng Vạn Lý Lương ở bên trong.

Phương Chính Anh nhìn cái khóa mật mã, hắn bối rối đến mức tưởng chừng như sắp khóc. “Vạn Lý Lương xảy ra chuyện, hắn gọi điện thoại cho ta, bảo ta nhanh đến đây, nhưng giọng nói của hắn càng lúc càng yếu, càng về sau càng không có thanh âm, ta gọi hắn như thế nào hắn đều không có trả lời, khi ta gọi điện thoại cho hắn, điện thoại cũng không có ai nghe máy.”

Tư Mã Tuấn giận dữ trừng mắt Cung Tử An, ánh mắt Cung Tử An tràn ngập địch ý nhìn Phương Chính Anh, nói: “Chú Vạn không có ở trong này, người mau đi đi.”

Tư Mã Tuấn dùng sức tông cửa, nhưng lại hoàn toàn vô ích, y tức giận rống lên: “Số mật mã là bao nhiêu?”

Khóe miệng Cung Tử An lần thứ hai khinh thường cong lên, “Không muốn nói cho người, người không xứng với ba ba.”

Phương Chính Anh đến gần cái khóa, đưa vào vài con số, hắn từng xem qua tư liệu của Cung Tú Nhân, bởi vì vừa đọc cách đây không lâu, cho nên hắn nhớ rõ.

Sau khi hắn bấm vài con số, không thể ngờ rằng cánh cửa lập tức mở ra, Cung Tử An thấy thế thấp giọng kêu một tiếng, nhìn thấy nó sắp tiến lên cắn cánh tay vừa mở khóa của Phương Chính Anh, Tư Mã Tuấn lập tức mở cửa ra.

Vừa tiến vào bên trong, chỉ thấy Cung Tú Nhân ngã vào cánh cửa, còn Vạn Lý Lương thì nằm ở một bên, tìm Tư Mã Tuấn tưởng chừng sắp ngừng đập.

Cung Tử An cũng theo khe cửa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sợ đến mức hét ầm lên, lập tức chạy đến bên Cung Tú Nhân lay người hắn.

“Ba ba, ba ba, người làm sao vậy?”

“Đi xe của ta, lập tức đưa bọn họ đến bệnh viện.”

Nước mắt Phương Chính Anh đã muốn tràn mi, lăn dài trên má, nhưng hấn vẫn thập phần bình tĩnh nâng Vạn Lý Lương dậy, còn Tư Mã Tuấn ôm lấy Cung Tú Nhân, hai người nhanh chóng đưa bọn họ đến bệnh viện.

Dọc theo đường đi chỉ nghe thấy tiếng khóc lớn của Cung Tử An, hai tay Tư Mã Tuấn không nhịn được mà run rẩy, mạch đập của Cung Tú Nhân lúc nhanh lúc chậm, nhiệt độ cơ thể cũng dần dần giảm xuống, khi y ôm hấn vào trong ngực, nhiệt độ lạnh như băng, không chút ấm áp làm cho tim của y tưởng chừng muốn vỡ thành hai mảnh.

Trải qua một ca cấp cứu, Cung Tú Nhân cùng Vạn Lý Lương đang hôn mê cuối cùng thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, nhưng hai người vẫn ở trong trạng thái hôn mê chưa tỉnh lại, sau khi Tư Mã Tuấn cùng Phương Chính Anh hỏi bác sĩ mới biết được bọn họ bị như vậy là bởi vì trúng độc, Tư Mã Tuấn tức giận đến mức thiếu chút nữa muốn giết Cung Tử An.

“Người rót cuộc đã làm cái gì?”

Cung Tử An rơi nước mắt, nắm chặt bàn tay của Cung Tú Nhân đang hôn mê, ở bên cạnh hấn, một bước cũng không rời, đối với sự tức giận của Tư Mã Tuấn nó hoàn toàn không để ý đến.

“Ta đang hỏi người, người nghe thấy không?”

Cung Tử An lúc này mới ngẩng đầu căm tức nhìn y, rốt cuộc cũng có phản ứng, “Nghe thấy thì sao, dựa vào cái gì người hỏi ta thì ta phải trả lời, bây giờ ta không muốn trả lời bất cứ vấn đề gì của người.”

Đứa trẻ này dám nói như vậy, Tư Mã Tuấn tức giận đến mức tiến lên trước một bước, giơ tay muốn đánh nó, Phương Chính Anh liền ngăn cản hấn.

“Nó chỉ là một đứa trẻ, các người là cha con, có chuyện gì thì hảo hảo nói, nó còn nhỏ a.” Hấn nắm chặt lấy tay Vạn Lý Lương, tuy rằng rất lo lắng tình trạng của Vạn Lý Lương, nhưng bác sĩ đã cam đoan là không sao cả.

Cung Tử An cắn chặt môi dưới, Tư Mã Tuấn nghi hoặc quay đầu lại nhìn về phía Phương Chính Anh, “Nó thoát nhìn giống con ta sao?”

Phương Chính Anh ngạc nhiên, sững sốt, chẳng lẽ hấn nói sai rồi? Nhưng hai người bọn họ thoát nhìn tựa như cùng một khuôn mẫu mà ra nha!

“Thực xin lỗi, ta... Ta nghĩ người và nó là cha con.”

Cung Tử An bỗng nhiên kêu to: “Ta không phải là con của hần, ta muốn làm con của chú Vạn, không cần hần.”

Theo lời nói của nó mới phát hiện rằng đối với những gì Phương Chính Anh nói, nó hoàn toàn không cảm thấy kinh ngạc, Tư Mã Tuấn âm trầm nhìn nó, “Người sớm đã biết người là con của ta sao?”

Cung Tử An oán hận, liếc mắt nhìn y một cái, “Ta không dốt nát như vậy, liếc mắt nhìn người một cái liền biết chính mình lớn lên giống ai, hướng chi ba ba mỗi lần đều vì người mà khóc, ba ba đem ảnh chụp của người để trong ngăn tủ có khóa, không cho ta xem, khi ở Mĩ ta chỉ biết bộ dáng của ta không giống với ba ba, nhưng ta cũng không muốn giống người, ta chán ghét cái bộ dáng này.”

“Tử... Tử An.”

Khi bọn họ đang tranh cãi ầm ĩ, Cung Tú Nhân tỉnh lại, hần mở mắt ra liền nhìn thấy Cung Tử An bên người, Cung Tử An thấy hần tỉnh lại, vui vẻ khóc lên.

“Ba ba, thật nghiêm trọng, con sợ ba ba sắp chết...”

Giọng nói Cung Tú Nhân còn rất yếu ớt, nhưng hần nhớ rõ tình trạng của Vạn Lý Lương còn nghiêm trọng hơn hần, “Vạn tiên sinh như thế nào?”

Phương Chính Anh lập tức trả lời: “Hần bị nặng hơn so với người, có thể còn hôn mê một thời gian ngắn mới có thể tỉnh lại.”

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?” Cung Tú Nhân hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tư Mã Tuấn âm trầm nói: “Người sinh ra một đứa con rất giỏi, đem ma túy cho người cùng Vạn Lý Lương uống.”

Cung Tú Nhân trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Cung Tử An, Cung Tử An sắc mặt có điểm bất an cúi thấp đầu, Cung Tú Nhân khó tin kêu lên: “Tử An.”

Cung Tử An nhìn đôi mắt đầy nước đang chăm chú nhìn nó, cuối cùng cũng nói ra sự thật.

“Con không phải cố ý đâu, ba ba. Trước kia có một chú rất xấu đến nhà của chúng ta bái phỏng, hần thừa dịp ba đi vệ sinh, đem viên thuốc nhỏ bỏ vào trong ly nước của ba, con cố ý làm đổ ly nước, trộm lấy viên thuốc kia. Sau đó con lên làm thí nghiệm, phát hiện động vật ăn xong sẽ thực phần khởi vui vẻ, sẽ cùng một chỗ sinh con, con muốn cho ba ba cùng một chỗ với chú Vạn, nhưng con lại sợ được hiệu không đủ mạnh, cho nên ở trong ly của chú Vạn bỏ năm viên, trong ly của ba ba bỏ ba viên, con không biết sẽ trở

nên nghiêm trọng như vậy.”

Cung Tú Nhân toàn thân phát run, hắn biết tâm trí Cung Tử An trưởng thành nhanh hơn so với những đứa trẻ khác, nhưng không nên có phương diện âm hiểm tính kế như vậy, trừ khi đứa trẻ này là thực nghiệm thất bại, hắn giơ tay lên muốn đánh vào mặt Cung Tử An, nhưng tay hắn lại không đánh xuống được, cuối cùng chỉ còn lại tiếng khóc nghẹn ngào.

Cung Tử An khấn trương ôm chặt cổ của hắn, chỉ sợ bị hắn chán ghét, “Thực xin lỗi, ba ba, con về sau không dám nữa, ba ba đừng khóc ... Đừng khóc...” Cung Tú Nhân khóc không thành tiếng, Tư Mã Tuấn mạnh mẽ áp chế cảm giác thương tiếc trong lòng, hóa thành ngôn ngữ bén nhọn: “Đứa trẻ này là con của ta?”

Cung Tú Nhân hiểu đã không còn che giấu được nữa, hắn chỉ biết có một ngày Tư Mã Tuấn nhất định sẽ biết được chuyện này, dù sao bộ dáng của Tử An rất giống y. “Sau khi Vạn Lý Lương tỉnh lại, ta sẽ nói hết tất cả mọi chuyện.” Hắn mạnh mẽ hít vào, muốn làm cho chính mình tỉnh táo lại, nhưng khi ánh mắt của hắn chuyển hướng Cung Tử An, liền nhìn không được mà rơi lệ đầy mặt.

Cung Tử An ôm chặt lấy hắn, khi nó nhìn Phương Chính Anh thì tràn ngập địch ý, nhìn Tư Mã Tuấn lại tràn ngập âm hiểm cùng căm hận, nhưng lúc đôi mắt của nó nhìn về phía Cung Tú Nhân, trong mắt chứa đầy sự mến mộ và ý lại vô hạn, tựa như phản ứng của đứa trẻ bình thường đối với người thân yêu của mình.

7. Chương 7

Hôn mê hơn hai mươi mấy giờ, Vạn Lý Lương mới tỉnh lại, Phương Chính Anh nắm chặt tay y, y vừa nhìn thấy Phương Chính Anh, cũng liền nắm tay hắn, chẳng qua vì thân thể suy yếu nên tay y không chút khí lực, chỉ có thể mấp máy môi nhưng lại không thể phát ra thanh âm.

Phương Chính Anh cúi đầu, đọc khẩu ngữ không tiếng động của y, nhiệt lệ đã dâng tràn hai hốc mắt, từ bộ dáng lo lắng của hắn có thể thấy được tình cảm giữa hai người sâu đậm đến cỡ nào.

Cung Tú Nhân nhìn thấy Vạn Lý Lương tỉnh lại, liền thở phào một hơi, nhưng tình trạng của y so với suy nghĩ của hắn tựa hồ còn nghiêm trọng hơn, Phương Chính Anh sau khi đọc khẩu ngữ của Vạn Lý Lương xong, mới quay sang Cung Tú Nhân.

“Bác sĩ Cung, Lý Lương nói hắn muốn nghe chuyện liên quan đến đồng tính sinh sản!”

Không còn cách nào giấu diếm chuyện này nữa, Cung Tú Nhân gật đầu, hắn vỗ vỗ vai Cung Tử An, “Đi ra ngoài cửa ngõ, chờ năm phút đồng hồ, sau đó con mới có thể vào.”

Cung Tử An không nguyện ý, nhưng bởi vì ba ba nó vừa mới hết giận nên nó đành phải không cam lòng rời khỏi.

Sau khi Cung Tử An rời đi phòng bệnh, Cung Tú Nhân mới chậm rãi nói ra tất cả với ba người Tư Mã Tuấn, Vạn Lý Lương cùng Phương Chính Anh.

“Nghiên cứu của giáo sư chính là đồng tính sinh sản, cuối cùng ông ấy cũng tìm ra phương pháp khiến đồng tính sinh sản được, ta vẫn luôn ở bên cạnh ông ấy tham gia nghiên cứu, tự nhiên cũng biết rõ tất cả quá trình. Sau khi giáo sư qua đời, ta liền đem tất cả tài liệu về nghiên cứu đó thiêu hủy, còn chuyện ta lấy tinh tử của Tư Mã Tuấn làm đồng tính sinh sản, hẳn hoàn toàn không biết.”

Tư Mã Tuấn nắm chặt hai tay, trong mắt bốc hỏa, nghe được sự thừa nhận của hắn làm cho y càng thêm chắc chắn rằng hắn đã sớm chuẩn bị tốt tất cả.

Phương Chính Anh lần thứ hai cúi đầu, nhìn khẩu ngữ của Vạn Lý Lương, sau đó mới lặp lại lời của hắn.

“Nghiên cứu thành công phải không?”

Đôi môi Cung Tú Nhân khẽ run lên, thân thể hắn cũng kịch liệt run rẩy, giống như đang hồi tưởng lại một ký ức khó có thể chịu đựng được, hắn nhỏ giọng nói: “Không, thất bại, hơn nữa là hoàn toàn thất bại, đó cũng là lý do vì sao trước khi chết giáo sư lại kiên trì muốn ta đem toàn bộ tư liệu nghiên cứu của cả đời ông ấy thiêu hủy.”

“Nhưng người lấy tinh tử của Tư Mã Tuấn để nghiên cứu đã thành công a.” Phương Chính Anh khó hiểu hỏi, rõ ràng là thành công, vì sao lại nói là thất bại?

Cung Tú Nhân ngẩng đầu lên, hết sức thống khổ nói: “Không, đều là thất bại, đồng tính sinh sản có thể sinh ra gương mặt, tài năng, chỉ số thông minh tương tự như cha mẹ, ngoại hình không có gì khác với đứa trẻ sinh ra bình thường, chỉ có một chỗ không giống, chính là cá tính cực đoan, đứa trẻ sẽ hoàn toàn thừa hưởng mặt tính cách cố chấp nhất của cha mẹ, cho dù sau này có giáo dục như thế nào cũng không thể thay đổi được.”

“Ta không hiểu người đang nói cái gì?” Tư Mã Tuấn rốt cuộc mở miệng.

Cung Tú Nhân che mặt, run rẩy nói: “Ban đầu giáo sư lấy mèo, chuột làm thí nghiệm, đạt được kết quả phi thường vừa lòng, nhưng dù sao vẫn phải thí nghiệm trên cơ thể con người mới có thể thấy được kết quả thực sự. Nhưng loại chuyện này lại không thể để truyền ra ngoài, vậy nên giáo sư dùng một số tiền rất lớn, lựa chọn hai người đàn ông ở trong tù để tiến hành đồng tính sinh sản.”

Run rẩy tựa hồ sẽ không bao giờ dừng lại, tưởng chừng như Cung Tú Nhân sẽ run rẩy mãi đến khi xương cốt của hắn bị gãy. “Sinh ra một đứa trẻ có vẻ giống như trẻ em bình thường, thí nghiệm dường như đã thành công, nhưng chẳng qua đó chỉ là khởi đầu của một cơn ác mộng, đứa trẻ đó thừa hưởng tính cố chấp mạnh mẽ, chỉ số thông minh, sự trưởng thành của cha mẹ, tất cả đều cao hơn nhiều so với những đứa trẻ bình thường, nó bắt đầu giết những động vật yếu hơn mình, còn có thể dùng trí thông minh bắt giữ, hành hạ đến chết loài động vật mạnh hơn nó, cá tính của đứa bé đó căn bản là một kẻ giết người trời sinh, giáo sư nghiên cứu đồng tính sinh sản không phải vì muốn tạo ra những kẻ giết người, sau đó chúng ta phải dùng sức của chín trâu, hai hổ mới có thể tiêu hủy nó.”

Ký ức về đoạn tiêu hủy đó nhất định phi thường đáng sợ, khiến cho Cung Tú Nhân chỉ nhớ lại mà toàn thân đã không ngừng run rẩy.

“Lúc trước là ta bị quỷ ám mới muốn mang thai con của Tư Mã Tuấn, hoàn toàn không nghĩ đến khả năng sẽ xảy ra hậu quả, lợi dụng tinh tử của Tư Mã Tuấn trong cơ thể ta an bài tất cả, thuận lợi sinh hạ Tử An.” Cung Tú Nhân khóc nói: “Nhưng là Tử An mới hơn ba tuổi đã mãnh liệt thể hiện tính cách của Tư Mã Tuấn, làm ra chuyện như hôm nay cũng không phải là nó không cố ý.”

Hắn khóc phi thường bi thương, làm cho mọi người đều có thể hiểu được áp lực trong lòng hắn.

Phương Chính Anh tiến lên trước vài bước, vỗ nhẹ bờ vai hắn, “Nhưng mà nó cũng thừa hưởng cá tính của người, vậy nên nó cũng có nhân tính, không phải sao?”

Phương Chính Anh an ủi Cung Tú Nhân, Cung Tú Nhân ngẩng mặt lên, đôi mắt của hắn khóc đến mức trở nên sưng đỏ, lúc này, Cung Tử An nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Cung Tử An nhỏ giọng hỏi: “Ba ba, con có thể vào chưa? Đã năm phút rồi.”

“Vào đi.”

Cung Tú Nhân khẽ vẫy tay, Cung Tử An liền vui mừng chạy đến bên cạnh hắn, nhưng nó lập tức bắt an nhìn Cung Tú Nhân, chỉ sợ sẽ lại khiến hắn tức giận.

“Ba ba, con không có cố ý, con chỉ muốn khiến cho ba ba vui vẻ hạnh phúc mà thôi.” Thanh âm của nó nhỏ như tiếng muỗi vo ve, hai tay đặt trên giường bệnh, tiến vào chần bồng cầm tay Cung Tú Nhân, giống như đang cầu xin Cung Tú Nhân tha thứ. “Bởi vì ba ba thường khen chú Vạn rất tốt, cho nên con mới nghĩ nếu có chú Vạn ở bên cạnh ba, ba ba sẽ không cô đơn nữa.” Nó nhìn về phía giường bệnh của Vạn Lý Lương, dường như cảm thấy có chút tội lỗi.

Dù sao Cung Tú Nhân cũng rất yêu thương Cung Tử An, hắn ôm chặt nó vào trong ngực, đứa bé này nếu là sản phẩm thí nghiệm thất bại, hắn cũng sẵn sàng chịu tất cả trách nhiệm, hơn nữa Tử An đã nhận sai, nghĩa là nó còn có tính cách tốt, chỉ cần chính mình vẫn luôn ở bên cạnh nó, hắn tin tưởng rằng cá tính cực đoan kia sẽ dần dần trở nên tốt hơn.

Cái ôm ấm áp của Cung Tú Nhân khiến cho Cung Tử An rất cuộc an tâm, nó cũng gắt gao ôm chặt Cung Tú Nhân.

Cung Tú Nhân nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nó, “Con đi xin lỗi chú Vạn, nói rằng con không có cố ý.”

Cung Tử An phi thường nghe lời, bước đến trước giường bệnh của Vạn Lý Lương, cúi đầu xin lỗi: “Thực xin lỗi, chú Vạn, cháu không có cố ý, sau này cháu sẽ không bao giờ làm như vậy nữa.”

Vạn Lý Lương vẫn chưa thể nói chuyện, Phương Chính Anh thay hấn xoa đầu Cung Tử An, gật gật đầu tỏ vẻ đã tha thứ cho nó.

Cung Tử An có chút không muốn bị Phương Chính Anh chạm đến, nhưng dưới ánh mắt của Cung Tú Nhân, nó vẫn ngoan ngoãn, không dám lộn xộn.

Cung Tú Nhân khẽ vẫy tay lần nữa, nó lập tức chạy vội về bên cạnh Cung Tú Nhân, tình cảm cha con sâu đậm giữa hai người, bất cứ kẻ nào liếc mắt một cái đều có thể nhìn ra, Tư Mã Tuấn lại vào lúc này mở miệng, phá hủy hình ảnh ấm áp đó.

“Ta muốn mang nó đi.”

Cung Tú Nhân chấn động, Cung Tử An mở to mắt, giọng nói Tư Mã Tuấn vẫn lạnh lùng như trước.

“Người muốn ta công khai thí nghiệm bất hợp pháp của người, khiến người trong giới khoa học bị mất đi tất cả, hay là đơn giản giao đứa trẻ này cho ta.”

Cung Tử An kêu to: “Ta không muốn đi theo người, ta không phải con của người, hoàn toàn không phải, ta là con của ba ba.”

Cung Tú Nhân cố gắng bình tĩnh lại, nhưng không có cách nào ngăn mồ hôi lạnh chảy trên trán mình, “Cho dù sẽ đánh mất tất cả danh tiếng, ta cũng không thể cho người mang nó đi, người không biết phải dạy dỗ nó như thế nào, hôm nay người cũng nhìn thấy, cá tính của nó giống người như vậy, người mang nó đi, sẽ chỉ làm cho nó hận người.”

“Người nghĩ rằng ta quan tâm đến việc tiểu quái vật này hận ta sao?” Tư Mã Tuấn nói đầy âm ngoan.

Cung Tử An trợn mắt trừng y, còn Cung Tú Nhân thì đem con của mình ôm vào trong lòng, giống như làm vậy là có thể khiến cho đứa trẻ này ở lại bên cạnh mình.

“Người cũng không muốn nó, vậy hãy để cho ta giữ nó, nó cần ta, ta cũng cần nó.”

Tư Mã Tuấn gầm nhẹ nói: “Ta muốn nó hay không, không phải chuyện quan trọng, quan trọng là ta không thể để cho nó tự do ở bên ngoài, người cần bản là không biết.” Nói đến đây, Tư Mã Tuấn bỗng nhiên im lặng, sắc mặt xanh mét kéo Cung Tử An, Cung Tử An dùng sức muốn đẩy ra tay y, nhưng bởi vì khí lực yếu, căn bản là không thể thoát khỏi Tư Mã Tuấn.

“Ba ba.” Cung Tử An lớn tiếng hét âm lên, hướng Cung Tú Nhân cầu cứu.

Cung Tú Nhân lại mới vừa trải qua trị liệu, căn bản là không có chút khí lực nào.

Hành động của Tư Mã Tuấn ngay cả Phương Chính Anh cũng không nhìn được, liền tiến đến ngăn cản y. “Tư Mã tiên sinh, loại chuyện này hảo hảo nói là tốt rồi, người đừng làm như vậy, mặc dù nó là con của người, nhưng mà nó cũng là con của bác sĩ Cung.”

“Người biết cái gì, cút ngay!”

Tư Mã Tuấn đáp lại sự khuyên nhủ của Phương Chính Anh một cách hung ác, còn động thủ đẩy Phương Chính Anh, điều này khiến cho trong mắt Vạn Lý Lương thập phần suy yếu bốc hỏa, không quan tâm tình trạng thân thể của mình, lập tức liền nghiêng ngã lão đảo, cổ xuống giường, đứng trước Phương Chính Anh để bảo hộ hấn, giọng nói của Vạn Lý Lương rất nhỏ, gần như không phát ra thanh âm, nhưng lại tràn ngập mùi thuốc súng.

“Người lập tức rời đi cho ta, Tư Mã Tuấn.”

“Vạn Lý Lương, đây là chuyện riêng của ta, khuyên người một câu, người tốt nhất đừng lo chuyện bao đồng.”

“Bác sĩ Cung Tú Nhân là người mà ta mời đến, ngày nào hấn ở chỗ của ta làm việc, ta tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào khiến cho hấn khó chịu, cho dù là người cũng vậy.”

Giọng nói của Vạn Lý Lương tuy nhỏ, nhưng chứa đầy ý khiêu khích mạnh mẽ, Tư Mã Tuấn nhìn Cung Tú Nhân và Vạn Lý Lương, lập tức cười lạnh nói: “Người cũng bị Cung Tú Nhân mê hoặc đúng không? Người này trước khi gặp ta còn là một xử nam, nhưng nhờ sự dạy dỗ của ta, rất nhanh đã có được bản lĩnh làm cho đàn ông dục tiên dục tử.”

Tư Mã Tuấn nói một cách hạ lưu, Cung Tú Nhân chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Phương Chính Anh đỡ lấy Vạn Lý Lương sắp ngã, hành động bảo vệ hấn vừa rồi của Vạn Lý Lương khiến cho trong lòng hấn cảm thấy phi thường ấm áp, nhưng hấn vẫn mong Vạn Lý Lương có thể lấy thân thể của chính mình làm trọng, lúc y suy yếu như vậy, phải là chính mình bảo hộ y mới đúng. Tuy rằng hấn không thường công kích người khác, nhưng hấn cũng tuyệt đối không cho phép bất cứ kẻ nào đối xử với người khác như vậy trước mặt hấn, nên lạnh lùng nói: “Tư Mã tiên sinh, mời người rời khỏi đây, cũng mong người đừng nói những lời khiến chính người cảm thấy hổ thẹn.”

Tư Mã Tuấn khinh thường liếc nhìn hấn, “Người tin tưởng rằng Vạn Lý Lương mỗi lần đến phòng thí nghiệm đều là vì thảo luận vấn đề đồng tính sinh sản với Cung Tú Nhân sao? Đàn ông rất dễ dàng ngoại tình, huống chi bộ dáng Cung Tú Nhân xinh đẹp hơn so với người, nói không chừng bọn họ đã sớm có gì đó sau lưng người, chỉ có người là tên ngu ngốc chẳng hay biết gì.”

Trong mắt Phương Chính Anh bỗng nhiên thể hiện sự thông cảm (thương hại) sâu sắc, “Tư Mã tiên sinh, nếu người đối với bất cứ chuyện gì đều mang loại suy nghĩ này, vậy người vĩnh viễn cũng sẽ không bao giờ có được hạnh phúc.”

Giống như bị đâm trúng, Tư Mã Tuấn sắc mặt khó coi nói: “Lúc chúng ta bước vào phòng thí nghiệm, hai

người bọn họ thiếu chút nữa đã cởi sạch quần áo làm chuyện gì, nếu đứa tiểu quỷ này không bỏ quá nhiều thuốc, hai người kia đã sớm...”

Phương Chính Anh cắt ngang lời của y: “Người đừng suy bụng ta ra bụng người, suy nghĩ của người chỉ thể hiện tính cách của người, Vạn Lý Lương yêu ta, cho dù hôm nay ta phát hiện Vạn Lý Lương cùng người khác trần trụi nằm trên giường, ta cũng không tin Vạn Lý Lương phản bội ta.”

Sự tin tưởng vô hạn và vững chắc, không hề nghi ngờ của hắn đối với Vạn Lý Lương làm cho Tư Mã Tuấn không nói được gì nữa, chỉ có thể hung hăng trừng mắt Phương Chính Anh, tựa như phải xé rách thể xác và tâm hồn hắn, lại giống như y vừa nhìn thấy chuyện quái dị gì đó mà y chưa từng thấy qua, nhất là khi hắn thể hiện lòng tin đối với Vạn Lý Lương càng khiến cho sắc mặt Tư Mã Tuấn khó coi hơn.

“Mời người rời khỏi đây, Lý Lương và bác sĩ Cung đều cần nghỉ ngơi, cho dù người muốn đưa đứa trẻ này đi cũng phải chờ sau khi bác sĩ Cung rời khỏi bệnh viện mới được.”

“Hừ, ta muốn dẫn người đi, không ai chống lại ta được.”

“Nếu người không muốn toàn bộ hệ thống máy tính của công ty mình bị treo, một ngày tổn thất hàng chục triệu, ta hoan nghênh người lưu lại, vừa rồi người đẩy ta, Vạn Lý Lương đã quyết định sẽ gây rắc rối cho người.”

Ánh mắt Tư Mã Tuấn phút chốc trở nên âm trầm, nhưng y không mất đi lý trí đến nỗi khiến cho toàn bộ máy tính của công ty ngừng hoạt động, với danh tiếng thiên tài máy tính của Vạn Lý Lương, nếu muốn phá hư hệ thống máy tính của công ty y, hắn tuyệt đối có thể làm được.

“Xem như người lợi hại.” Trên mặt y lộ ra nụ cười thập phần khinh bỉ, “Với vẻ đẹp của người lại có thể ở bên cạnh Vạn Lý Lương, người hãy tận lực hưởng thụ đi, hắn rất nhanh sẽ không cần người, sau đó sẽ ở cùng một chỗ với Cung Tú Nhân xinh đẹp gấp trăm lần người, đến lúc đó ta xem người còn có thể nói ra loại chuyện tin tưởng nhắm nhí như hôm nay không?”

Phương Chính Anh liếc nhìn y, đối với việc y lần nữa nhắc lại chuyện Cung Tú Nhân cùng Vạn Lý Lương khiến cho hắn cảm thấy thập phần nghi hoặc, thậm chí còn có một loại cảm giác không thể diễn tả được.

“Ta thật sự không hiểu người tại sao vẫn cứ đề cập đến bác sĩ Cung, còn nhắc đến chuyện hắn có thể sẽ cùng một chỗ với Vạn Lý Lương, ta thừa nhận bác sĩ Cung rất đẹp, vẻ ngoài của ta thật sự không bằng hắn, nhưng người nhấn mạnh như vậy sẽ chỉ khiến ta cảm thấy thật ra người mới là người muốn bác sĩ Cung, không phải là Vạn Lý Lương.”

Cả người Cung Tú Nhân lần thứ hai chấn động, nghi hoặc nhìn về phía Tư Mã Tuấn, tầm mắt Tư Mã Tuấn cũng nhìn về phía hắn, nhưng khi tiếp xúc với ánh mắt của Cung Tú Nhân thì liền lập tức rời đi.

“Tùy người nói thế nào cũng được, chỉ cần tương lai người không phải hối hận là tốt rồi.” Y nói xong liền xoay người rời đi.

Phương Chính Anh đỡ Vạn Lý Lương quay về trên giường nằm.

Cung Tú Nhân cảm kích nói lời cảm tạ: “Cám ơn người, Phương tiên sinh, cá tính của hần... vốn đã rất cực đoan.”

Phương Chính Anh nhẹ nhàng gật đầu, “Bác sĩ, mặc dù trong lúc người nằm bệnh viện Tư Mã Tuấn sẽ không đến gây rắc rối cho người nữa, nhưng một khi người xuất viện, đứa trẻ vẫn sẽ bị hần mang đi.”

Cung Tú Nhân tỏ vẻ mệt mỏi, hần biết Phương Chính Anh nói đúng sự thật, điều này khiến cho trong lòng hần thập phần phiền não, nếu như Tư Mã Tuấn thực sự không từ thủ đoạn mang Cung Tử An đi, hần căn bản khó có thể ngăn cản.

Phương Chính Anh khẽ hắng giọng, có chút không được tự nhiên nói: “Có lẽ hiện tại nói như vậy có điểm thừa nước đục thả câu, thậm chí là có chút đê tiện, nhưng mà bác sĩ Cung, thể lực của Vạn Lý Lương có khả năng bảo vệ người, cho dù Tư Mã Tuấn muốn cùng Vạn Lý Lương đối đầu cũng sẽ lo lắng phải trả giá đắt.”

Cung Tú Nhân kinh ngạc nhìn về phía Phương Chính Anh, Phương Chính Anh nhìn chằm chằm vào hần, ánh mắt mang theo sự khẩn cầu, “Nhưng như vậy không phải không có điều kiện trao đổi, mong người giúp cho ta mang thai con của Vạn Lý Lương.”

Cung Tú Nhân mở miệng nói, “Chính là... Đứa trẻ sẽ di truyền cá tính cố chấp của cả hai người, như vậy người vẫn muốn thử sao?”

Phương Chính Anh không hề do dự, liền gật đầu, “Ta nguyện ý, ta muốn có con của Vạn Lý Lương, cho dù đứa trẻ sẽ di truyền cá tính lạnh lùng của Vạn Lý Lương cũng không sao, bởi vì nó cũng sẽ di truyền tính cách của ta, như vậy sẽ trung hoà được.”

Cung Tú Nhân nhìn thấy sự kiên trì của hần, hướng hồ gì tình cảm giữa hần và Vạn Lý Lương vô cùng sâu đậm, đứa trẻ sinh ra sẽ được lớn lên trong tình yêu của hai người, tựa như hạt giống sinh trưởng trong môi trường có đầy đủ ánh sáng mặt trời, nước và không khí, khi trưởng thành sẽ nở ra một bông hoa xinh đẹp, suy nghĩ một chút, hần liền gật đầu nhận lời.

“Hảo, nhưng quá trình có chút khó khăn, chờ thân thể Vạn Lý Lương bình phục lại, chúng ta hãy thảo luận chi tiết đi.”

Phương Chính Anh vô cùng vui mừng, lập tức quay sang Vạn Lý Lương, thấp người nhẹ giọng nói chuyện với Vạn Lý Lương, Vạn Lý Lương khẽ vươn tay ôm hần, thân thể Phương Chính Anh cúi xuống tựa lên vai y, dường như sự đồng ý của Cung Tú Nhân khiến cho hần phi thường vui mừng, vậy nên hần tựa lên vai Vạn Lý Lương rơi những giọt lệ hạnh phúc.

Cung Tú Nhân nhìn hai người ý hợp tâm đầu, trong lòng tràn ngập sự ngưỡng mộ.

Tử An bĩu môi, không vui nói: “Ba ba, như vậy là chú Vạn bị người khác cướp đi rồi.”

Cung Tú Nhân hiềm khi nghiêm túc nói với nó: “Chú Vạn vốn thuộc về chú Phương, hắn không hề bị người khác cướp đi, con nghĩ lại xem, nếu như một ngày nào đó ba ba bị đứa trẻ khác cướp đi, con sẽ như thế nào? Tâm trạng của con chính là tâm trạng của chú Phương, con có đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ không? Không phải làm chuyện gì đều chỉ cần đạt được mục đích mà thôi.”

Cung Tử An rút cuộc sắc mặt khó coi khẽ cúi đầu, cuối cùng cũng thực sự thừa nhận sai lầm, “Ân, con biết rồi, ba ba, sau này ... con sẽ không bao giờ làm loại chuyện như vậy nữa.” Nó dựa vào người Cung Tú Nhân, “Ba ba đừng chán ghét con, con hứa sau này không bao giờ như vậy nữa.”

“Bé ngoan.”

Hắn vỗ nhẹ lên lưng Tử An, nhưng những mối lo lắng lại tràn ngập trong đầu, mục đích của Tư Mã Tuấn là gì, lần sau khi y xuất hiện có thể chính là lúc muốn đòi lại đứa trẻ này, mặc dù có sự bảo hộ của Vạn Lý Lương nhưng kỳ thật trong lòng hắn vẫn tồn tại nhiều nghi hoặc.

Hắn biết Tư Mã Tuấn không thích trẻ em, đây là chuyện mà hắn biết được khi ở bên y, mặc dù y phong lưu hàng đêm, nhưng lại tuyệt đối không cho phép người nào mang thai con của mình, điều này đã trở thành một vấn đề mà y kiên trì nhấn mạnh, nếu như y sợ đứa trẻ tương lai sẽ có quyền thừa kế, hắn đương nhiên sẵn sàng nguyện ý thay Cung Tử An ký giấy từ bỏ quyền thừa kế, khiến cho y từ bỏ mong muốn mang nó đi. Nhưng mà Tư Mã Tuấn chưa bao giờ đề cập đến chuyện liên quan đến tài sản, hắn chỉ biết Tư Mã Tuấn là tổng tài của một tập đoàn tài chính nổi tiếng, tại sao y lại chán ghét trẻ em như vậy?

Hắn nghĩ không ra, cũng vô pháp lý giải.

*****

Tư Mã Tuấn tâm trạng âm trầm trở về nhà, phòng khách âm u vừa lúc phù hợp với tâm tình của y, y ở trong phòng khách không ngừng hút thuốc lá, hoàn toàn không có cách nào ngăn lại sự hỗn loạn trong lòng mình.

Là bản thân y quá mức yên tâm đối với Cung Tú Nhân, bốn năm trước sau khi bọn họ chia tay, y chưa từng cho người điều tra những chuyện liên quan đến Cung Tú Nhân, nguyên nhân là vì y không muốn khiến cho Cung Tú Nhân bị cuốn vào thế giới dơ bẩn của mình. Hắn thích hợp ở bên một người tốt, không nên để cho hắn ở lại bên cạnh mình, làm vẩn đục sự trong sáng của hắn, mặc kệ trên người mình dơ bẩn như thế nào, y đều sẵn sàng để tất cả sự dơ bẩn ở trên người mình, cũng không muốn khiến cho Cung Tú Nhân bị nhiễm bẩn dù chỉ là một chút, nhưng hiện tại đã không còn kịp nữa rồi.

Y nắn lòng nhìn chằm chằm ngọn đèn ngoài cửa sổ, Cung Tú Nhân không biết y dơ bẩn như thế nào, nhưng y tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy, bất quá nếu mang Cung Tử An đi, nhất định sẽ khiến cho mọi chuyện trở nên rắc rối, cũng sẽ làm cho Cung Tú Nhân đau triệt tâm phế, càng có nhiều khả năng sẽ khơi mào chiến tranh giữa Vạn Lý Lương với y.

Y nheo mắt nhìn ánh đèn đô thị rực rỡ, mẫu thuốc lá trong tay chậm rãi rơi xuống, Cung Tú Nhân đương nhiên đẹp gấp nhiều lần so với người yêu hiện tại của Vạn Lý Lương, Phương Chính Anh căn bản không được xem là mỹ nhân. Nếu như hắn ở bên Vạn Lý Lương tựa hồ cũng không có gì không tốt, Vạn Lý Lương có tiền có thế, hơn nữa hắn dường như không có thói quen xấu, cũng không có tin tức gì để mấy tên phóng viên báo lá cải đưa tin, có thể nói là người yêu hoàn hảo nhất.

Tuy rằng có một số phóng viên bình luận hắn không có tình cảm, giống như máy tính mà hắn tạo ra, không chút ai vị, một người lạnh lùng như thế lại tỏ vẻ kính trọng đối với Cung Tú Nhân, không phải thể hiện rằng hắn có ý tứ đối với Cung Tú Nhân sao?

Vừa nghĩ đến Cung Tú Nhân cả người trần trụi trước mặt Vạn Lý Lương, cùng với hai má đỏ ửng khi đạt đến cao trào, thân thể tràn ngập hương thơm và thanh âm mềm mại trầm thấp...

Y mạnh mẽ ấn đầu điều thuốc lá vào gạt tàn, nắm chặt hai đấm, kèm chế hô hấp của mình, một cỗ suy nghĩ muốn độc chiếm thâm sâu và sự ghen tị khó có thể kháng cự làm cho trong lòng y tràn ngập cảm giác thống khổ. Y không muốn dâng Cung Tú Nhân cho bất kì kẻ nào khác, vừa tưởng tượng, y liền cảm thấy khó chịu thể này, nếu như có một ngày chuyện đó trở thành sự thật, vậy y nhất định sẽ muốn giết chết người đàn ông ở bên cạnh hắn.

Y cầm một chai rượu, tháo nắp ra, mở miệng đổ rượu vào, cho dù cổ họng đau rát cũng hoàn toàn không bằng cảm giác đau lòng trong tim y lúc này.

8. Chương 8

Sau một thời gian ở bệnh viện tĩnh dưỡng, Cung Tú Nhân rốt cuộc có thể xuất viện, hắn không yên lòng, mang theo Cung Tử An trở về nhà.

Trước đó, luật sư của Vạn Lý Lương đã ở trong bệnh viện nói rõ tình hình cùng tất cả thủ tục với hắn.

Cung Tử An là con ruột của Tư Mã Tuấn, đây là sự thật mà bất kì xét nghiệm ADN hiện đại nào cũng có thể chứng minh được, trước hết hắn phải nói Tư Mã Tuấn là một người cha không tốt, thẩm phán có thể xem xét ý muốn của Cung Tử An rồi đem quyền nuôi dưỡng đứa trẻ này phán cho hắn, nhưng hắn có huyết thống mẫu hệ với Cung Tử An thật sự là chuyện khiến người khác không thể tưởng tượng được, cho nên phải tuyên bố với bên ngoài là nhận con nuôi.

Hôm nay, luật sư đã bắt đầu hành động, thu thập chứng cứ, bởi vì Tư Mã Tuấn là một người cha không tốt, căn cứ chính xác theo những chứng cứ thu thập được, sự bận rộn của y, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, quan hệ nam nữ phức tạp, bất cứ bằng chứng nào đều có thể làm cho quan toà không hài lòng mà nhủu mày nhăn mặt.

Trên báo chí, các tin tức về Tư Mã Tuấn luôn bị phóng viên viết không tốt, khiến cho Cung Tú Nhân cảm thấy rất thống khổ, hắn hoàn toàn không mong muốn quan hệ giữa bọn họ trở nên như vậy, vì Tử An, bọn

họ nhất định phải đối đầu với nhau như thế này sao?

“Tử An, con vào trước đi.”

Hắn mở cửa, để Cung Tử An vào nhà trước, Cung Tử An vừa mới bước vào, liền có ai đó từ phía sau vỗ vai Cung Tú Nhân, hắn xoay người lại, lập tức bị một cái khăn tay có mùi kì lạ phủ lên miệng và mũi mình, cảm giác chóng mặt truyền đến, hắn lập tức ngất đi.

Một lát sau, khi Cung Tú Nhân tỉnh lại, hắn phát hiện mình đang nằm giữa nhà, trên người không hề có gì khác thường, thậm chí ngay cả cánh cửa đều đã được đóng cẩn thận, nhưng lại không thấy Cung Tử An đâu.

“Tử An... Tử An!”

Hắn lớn tiếng gọi thăm thiết, tìm kiếm khắp nhà cũng không nhìn thấy bóng dáng Cung Tử An, hắn hoảng hốt gọi điện thoại cho Vạn Lý Lương, vợ và kể tình hình hiện tại một cách không rõ ràng, Vạn Lý Lương liền nói sẽ ngay lập tức đến nhà hắn.

Hắn lại gọi điện thoại, gọi đến số điện thoại của công ty Tư Mã Tuấn mà Vạn Lý Lương cho hắn. Giọng hắn run run nói tên của mình cho thư ký, khi điện thoại chuyển đến Tư Mã Tuấn, hắn vừa nghe thấy giọng nói của y, liền lập tức thất thanh khóc rống lên.

“Người tại sao lại đối xử với ta như vậy? Tuấn... Nó là con của ta, người có nhận nó hay không cũng không sao ... Nhưng Tử An là đứa trẻ do ta sinh, ta nuôi dưỡng, người không thể đối xử với ta như vậy?” Hắn khóc đến mức tưởng chừng như không thể nói được nữa, đầu dây bên kia Tư Mã Tuấn thật lâu cũng chưa trả lời gì, khiến cho hắn nhận không được rống giận: “Đem nó trả lại cho ta, người không thể dùng loại thủ đoạn này.”

“Ta không có phái người mang nó đi.”

Giọng nói Tư Mã Tuấn trở nên trầm thấp, y rất muốn dẫn Cung Tử An đi, nhưng chung quy bởi vì lo lắng tâm tình của Cung Tú Nhân mà dẹp bỏ ý tưởng đó. Biết rất rõ ràng rằng mang Cung Tử An đi là phương pháp tốt nhất, nhưng y lại do dự, không thể ngờ được sự do dự của y lại đổi lấy nguy hiểm đối với Cung Tử An.

“Không phải người, vậy là ai?” Cung Tú Nhân vừa khóc, vừa la to, Tư Mã Tuấn nói dối khiến cho hắn không thể tiếp tục nghe y nói được nữa.

Tư Mã Tuấn cũng không nói thêm gì nữa, lập tức cúp điện thoại.

Hai mươi phút sau, Tư Mã Tuấn xuất hiện tại nhà Cung Tú Nhân, vừa nhìn thấy y, Cung Tú Nhân lập tức chạy đến, đánh loạn lên người y.

“Trả lại cho ta, đem Tử An trả lại cho ta.”

Hắn khóc đến mức hai mắt sưng đỏ, Tư Mã Tuấn ôm chặt hắn vào trong lòng, hắn ở trong ngực Tư Mã Tuấn lớn tiếng khóc, rõ ràng là người đàn ông này làm những chuyện xấu xa, nhưng hắn vẫn vô dụng ở trong lòng ngực của y nhận sự an ủi, Cung Tú Nhân cảm thấy chính mình hảo vô dụng, hảo yếu đuối, nhưng hắn quyến luyến vòng tay y, này cũng là sự thật không thể phủ nhận.

“Đừng khóc.”

Ngữ khí của y chứa đựng sự thương tiếc, nhưng trong tình trạng cảm xúc kích động, Cung Tú Nhân căn bản là không thể nhận ra, trong lòng hắn chỉ lo lắng cho sự an nguy của Cung Tử An.

“Tại sao người lại đối xử với ta như vậy, bốn năm trước là ta chủ động tìm người, chủ động yêu thương nhưng nhớ, ta bị ma quỷ ám mới có thể yêu người, yêu đến mức muốn mang thai con của người, ta biết ta là kẻ ngu ngốc, người đối với ta căn bản là... là...” Cung Tú Nhân đánh vào ngực của mình, bị ai khóc lên: “Người đối với ta căn bản là không có tình cảm gì, cái người muốn chỉ là một thân thể, chỉ cần có thể nằm ở bên cạnh người cho người tiết dục, là ai ở bên cạnh người cũng không quan trọng, ta cùng những người phụ nữ người bao dưỡng căn bản là không khác gì nhau. Ta mỗi ngày đều tự hỏi tại sao mình lại yêu người? Vì sao lại không yêu một người đàn ông tốt hơn?”

Tư Mã Tuấn không trả lời, bởi vì Cung Tú Nhân nói đúng, y chỉ cần có một người nào đó ở bên cạnh, về phần là ai thì y không hề quan tâm, nếu không y sẽ không thể ngủ, y biết chính mình có vấn đề, nhưng y không có cách nào khống chế bản thân. Vì vậy một người tốt đẹp giống như Cung Tú Nhân căn bản không nên ở bên cạnh loại người xấu xa như y.

Cung Tú Nhân không ngừng khóc, ngã vào chân y. “Hiện tại ngay cả con của ta người cũng muốn cướp đi, Tư Mã Tuấn, ta hận người, ta vẫn luôn tự nói với bản thân không cần hận người, không cần để ý đến người, bất quá là hiện tại ta biết mình không làm được.”

Tư Mã Tuấn nhìn Cung Tú Nhân ngã trên mặt đất, khóc một cách thống khổ, nhưng lại không biết nên làm như thế nào để an ủi hắn, bởi vì cách duy nhất không khiến hắn bị tổn thương chính là mang Cung Tử An trở về, nhưng cách này sẽ làm cho y phải trả giá rất đắt.

Vạn Lý Lương nhẹ nhàng mở cửa chạy vào nhà, Tư Mã Tuấn nhìn về phía Vạn Lý Lương. “Ta sẽ mang đứa trẻ trở về, sau đó, hãy khiến cho bọn họ rời xa ta, ta vĩnh viễn không muốn nhìn thấy hai người họ.”

Vạn Lý Lương tiến lên trước vài bước, nâng Cung Tú Nhân đang khóc thảm thương dậy, Cung Tú Nhân khóc đến mức toàn thân không ngừng run rẩy, hắn ngã vào vòng tay Vạn Lý Lương, Vạn Lý Lương nhẹ nhàng ôm hắn.

Một cảm giác chua xót từ trong tim Tư Mã Tuấn truyền đến, y có cảm giác xúc động muốn quay đầu lại đẩy Vạn Lý Lương ra, để cho Cung Tú Nhân nằm trong lòng y, nhưng y không làm như vậy. Y bình tĩnh rời khỏi đó, hít sâu vài ngụm lạnh khí, khiến cho chính mình tỉnh táo lại, lúc này mới lái xe rời đi.

Tư Mã Tuấn gọi điện thoại cho Julie Hồng, xác định là Julie Hồng nghe điện thoại, y lập tức trầm giọng nói: “Bớt nói nhảm đi, đứa trẻ đó đang ở đâu?”

Julie Hồng cũng lười che giấu, giọng điệu âm hiểm của bà ta chứa đựng sự đắc ý và vui mừng, bà chưa từng ngờ rằng có một ngày thần may mắn sẽ đứng bên cạnh mình, hơn nữa lại dễ dàng như trở bàn tay thế này. Biết rằng chỉ có một mình Cung Tú Nhân ở cùng Cung Tử An, đương nhiên bà ta có thể phi thường dễ dàng mang đứa trẻ đi.

“Đứa trẻ đang ở chỗ này của ta, bởi vì nó là người thừa kế hợp pháp của gia tộc Tư Mã, ta sẽ hảo hảo bảo hộ nó, tuyệt đối sẽ không để phát sinh bất kì sơ xuất nào, ai biết được người có vì quyền thế mà làm ra chuyện gì hay không, di chúc của lão già kia có nói, chỉ có nam nhân mang huyết thống của gia tộc Tư Mã mới có thể thừa kế công ty, bây giờ người thừa kế không chỉ là một mình người, còn có đứa trẻ này nữa.”

“Ta biết di chúc viết như thế nào, đem đứa trẻ đó giao cho ta.” Y cố gắng kèm chế sự tức giận.

“Giao cho người?”

Đầu kia điện thoại, Julie Hồng ôm bụng cười thực to, cười đến mức thiếu chút nữa thở không nổi, trên đời này có ai lại ngu ngốc để vuột mất cơ hội tốt như vậy.

“Người đang nói đùa gì vậy, ta vẫn nghĩ người bị vô sinh, cho nên mới không sinh con được, nguyên lai là người không muốn có con, bởi vì cả người và ta đều biết, nếu có con, địa vị của người liền bị đe dọa.” Bà ta càng nói càng vui vẻ, “Ngày mai ta sẽ dẫn nó đi xét nghiệm ADN, sau khi có kết quả, mặc kệ quan tòa xét xử tranh chấp giữa người và Cung Tú Nhân như thế nào, đứa trẻ này không thuộc về người, cũng sẽ thuộc về gia tộc Tư Mã, tương lai nó sẽ có quyền thừa kế tài sản của gia tộc, chỉ cần ta có đứa trẻ này, chẳng khác nào có được toàn bộ gia tộc Tư Mã.”

“Không cần phải phiền toái như vậy, đem đứa trẻ đó giao cho ta, ta lập tức viết giấy chuyển nhượng toàn bộ tài sản cho người, người hủy hoại ta, ta không thể để cho người lại sử dụng cùng một loại thủ đoạn để hủy hoại con ta.” Tư Mã Tuấn bình tĩnh đưa ra điều kiện trao đổi, y biết chỉ có điều kiện này mới có thể đổi lấy Cung Tử An, đồng thời cũng sẽ khiến chính y rơi xuống địa ngục.

Đầu dây kia, Julie Hồng hiển nhiên khiếp sợ đến mức không biết nên trả lời như thế nào, bà ta cười khê vài tiếng, “Ta không có nghe lầm chứ? Người muốn chuyển giao tất cả tài sản cho ta.”

“Ta sẽ bảo luật sư đưa giấy chuyển nhượng tài sản cho người, như vậy đứa trẻ kia không còn giá trị lợi dụng gì đối với người, ta sẽ không nhận nó là con của ta, những vụ kiện thế này quan tòa đã xét xử nhiều lần, người chưa chắc đã chiến thắng, nhưng hiện tại ta đem tài sản đưa cho người, người sẽ nhanh chóng có được tất cả tài sản, không cần phải tốn nhiều thời gian, người chỉ cần đưa đứa bé kia trở về bên cạnh Cung Tú Nhân, hần cần nó.”

Julie Hồng do dự một hồi lâu, hiển nhiên người đang nói chuyện cùng với Tư Mã Tuấn mà bà biết quá khác nhau, bà không tin Tư Mã Tuấn lại dễ dàng đem tất cả tài sản giao cho mình như vậy, nhưng ngữ khí của y lại chân thật như thế, không giống như đang nói dối.

“Người nói thật sao?”

“Ta nói thật, ta muốn Cung Tú Nhân nuôi nấng đứa trẻ này, ta muốn nó mang họ Cung, vĩnh viễn không mang họ của ta, không cần liên quan đến tên của ta.”

Julie Hồng chưa từng nghĩ đến y sẽ vì Cung Tử An mà hy sinh lớn như vậy, nhưng mặc kệ y nói thật hay giả, chỉ cần có được giấy chuyển nhượng tài sản trong tay thì bà không phải lo lắng gì nữa, như thế bà cũng có thể danh chính ngôn thuận mà sở hữu công ty.

“Hảo, bảo luật sư của người đến đây, chỉ cần chứng minh giấy chuyển nhượng tài sản là thật, tự nhiên ta sẽ ngay lập tức đem đứa trẻ trả lại, dù sao đứa trẻ đó với ta mà nói cũng không còn giá trị gì.”

“Một lời đã định.”

Tư Mã Tuấn khẽ xoay người, mở cửa bước vào nhà luật sư riêng của y. Con đường trước mắt thực rộng lớn, y lại cảm thấy trước mắt là một khoảng trống mù sương, nước mắt làm mờ đôi mắt của y, nếu như y có thể gặp Cung Tú Nhân sớm hơn, nếu như không xảy ra những chuyện ghê tởm đó, y đã có thể tiếp nhận tình yêu của Cung Tú Nhân. Loại người dơ bẩn như y, căn bản không hề xứng với Cung Tú Nhân.

Khiến cho hấn hận y đi, khiến cho hấn quên y đi! Cung Tú Nhân xứng đáng với một người tốt hơn, Cung Tử An cũng xứng đáng có một người cha tốt hơn. Không phải y, tất cả những thứ tốt đẹp đều không nên thuộc về y.

Sau đó không lâu, Cung Tử An trở về bên cạnh Cung Tú Nhân, nó bị mang đi khi đang hôn mê, vì vậy cũng trong tình trạng hôn mê mà được đem đến nhà Cung Tú Nhân, cho nên chuyện bị bắt cóc cũng không hề gây tổn thương gì đến nó.

Ngày xét xử, Ti Mã Tuấn không đến dự, hành động xem thường toà án của y khiến cho thẩm phán thập phần tức giận, liền trao quyền nuôi dưỡng Cung Tử An cho Cung Tú Nhân.

Cung Tú Nhân cùng Cung Tử An ra khỏi toà án, mặc cho những phóng viên kia chụp hình.

Lúc về đến nhà, Cung Tử An cắn môi, nhẹ giọng hỏi Cung Tú Nhân: “Ba ba, người kia... Người kia không hề quan tâm đến con sao?”

Câu hỏi của nó khiến cho Cung Tú Nhân không biết phải trả lời thế nào, hấn trả lời một câu khiến ngay cả hấn cũng cảm thấy đau lòng và thống khổ, “Có lẽ hấn bận rộn nhiều việc nên không thể đến.”

Trí thông minh cùng khả năng nhận thức của Cung Tử An đã sớm vượt xa những đứa trẻ bình thường, Tư Mã Tuấn không ra tòa, không hề tranh giành quyền nuôi dưỡng nó, thậm chí hoàn toàn không quan tâm đến nó, mặc cho phóng viên viết đầy những lời bịa đặt, y cũng không phản ứng gì, cho dù Cung Tử An không thích Tư Mã Tuấn, cũng cảm thấy trong lòng bị thương tổn.

Cung Tú Nhân ôm chặt lấy nó, “Có ba ba yêu thương con còn chưa đủ sao?”

Cung Tử An cảm nhận được sự ấm áp của Cung Tú Nhân, mặc dù có tình thương của Cung Tú Nhân đã là đủ rồi, nhưng biết cha ruột của mình là ai, hơn nữa sau khi gặp người này, đối phương lại tỏ thái độ thờ ơ với mình cũng vẫn gây cho nó cảm giác không được yêu thương, mà loại cảm giác này khó có thể lấp đầy bằng những tình cảm khác.

“Ân.”

“Ân” là câu trả lời của nó, có lẽ là sợ Cung Tú Nhân đau lòng, Cung Tử An cũng không nói đến Tư Mã Tuấn thêm nữa.

Sau đó, Cung Tú Nhân thực hiện phương pháp đồng tính sinh sản cho Phương Chính Anh xong, chuyện của Vạn Lý Lương đã đi đến hồi kết thúc, hắn không muốn tiếp tục ở lại Đài Loan này thương tâm, Tư Mã Tuấn tránh không gặp mặt, tỏ thái độ không thèm quan tâm với quan tòa, không chỉ tổn thương Cung Tử An, cũng khiến trái tim hắn bị thương tổn, hắn hoàn toàn tuyệt vọng với Tư Mã Tuấn.

Ngay sau đó hắn liền mang theo Cung Tử An rời Đài Loan, định cư tại Thụy Sĩ.

Nửa năm sau, Phương Chính Anh đến Thụy Sĩ tìm Cung Tú Nhân, Cung Tú Nhân mở cửa nhìn thấy vị khách này, kinh ngạc đến mức thiếu chút nữa nói không ra lời.

Mùa đông đến, Phương Chính Anh đã mang thai sáu tháng, hắn mặc áo khoác che đi bụng, bởi vậy thoát nhìn chỉ giống một người đàn ông mập mạp. Đồng tính sinh sản phi thường nguy hiểm, bình thường cần phải nghỉ ngơi thật nhiều, Cung Tú Nhân không thể tin được Phương Chính Anh lại lặn lội đường xa đến Thụy Sĩ tìm hắn.

“Chính Anh.”

“Ta mệt chết đi được, có thể vào trước không? Còn nữa, đừng nói cho Vạn Lý Lương, nếu biết ta dám bay đến Thụy Sĩ, hắn nhất định sẽ tức chết a.” Phương Chính Anh có vẻ hữu khí vô lực, hiển nhiên chuyến bay dài đã làm cạn kiệt sức lực của hắn.

Cung Tú Nhân lập tức dìu hắn vào nhà, để cho hắn nằm trên ghế sa lông, đưa lên một ly nước trái cây, sau khi Phương Chính Anh uống nước trái cây, tinh thần mới có vẻ tỉnh táo một chút.

“Người tại sao lại đến Thụy Sĩ tìm ta? Như vậy... quá nguy hiểm.”

“Bởi vì có một vài tin tức trong ngành công nghiệp*, tuy rằng Vạn Lý Lương cảm thấy ta không nên lo lắng nhiều như vậy, nhưng ta cảm thấy không thích hợp, nói qua điện thoại lại sợ không rõ ràng được, cho nên mới tự mình đến đây tìm người, dù sao người là ân nhân của ta, ta chưa từng nghĩ có một ngày ta thật sự có thể mang thai con của Vạn Lý Lương.”

Hắn nói thập phần cảm kích, trên mặt Cung Tú Nhân hiện lên nụ cười, mỗi tuần Vạn Lý Lương đều kể tình hình của Phương Chính Anh cho hắn, vậy nên hắn biết tình trạng của Phương Chính Anh rất tốt, cũng thực lòng vì hắn mà vui mừng.

“Ngành công nghiệp? Người làm việc trong ngành thương mại đúng không? Có chuyện gì liên quan đến ta sao?” Lĩnh vực chuyên nghiệp của bọn họ không giống nhau, Cung Tú Nhân không hiểu được tại sao hắn lại vội vã đến Thụy Sĩ như vậy.

“Người có biết chuyện Tư Mã Tuấn từ bỏ quyền thừa kế không?”

Cung Tú Nhân không biết rõ những chuyện trong ngành công nghiệp, hắn chỉ biết Tư Mã Tuấn nổi tiếng trong ngành, nhưng trên thực tế hắn cũng không biết công việc của Tư Mã Tuấn, càng không biết chuyện của gia tộc y.

“Ta không biết rõ lắm hoàn cảnh gia đình của Tư Mã Tuấn, trước kia hắn cũng rất ít nhắc đến chuyện này, bình thường khi chúng ta gặp mặt nhau...” Cung Tú Nhân có vẻ hơi xấu hổ nói: “Lúc chúng ta gặp mặt đều rất ít nói chuyện.”

Bọn họ vừa gặp nhau ngoại trừ điên cuồng làm tình, rất ít khi nói chuyện, Phương Chính Anh không biết có nghe ra hàm ý của hắn hay không, đỏ mặt gật đầu, tỏ vẻ hiểu biết.

“Gia tộc Tư Mã sở hữu một công ty lớn, nghe nói cha của Tư Mã Tuấn làm việc rất vô lý, nhưng cũng là một nhà kinh doanh giỏi, lúc ông ta qua đời, Tư Mã Tuấn chỉ mới mười sáu tuổi, bởi vì di chúc của ông ta viết rõ toàn bộ tài sản chỉ để lại cho nam nhân của gia tộc Tư Mã, bởi vậy người thừa kế duy nhất tự nhiên chính là Tư Mã Tuấn.”

“Àn.” Cung Tú Nhân không biết có cái gì không đúng, thế hệ trước sau khi qua đời, đem sản nghiệp lưu lại cho thế hệ tiếp theo, chuyện này là hoàn toàn bình thường.

“Nhưng trước khi Tư Mã Tuấn mười tám tuổi lại không tiếp quản công ty, đều là mẹ của hắn – Julie Hồng đứng ra xử lý chuyện của công ty, nhưng Julie Hồng không phải là mẹ ruột của Tư Mã Tuấn, mẹ ruột của hắn là một bà vợ nhỏ, có họ hàng với Julie Hồng, lúc hắn mười tám tuổi mới ra mặt tiếp quản công ty, bên ngoài đồn đại hai năm đó hắn bị Julie Hồng giam giữ ở nơi bí mật, cũng có người nói hắn sử dụng ma túy.”

“Có lẽ trong di chúc của cha hắn quy định khi hắn mười tám tuổi trưởng thành mới có thể tiếp quản công ty cũng không chừng.” Cung Tú Nhân biết có tài sản hạn chế rằng đến khi mười tám tuổi mới có thể kế thừa.

Phương Chính Anh lắc đầu, “Nghe nói cha của hắn lập di chúc rất kỳ quái, trong di chúc viết không phải là đem tài sản để lại cho Tư Mã Tuấn, mà là viết lưu lại cho người nam của gia tộc Tư Mã, nói rõ hơn là một khi chứng minh được Tử An cũng mang huyết thống của gia tộc Tư Mã, nó cũng có tư cách cùng Tư Mã Tuấn cạnh tranh tài sản.”

Cung Tú Nhân sửng sốt, lập tức hiểu được nguyên nhân tại sao Tư Mã Tuấn chưa bao giờ muốn có con nối

đôi, bởi vì như thế sẽ gây nguy hiểm cho địa vị của y.

“Nghe nói Julie Hồng và hần phi thường không hợp nhau, lúc trước sau khi Tử An bị mang đi, Tư Mã Tuấn lập tức từ bỏ quyền thừa kế, ngay sau đó, Tử An được trả về, ta đoán đó là điều kiện trao đổi của hần cùng Julie Hồng, hần đem toàn bộ tài sản chuyển cho Julie Hồng, để Julie Hồng buông tha Tử An, mà hần không thừa nhận quan hệ của hần cùng Tử An chính là để bảo hộ người và Tử An, không muốn làm cho các người phải tham gia tranh chấp trong gia tộc Tư Mã.”

Tâm trí Cung Tú Nhân nhất thời trở nên hỗn loạn, cho đến bây giờ hần chưa từng có cảm giác Tư Mã Tuấn quan tâm hần, đừng nói đến chuyện nguyện ý vì bọn họ mà từ bỏ tài sản, không, không có khả năng, Tư Mã Tuấn không có khả năng làm như vậy.

Hần cười khổ, “Không có khả năng, hần không có khả năng hy sinh vì ta và Tử An nhiều như vậy.”

Phương Chính Anh giữ chặt tay hần, cấp thiết muốn Cung Tú Nhân nghe mình nói. “Hãy nghe ta nói, bác sĩ Cung, ta và Lý Lương khi mới bắt đầu ở bên nhau, ta cũng chưa từng cảm thấy rằng hần yêu ta, bởi vì lúc ấy hần đem ta trở thành...” Phương Chính Anh đối với quan hệ giữa mình và Vạn Lý Lương có chút khó nói.

“Hần đem ta thực hành thí nghiệm câu dẫn, khiến cho ta phi thường thống khổ, thậm chí mỗi lần xảy ra quan hệ, ta đều cảm thấy dường như ta sắp chết, Lý Lương còn dùng những thủ đoạn ta không thể nói để khống chế ta, khi đó hần còn không biết hần yêu ta, cả đầu óc đều chỉ chứa đựng kết quả tính toán của máy tính, mãi đến khi hần nhận ra hần yêu ta, Lý Lương mới thay đổi.”

Lời nói của Phương Chính Anh làm cho Cung Tú Nhân khó có thể tưởng tượng được, rõ ràng Vạn Lý Lương yêu thương hần sâu đậm như vậy, chẳng lẽ trước kia con đường tình yêu của bọn họ cũng thập phần gian khổ?

“Sau khi trải qua thời gian đó, đôi khi ta cảm thấy rằng bọn họ có thể đứng đầu một phương diện chuyên nghiệp nào đó, nhưng ở phương diện khác lại có những điểm thiếu hụt rất lớn, thậm chí là hoàn toàn không hiểu gì. Không biết tại sao, ta cảm thấy rằng Tư Mã Tuấn rất quan tâm đến người, hần vẫn thực để ý đến việc Vạn Lý Lương và người ở bên nhau, nhưng khi nghe hần nói ta lại cảm thấy là chính hần muốn ở cùng người, có điều hần lại không làm được, nhưng ta vẫn không hiểu được tại sao hần lại như thế.”

Phương Chính Anh không thể giải thích trực giác của chính mình, nhưng hần thật sự cảm thấy như vậy, Tư Mã Tuấn nhất định có điều khó nói, bởi vậy không thể thẳng thắn thể hiện tình cảm của mình đối với Cung Tú Nhân.

“Ta chỉ biết là hần thực quan tâm người, Cung Tử An không phải là hần mang đi, lại là hần mang về, nhưng hần một câu cũng không biện giải, càng không giải thích gì cả, sau đó hần mất hết tài sản, trở thành một kẻ nghèo hèn, đối với tất cả mọi chuyện hần không hề nói bất cứ điều gì, điểm này thật sự phi thường kỳ quái, hần tại sao không chịu nói rõ với người là hần cứu Tử An trở về, mà lại muốn cho người hiểu lầm Tử An là do hần mang đi, hần làm như vậy là muốn khiến người chán ghét hần, không quan tâm đến hần.”

Cung Tú Nhân mấp máy môi, không thể nói được gì, hắn quả thật mơ hồ cảm thấy được Tư Mã Tuấn không hề quan tâm đến bản thân, thậm chí sống một cách buông thả, chính là hắn không biết được tại sao, cũng vô pháp tìm ra nguyên nhân từ miệng y.

Phương Chính Anh đưa cho hắn một tờ giấy, “Julie Hồng đối xử với hắn thực ngoan độc, hắn hiện tại không có tài sản, còn bị bà ta tố cáo ăn cắp một số tiền của công ty, hắn mai danh ẩn tích một thời gian, ta nghe nói hắn đang ở tại chỗ này, đó là một nơi rất hoang vắng, có lẽ Julie Hồng muốn làm cho hắn vô pháp sống yên trên thương trường, không thể trở thành kẻ địch của bà ta. Người đi gặp hắn, nói rõ ràng mọi chuyện, ít nhất sau này không cần phải tiếc nuối.”

Cung Tú Nhân nhìn địa chỉ viết trên tờ giấy, bàn tay Phương Chính Anh mang đến cảm giác ấm áp, hắn mờ mịt suy nghĩ về những gì Phương Chính Anh vừa nói, quả thật có rất nhiều nghi vấn không thể giải đáp, dù sao phản ứng của Tư Mã Tuấn cũng quá mức kỳ lạ.

Hắn tiếp nhận tờ giấy, cho dù đến bây giờ, hắn vẫn nguyện ý tin tưởng Tư Mã Tuấn, mà lời nói của Phương Chính Anh cũng khiến cho trong lòng hắn sáng lên một tia hy vọng.

“Cám ơn người, Chính Anh.” Đúng vậy, hắn nhất định phải hỏi rõ ràng, ít nhất sau này không cần tiếc nuối...

9. Chương 9

Ánh mặt trời mùa đông khiến chiếc bóng đổ dài trên mặt đất, tại một nơi hẻo lánh vắng vẻ, Cung Tú Nhân rốt cuộc cũng tìm được địa chỉ kia. Đó là một tứ hợp viện* cũ kĩ, thoạt nhìn tuy rằng khá gọn gàng, sạch sẽ, nhưng lại vô cùng đột ngột; thời khắc hoàng hôn càng làm tăng thêm vẻ cô đơn, tĩnh mịch của nơi đây.

Khi hắn bước vào sân, liền nhìn thấy Tư Mã Tuấn đưa lưng về phía mình. Y đang lật xem một cuốn sách, nhưng kỳ thật lại không hề đọc, y đút hai tay vào túi quần, đặt cuốn sách xuống. Nếu là lúc trước, hắn tuyệt đối không thể tin Tư Mã Tuấn lại ở tại một nơi đột ngột và cũ kĩ như thế này.

“Tuấn.” Hắn khẽ gọi một tiếng.

Tư Mã Tuấn kinh ngạc quay đầu lại, râu trên mặt y mọc dài, dường như đã vài ngày chưa cạo râu, kinh ngạc một chút, y lập tức lại hồi phục vẻ lạnh lùng thường trực của mình.

“Người đến đây làm gì? Muốn biết rằng ta thê thảm nghèo túng đến cỡ nào sao?” Câu nói của y thể hiện sự đùa cợt mỉa mai, dường như muốn gia tăng khoảng cách giữa hai người họ.

Cung Tú Nhân tiến lên trước vài bước, câu hỏi không ngừng ám ảnh tâm trí của hắn khi ngồi trên máy bay, rốt cuộc đã có thể hỏi Tư Mã Tuấn. “Tại sao người không nói cho ta rằng Tử An là bị dìm của người bắt đi, tại sao người không nói cho ta biết, người đã từ bỏ quyền thừa kế để bảo vệ Tử An?”

Tư Mã Tuấn không hề trả lời, thậm chí cũng không tỏ vẻ gì. Cung Tú Nhân bưng tỉnh đại ngộ, tiến lên trước vài bước, cho đến giờ khắc này hắn mới hiểu, thời điểm Tư Mã Tuấn không nói lời nào, chính là lúc y không biết nên trả lời hắn ra sao.

Hồi tưởng lại trước kia, y quả thật thường tỏ vẻ trầm mặc đối với hắn, trong quá khứ hắn luôn nghĩ sự trầm mặc của y là lạnh lùng vô cảm, hiện tại mới hiểu được như vậy nghĩa là y không biết nên đáp lại hắn như thế nào, càng không biết phải giải thích ra sao.

“Tuấn.”

Hắn dựa vào ngực y, toàn thân Tư Mã Tuấn cứng ngắc, hắn đưa tay ôm lấy y, có thể một lần nữa dựa vào ngực y, hắn cảm thấy thật hạnh phúc.

“Tại sao người không nói cho ta biết người để ý đến ta?”

Tư Mã Tuấn nhẹ nhàng đẩy hắn ra, “Bởi vì ta không cần người, cho nên không nói ra những lời ghê tởm như vậy.”

Hắn rốt cuộc có thể nhận ra y nói dối, trước kia hắn hoàn toàn không nhận thấy được, luôn luôn cho rằng y là loại người vô tình lạnh lùng, bây giờ cuối cùng hắn đã có thể nhìn ra rằng Tư Mã Tuấn luôn dùng thái độ như vậy đối xử với chính mình, để tránh xa khỏi sự quan tâm của người khác dành cho y.

Y đối xử với bản thân như vậy khiến Cung Tú Nhân rất đau lòng, cả đời hắn không thể tưởng tượng có người nào lại tàn nhẫn với mình như vậy chỉ để người khác không thể quan tâm đến mình. “Nếu người không cần ta, người hiện tại vẫn đang sống trong các ngôi nhà cao tầng, mỗi ngày còn có một đám mỹ nữ để người lựa chọn.”

Tư Mã Tuấn lần thứ hai trầm mặc, Cung Tú Nhân lại ôm chặt y.

“Ta lúc trước hiểu lầm người, căn bản không phải người mang Tử An đi, là ta hiểu lầm, thế nhưng ngược lại người đã cứu Tử An trở về, tại sao không nói rõ với ta?” Hai tay nâng khuôn mặt tuấn tú của Tư Mã Tuấn, Cung Tú Nhân hôn lên môi y, nước mắt cũng rơi trên môi hắn, hắn không muốn y tự ngược đãi bản thân, không có chí tiến thủ như thế này, hắn chỉ muốn y hạnh phúc khoái hoạt. “Tại sao người lại đẩy ta ra thật xa, vì cái gì người lại đối xử với bản thân như vậy?”

Khuôn mặt tuấn tú của Tư Mã Tuấn trở nên nhăn nhó.

Cung Tú Nhân khóc nói: “Ta yêu người a, rốt cuộc là chuyện gì khiến cho người tình nguyện ngược đãi bản thân như vậy cũng không muốn ở bên cạnh ta, mặc cho ta đau lòng thế nào cũng phải đẩy ta và Tử An rời xa người, tại sao người lại muốn tổn thương chính mình, người có biết người làm như vậy khiến cho ta thương tâm đến cỡ nào hay không?”

Tư Mã Tuấn vẫn trầm mặc không trả lời, Cung Tú Nhân tức giận đâm vào ngực y, hắn không thể chịu nổi thái độ trầm mặc của y.

“Nói đi, nói lý do tại sao? Ít nhất hãy cho ta biết nguyên nhân, không thể không nói rõ ràng mà đẩy ta rời xa người.”

Nước mắt của hắn thấm ướt áo Tư Mã Tuấn, Tư Mã Tuấn rút cuộc giơ tay khẽ vuốt mái tóc hắn, giọng nói nhỏ đến mức tưởng chừng như không hề tồn tại, đại biểu rằng đây là lời thực lòng của y.

“Không tại sao cả, Tú Nhân, chỉ bởi vì ta không xứng mà thôi.”

Câu trả lời vô nghĩa của y làm cho Cung Tú Nhân gần như điên lên. “Cái gì gọi là người không xứng? Người là tên hỗn đản vô tâm vô phế, người có biết ta vì người rơi bao nhiêu nước mắt không? Cũng chỉ vì hai chữ “không xứng” này mà lại đẩy ta ra xa.”

Tư Mã Tuấn lần thứ hai đẩy hắn ra, “Đi đi, không cần đến đây nữa, ta muốn yên tĩnh một mình.”

“Ta sẽ không đi, trừ phi ta hiểu rõ tất cả mọi chuyện, nếu không ta tuyệt đối không đi.” Trước kia hắn dễ dàng rời đi mới đánh mất Tư Mã Tuấn, bây giờ hắn phải lưu lại, làm rõ ràng tất cả mọi chuyện.

Tư Mã Tuấn không hề để ý tới hắn, đưa tay cầm lấy cuốn sách tiếp tục nhìn, tỏ vẻ mắt diếc tai ngơ với những gì Cung Tú Nhân nói, cũng không phản ứng gì nữa.

Cung Tú Nhân cũng ngồi xuống, hắn không tin y có thể không nói lời nào cả ngày, nếu như có thể, vậy hắn cũng nguyện ý phụng bồi, cùng y im lặng cả ngày.

Nhưng quả thật Tư Mã Tuấn không hề nói chuyện, mãi đến khi trời tối, không còn ánh sáng để đọc sách, y mới xoay người đi vào phòng, Cung Tú Nhân liền lập tức theo vào.

Tư Mã Tuấn mở tủ lạnh ra, bên trong tất cả đều là thức ăn đóng gói sẵn, y lấy một phần để ăn, căn bản là muốn tỏ vẻ không hề nhìn thấy Cung Tú Nhân.

Cung Tú Nhân cũng lấy một phần, tự mình hâm nóng rồi ăn, có điều hắn luôn ăn thực phẩm tươi sống, bây giờ ăn đồ hộp khiến hắn thật sự khó nuốt được, hắn miễn cưỡng ăn xong, Tư Mã Tuấn vẫn coi hắn như không khí, tiếp tục xem sách.

Đến khoảng chín giờ, Tư Mã Tuấn nằm lên một chiếc giường lớn bằng gỗ, có vẻ chính là giường ngủ trong tư hợp viện, Cung Tú Nhân cũng tự động leo lên giường nằm cạnh y.

Tư Mã Tuấn đưa lưng về phía hắn, hoàn toàn không trả lời những câu hỏi của hắn, điều này làm cho Cung Tú Nhân tức giận. Hắn vươn hai tay, từ phía sau ôm chầm lấy y, hắn không tin như vậy y còn không nói

lời nào, nhưng dường như Tư Mã Tuấn đã quyết tâm im lặng, vẫn tỏ vẻ không hề quan tâm.

Cung Tú Nhân dựa mặt vào vai y, ngửi mùi hương quen thuộc trên người y, hẳn tin tưởng chỉ cần hắn kiên trì, qua một thời gian Tư Mã Tuấn nhất định sẽ mềm lòng.

“Ta yêu ngươi, Tuấn.” Hắn nhẹ giọng khẽ nói, mặc kệ Tư Mã Tuấn có nghe thấy hay không.

Vùng nông thôn vào ban đêm thực yên lặng, trải qua một khoảng thời gian bôn ba khắp nơi, Cung Tú Nhân rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, Tư Mã Tuấn lại tâm sự nặng nề, một đêm không chợp mắt, mãi đến khi bình minh.

Lúc trời sáng, Tư Mã Tuấn mới ngủ, khi y tỉnh lại đã sắp mười một giờ, bên cạnh y không còn ai nữa. Y mang giày vào, sau khi đi một vòng khắp tứ hợp viện, mới xác định Cung Tú Nhân đã rời khỏi đây.

Một cảm giác mất mát khó có thể diễn tả nẩy lên, tuy rằng biết rõ Cung Tú Nhân rời đi y là tốt nhất, y vẫn không cách nào khống chế cảm giác mất mát trong lòng mình.

“Nặng quá, Tuấn, mau đến giúp ta.”

Cung Tú Nhân ở bên ngoài tứ hợp viện kêu to, chỉ thấy hắn xách một vài túi thức ăn đi đến trước mặt Tư Mã Tuấn, nói muốn Tư Mã Tuấn giúp đỡ.

Tư Mã Tuấn kinh ngạc nhìn hắn chăm chăm, y nghĩ rằng hắn đã rời khỏi đây, “Ngươi không phải đã đi rồi sao?”

Cung Tú Nhân ôm lấy cánh tay y, “Ta đi mua thực phẩm tươi sống, thức ăn trong tủ lạnh của ngươi khó ăn muốn chết, ta muốn ở trong này trường kỳ kháng chiến, làm sao có thể ăn những thứ khó ăn thế. Hơn nữa mỗi ngày ngươi đều ăn như vậy sẽ không đủ dinh dưỡng đâu.”

Tư Mã Tuấn muốn bỏ tay hắn ra, Cung Tú Nhân lại gắt gao ôm chặt, còn lấy mấy túi to đặt trước ngực Tư Mã Tuấn, khiến y không thể đẩy hắn ra, bất tri bất giác, tất cả mọi thứ đều chuyển vào trong tay Tư Mã Tuấn.

Sau khi Tư Mã Tuấn bỏ mọi thứ vào tủ lạnh, mới giật mình phát hiện hành vi của mình dường như tỏ vẻ đồng ý hắn lưu lại, y ảo não, liền quay đầu liếc nhìn Cung Tú Nhân, muốn Cung Tú Nhân lập tức rời đi, Cung Tú Nhân lại tỏ vẻ không để ý, bắt đầu lấy nguyên liệu để chuẩn bị cơm trưa.

Tư Mã Tuấn bất đắc dĩ rời đi nhà bếp, trầm mặc[ngư ngợ]ngồi ngoài cửa, nghe tiếng Cung Tú Nhân ca hát vui vẻ. [kute dữ XD~]

Đến giữa trưa, Cung Tú Nhân gọi y vào nhà ăn cơm, thức ăn và cơm trên bàn nhìn rất ngon miệng, y im

lặng ăn, hy vọng Cung Tú Nhân không chịu nổi sự trầm mặc của y, cuối cùng rời khỏi nơi đây, bất quá kế hoạch của y hiển nhiên không có tác dụng gì.

Cung Tú Nhân ở đây tựa hồ rất vui vẻ, mỗi ngày bởi y đọc sách, xem tivi, buổi tối cùng ngủ trên một cái giường, cho dù y luôn đưa lưng về hắc thì hắc vẫn kiên trì rúc vào lưng y, tỏ vẻ không thèm quan tâm đến sự lạnh lùng của y, Tư Mã Tuấn thật sự không biết nên làm như thế nào mới có thể khiến hắc rời xa mình.

“Thật đẹp a.”

Hôm nay bọn họ ngủ đến nửa đêm, đột nhiên bị giọng nói của Cung Tú Nhân đánh thức, Cung Tú Nhân kéo y đến cái sân giữa tứ hợp viện, chỉ lên bầu trời. Mùa đông hiếm khi bầu trời quang đãng như vậy, lúc nửa đêm, những ngôi sao trên không trung lấp lánh tỏa sáng, hơn nữa là hàng ngàn hàng vạn ngôi sao, ngay cả dãy ngân hà cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Đẹp quá.” Cung Tú Nhân ca ngợi, cái mũi nhỏ nhanh chóng bị đông cứng của hắc thập phần đáng yêu, bởi vì vội vàng chạy đến cho nên chưa kịp mặc áo khoác, hắc lạnh đến mức không ngừng chà xát hai tay.

Tư Mã Tuấn tìm lòng không đậu mà kéo hắc vào trong lòng ngực, Cung Tú Nhân giật mình sửng sốt một chút, liền đỏ hốc mắt, dựa vào lòng y ngắm sao trời, hắc biết, như vậy có nghĩa là chiến tranh lạnh giữa hai người bọn họ đã kết thúc.

“Có điều gì người không thể nói với ta sao?”

Giọng nói trầm thấp của Cung Tú Nhân thể hiện sự buồn thương, làm cho Tư Mã Tuấn có cảm giác xúc động đầy muốn hôn lên môi hắc, ngăn chặn đôi môi phát ra thanh âm đau lòng kia. Nhưng y không làm thế, bởi vì người làm cho hắc trở nên như vậy chính là y, cho nên y không có tư cách an ủi hắc.

“Đây là nơi mà mẹ ruột của ta sinh ra, nhà của bà ấy rất nghèo, đến khi bà mười sáu tuổi phải ra ngoài tìm việc làm, bà vốn muốn đến nhà của chị họ xin chị họ giúp đỡ, giới thiệu một công việc, bởi vì bà nghe nói chồng của chị họ rất giàu, mới có thể giúp bà, nhưng buổi tối bà đến nhà chị họ, bà lại bị anh rể cường bạo.”

Cung Tú Nhân yên lặng bất động, cơ hồ ngay cả hô hấp đều ngừng lại, trong mắt Tư Mã Tuấn không có nước mắt, nhưng giọng nói của y lại có vẻ khó khăn, dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể đứt đoạn.

“Cha ta vô luận phong lưu như thế nào, đều không sinh được con, ông ta vừa biết được cô gái trong lúc vô tình bị ông xâm phạm lại mang thai con của mình, lập tức nghênh đón bà vào nhà, mẹ của ta vô lực kháng cự vận mệnh, bà ở nhà Tư Mã sinh hạ ta, sau đó rất thống khổ sống tại nhà Tư Mã mười năm, liên ly khai nhân thế.”

Tư Mã Tuấn tuy rằng nói đến quá khứ một cách vân đạm phong khinh[nhẹ nhàng], nhưng Cung Tú Nhân lại có thể cảm nhận được sự thống khổ trong lòng y, khoảng thời gian mẹ ruột của y sống trong nhà kia nhất định không hề hạnh phúc, mà cuộc sống không hạnh phúc của bà ấy cũng gián tiếp ảnh hưởng đến y.

“Cha ta đối xử với ta không xấu, bởi vì ông ta chỉ có một đứa con trai duy nhất là ta, theo quan niệm trọng nam khinh nữ của mình, ông ta đã đối xử với ta tốt hết mức có thể.”

“Tuấn.” Cung Tú Nhân ôm chặt lấy y, giống như muốn khiến y không hề bị bất cứ chuyện gì thương tổn, ít nhất không cần phải mặt không chút thay đổi mà nói về những chuyện thống khổ thế này.

Tư Mã Tuấn thản nhiên nói: “Bà dì của ta vẫn không hề có con, tuy rằng bà ta rất hận sự tồn tại của ta, nhưng e sợ quyền uy của chồng mình, không dám có hành động gì với ta. Năm ta mười sáu tuổi, cha ta bị bệnh nhanh chóng qua đời, di chúc viết tất cả tài sản lưu lại cho người nam của gia tộc Tư Mã, mà khi đó ta là người duy nhất đủ điều kiện.”

Tư Mã Tuấn cúi đầu nhìn về phía Cung Tú Nhân, chỉ thấy đôi mắt của hắn đỏ đậm, dường như đang hết sức xúc động.

“Người có biết tại sao ta không có phụ nữ sẽ ngủ không được không? Bà dì Julie Hồng sau khi cha ta chết liền nhốt ta lại, chích ma túy vào người ta, khiến ta không thể trốn ra ngoài cầu cứu, bà ta tìm rất nhiều phụ nữ, thời điểm ta phát tác để họ cùng ta trên giường, chỉ cần một trong số họ có một người mang thai, đứa trẻ đó có thể kế thừa tài sản của nhà Tư Mã, cho dù ta chết đi cũng không sao, đây chính là thiếu sót trong di chúc của cha ta, ông ta để lại tài sản không phải cho ta, chỉ cần là người nam mang huyết thống của nhà Tư Mã, ai cũng có thể thừa kế sản nghiệp khổng lồ này.”

Cung Tú Nhân ôm lấy cổ y, vì y mà cảm thấy bi ai cùng thống khổ, hắn có thể tưởng tượng chuyện này đã tổn thương Tư Mã Tuấn như thế nào.

“Không biết có phải là may mắn hay không, trong khoảng thời gian đó, những người từng có quan hệ với ta không có bất cứ ai mang thai, còn ta thậm chí ngay cả xảy ra quan hệ với ai cũng không biết, khi cơn nghiện phát tác, ta không thể nhìn rõ những người trước mặt mình, Julie Hồng nói bà ta cũng từng cùng ta quan hệ rất nhiều lần, bởi vì nếu bà ta có thể sinh ra con của ta thì sẽ càng dễ dàng khống chế nó hơn.”

Lời của y khiến cho toàn thân Cung Tú Nhân rét run, Tư Mã Tuấn dùng sức đẩy hắn ra, chuyện dơ bẩn như thế khiến hiện giờ y nhớ đến còn nhin không được mà cảm thấy buồn nôn, nếu không phải y trả tiền để khiến Julie Hồng tránh xa mình, hơn nữa nếu loại chuyện này lan truyền ra ngoài, cả y lẫn Julie Hồng đều bị mọi người chỉ trích, y đã sớm trả thù Julie Hồng.

“Vừa nghĩ đến ta từng chạm vào bà ta, ta liền muốn nôn, nhưng ta hoàn toàn không nhớ rõ bất cứ chuyện gì xảy ra khi đó, bất quá đôi khi nằm ác mộng còn mơ thấy chuyện quá khứ, sự thật quá ghê tởm, cũng thực quỷ dị, ta bị bà ta khống chế hai năm, mãi đến khi mười tám tuổi, dưới áp lực của công ty, cuối cùng bà ta phải để ta tiếp quản công ty, ta ở một khu nhà cao cấp điều trị một thời gian dài, chờ khi ta khôi phục lại bình thường, bà ta không còn khống chế ta được nữa.”

Sự hận thù của y cơ hồ tràn ngập bầu không khí, Cung Tú Nhân khóc nói: “Đó không phải lỗi của người, Tuấn.”

“Người nghe không hiểu sao? Ta cùng dì mình quan hệ, cho dù là bao nhiêu lần, ngay cả ta cũng không rõ

ràng lắm, mà dù sao bà ta vẫn là chị họ của mẹ ta.”

“Có lẽ là bà ta lừa gạt người.”

Tư Mã Tuấn rống to: “Có thể là thật, bà ta chính là loại người làm được loại chuyện này.”

Cung Tú Nhân bước lên phía trước ôm lấy y, mặc cho Tư Mã Tuấn đẩy hấn ra như thế nào, hấn vẫn ghé vào lòng Tư Mã Tuấn, vì y đau lòng khóc lớn, hấn cuối cùng có thể hiểu biết tại sao y lại trở thành như vậy, là vì gia đình của y hủy hoại y, là một người đàn bà xấu xa cùng một kẻ chỉ coi trọng con nối dõi đã hủy hoại hai mẹ con bọn họ.

“Ta yêu người, Tuấn.”

Tư Mã Tuấn la to: “Ta không cần tình yêu của người, cút, Cung Tú Nhân, cút khỏi tầm mắt của ta, mỗi lần nhìn thấy người sẽ chỉ khiến ta thống hận hạnh phúc của người cùng với ánh sáng trên mặt người, đó là những thứ dù ta cố gắng như thế nào cũng không có được.”

Cung Tú Nhân nâng lên khuôn mặt đầy nước mắt, “Nếu cuộc sống của ta không có người, ta sẽ không hạnh phúc nữa, cũng không còn ánh sáng hạnh phúc gì xuất hiện trên mặt ta, nếu ta chỉ có thể ngồi nhìn người bị quá khứ tra tấn mà rời xa ta, ta đây cũng sẽ giống người, không hạnh phúc, luôn luôn thống khổ, đó là kết quả mà bà ta hy vọng, bà ta hy vọng người không thể thoát khỏi vực thẳm địa ngục, thống khổ đến cuối cùng không thể duy trì quan hệ tốt đẹp với bất cứ ai, người muốn mộng đẹp của bà ta trở thành sự thật sao?”

Tư Mã Tuấn không nói chuyện, nhưng gương mặt y lại không ngừng nhăn nhó thống khổ.

Cung Tú Nhân vuốt khe mặt y: “Tuấn, người chỉ cần sống thật hạnh phúc, đó chính là sự trả thù lớn nhất với bà ta, quá khứ không quan trọng, quan trọng là ... hiện tại và tương lai.”

Khuôn mặt Tư Mã Tuấn càng nhăn nhó hơn, dường như đang rất mâu thuẫn.

Cung Tú Nhân hôn lên môi y, “Ta yêu người, Tuấn, ta thật sự yêu người, thời điểm khi sinh Tử An, ta thật rất khổ, rất cô đơn, ta cũng từng tự hỏi tại sao lại yêu người, vì sao lại muốn sinh đứa trẻ người căn bản sẽ không cần? Sau khi sinh Tử An, ta mới hiểu được rằng bởi vì đối tượng là người, ta mới cam tâm tình nguyện chịu đựng loại thống khổ cùng cô đơn này, cho dù người không cần ta, chỉ cần từ trên người của người trộm được một đứa bé ta cũng nguyện ý, người có thể hiểu được ta yêu người nhiều như thế nào không?”

Tư Mã Tuấn cúi mặt nhìn xuống, Cung Tú Nhân khóc phi thường thương tâm, y nắm lấy vai Cung Tú Nhân, lời nói tràn đầy sự sợ hãi bị tổn thương, mông lung không chắc chắn. “Cho dù người biết ta trước kia dơ bẩn như thế nào, cũng vẫn yêu ta sao?”

“Ta yêu người, Tuấn, đó không phải là lỗi của người, ta chỉ mong người nhìn thẳng vào sự thật, hiện tại người và ta còn có Tử An, ta cần người, Tử An cũng cần người làm cha của nó.”

Câu trả lời của hắn trấn an nội tâm thống khổ của Tư Mã Tuấn, y cuồng nhiệt hôn lên môi hắn, Cung Tú Nhân cũng nhiệt tình đáp lại, ôm chặt lấy cổ y, dâng lên môi lưỡi của mình. Tư Mã Tuấn ôm hắn vào phòng ngủ, cởi quần áo của hắn, đồng thời cũng cởi xuống quần áo của mình, rồi lập tức điên cuồng giữ lấy hắn.

Cung Tú Nhân ôm lấy y, lúc y mãnh liệt hôn hắn, tìm được tương lai của hai người. [O.o tương lai trên giường hử? =))]

~~~~

Tư Mã Tuấn trầm mặc cùng Cung Tử An nhìn nhau chằm chằm, Cung Tử An giống như chú mèo con gặp được kẻ thù, cả bộ lông dựng lên, tỏ vẻ chuẩn bị chiến đấu bất kỳ lúc nào. [sung dữ ta~]

Cung Tú Nhân tiến lên ôm lấy Tử An, hắn gọi người đưa Tử An đến đây, trước tiên muốn làm cho cha con bọn họ hảo hảo ở chung. Dù sao Tử An đã hơn ba tuổi, hơn nữa chỉ số thông minh của nó khá cao, Tư Mã Tuấn càng sớm ở chung với nó, hai người càng có thể thừa nhận quan hệ cha con sớm hơn.

“Tử An, gần đây con có ngoan hay không? Ba ba không ở bên, con có hảo hảo ăn cơm, hảo hảo ngủ không?”

“Dạ có, ba ba.” Mặc dù nó đang trả lời câu hỏi của Cung Tú Nhân nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Tư Mã Tuấn, mặt Tư Mã Tuấn cũng không chút thay đổi, nhìn lại nó. “Ba ba, không phải ba ba nói muốn đến vùng nông thôn thực hiện nghiên cứu gì đó, còn gọi con đến ở cùng, tại sao người này lại ở đây?”

Nó giơ ngón tay tròn tròn mập mập chỉ vào Tư Mã Tuấn, Cung Tú Nhân cầm ngón tay của nó, không để nó hành động như vậy, thực không lẽ phép chút nào, ôn nhu nói: “Hắn không phải “người này”, mà là cha của con.”

“Con không có cha, chỉ có ba ba.” Nó hướng về phía Tư Mã Tuấn mà nói, Tư Mã Tuấn không hề trả lời, làm cho nó càng thêm tức giận. “Ba ba, chúng ta đi, con không muốn ở đây.”

“Nhưng mà con nói muốn ở cùng ba ba, ba ba muốn ở đây, bằng không con lại đến nhà bảo mẫu ở đi, chờ một tháng, ba ba sẽ trở về.” Cung Tú Nhân biết nó sẽ không rời đi, cho nên cố ý nói như vậy.

Vừa nghĩ đến phải rời xa Cung Tú Nhân, Cung Tử An liền không cam lòng lắc đầu. “Không cần, con muốn ở cùng ba ba.”

“Vậy con chỉ có thể ở đây.” Cung Tú Nhân nhún nhún vai.

Cung Tử An tuy rằng cảm thấy thực bất mãn, nhưng lại không thể làm gì được, chỉ có thể nói: “Vậy hấn phải rời khỏi đây!”

“Hấn” đương nhiên là chỉ Tư Mã Tuấn, Tư Mã Tuấn cuối cùng cũng nói chuyện, có điều lời y nói lại làm cho Cung Tử An vô cùng giận dữ.

“Nơi này là nhà của ta, không có đạo lý nào mà chủ nhân phải rời đi.”

“Ba ba bảo hấn đi đi, bảo hấn đi, con không muốn hấn ở trong này.”

Nó la to lên, Cung Tú Nhân khó xử khẽ nhú mày, Tư Mã Tuấn cầm lấy tay Cung Tú Nhân.

“Chúng ta vào nhà đi, ta xem không có ai ở trong này, nó có thể khóc cho ai nghe.”

Vừa nhìn thấy Tư Mã Tuấn dám cầm tay ba ba của mình, Cung Tử An lập tức ngừng khóc nháo, chen vào giữa bọn họ, ngăn bọn họ nắm tay. “Người không biết xấu hổ, sao lại sờ loạn ba ba ta?”

“Ba ba của người toàn thân cao thấp sớm đã bị ta sờ hết, bằng không như thế nào sẽ sinh ra người?” Tư Mã Tuấn trả lời sắc bén, nhưng chính là sự thật.

Cung Tử An không để ý tới y, nó tựa như một đứa con nít bướng bỉnh bám chặt lấy Cung Tú Nhân, chết cũng không chịu buông, không muốn cho Tư Mã Tuấn chạm vào thân thể Cung Tú Nhân chút nào.

Tư Mã Tuấn nhìn nó, khẽ hừ một tiếng, nó quay đầu nhìn y, làm mặt quỷ, Cung Tú Nhân rốt cuộc nhận thua, ôm chặt nó, xem ra bởi vì cá tính bọn họ giống nhau, vậy nên nam châm cùng cực sẽ đẩy nhau, hai người muốn trở nên hòa hợp, có thể còn phải cần rất nhiều thời gian, hấn bắt đầu lo lắng thời gian một tháng căn bản không đủ thay đổi tình trạng khắc khẩu giữa hai người bọn họ.

10. Chương 10

Sự tình quả nhiên giống những gì Cung Tú Nhân suy đoán, một tháng này, Cung Tử An tựa như bạch tuộc, bám chặt lấy Cung Tú Nhân, không muốn cho hấn nói chuyện hay tiếp xúc gì với Tư Mã Tuấn, nó không ngừng tranh cãi ồn ào khiến cho cả tinh thần và thân thể Cung Tú Nhân đều vô cùng mệt mỏi, rốt cuộc không chịu nổi nữa, hấn bị cảm mạo, nằm trên giường không thể nhúc nhích.

Cung Tú Nhân cảm thấy thực khó chịu, cổ họng của hấn khàn khàn, không ngừng ho khan, mũi tựa như bị nghẹt, rất khó hô hấp; càng thống khổ hơn là, hấn cảm thấy gân cốt cả người đau nhức, hơn nữa bụng cũng rất đau, không ngừng chạy vào WC, bác sĩ chỉ nói đơn giản gần đây đang có đợt cảm mạo, chỉ bất quá tình trạng của hấn nghiêm trọng hơn bình thường, muốn hấn uống nước sôi, nghỉ ngơi nhiều.

Cung Tử An và Tư Mã Tuấn mỗi người một bên ngồi cạnh Cung Tú Nhân, mặt hai người bọn họ đều không hề thay đổi, hơn nữa đều nhanh nhẹn nắm lấy tay hắn, kéo về phía mình, mắt lại không thèm liếc nhìn đối phương một cái. Đầu Cung Tú Nhân đau đến cực điểm, một tháng này, tình hình giữa hai người bọn họ không hề tiến triển, ngược lại trở nên càng tồi tệ hơn, khiến cho hắn vì tình hình giữa họ mà tiêu hao hết tinh lực.

Sau khi uống thuốc, hắn bỗng nhiên cảm thấy rất buồn ngủ, nhưng hắn lại cố gắng mở to mắt, hắn không mong muốn khi hắn mê man ngủ, hai cha con sẽ vì một lời không hợp mà lấy dao đâm nhau. =))

“Tú Nhân, ngủ đi, bác sĩ muốn ngươi nghỉ ngơi nhiều.”

“Đúng vậy a, ba ba, mau ngủ, như vậy ba mới khỏe lại được.”

“Không được, không thể ngủ, lỡ như hai người lại tranh cãi với nhau.”

Giọng nói của hắn đã có chút mơ hồ, nhưng vẫn miễn cưỡng cố gắng tỉnh táo, bộ dáng hắn ra sức mở to mắt khiến cho Tư Mã Tuấn không thể chịu được; mà sắc mặt tiêu tụy của hắn cũng làm cho Cung Tử An cảm thấy đau lòng.

Có lẽ vì được hiệu quả quá mạnh, cũng có thể là vì cả tháng nay tinh thần hắn rất căng thẳng, quá mức mệt mỏi, dù ép buộc chính mình không được ngủ như thế nào, hắn vẫn nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Tư Mã Tuấn ngẩng đầu, cùng đứa trẻ cực kỳ giống mình nhìn nhau, nói bằng giọng trầm thấp: “Ngừng chiến đi, tiếp tục tranh cãi như vậy, ba ba của ngươi sẽ mệt chết.”

Cung Tử An cũng đang có ý đó, “Đúng vậy, bởi vì ngươi nói trước, cho nên ngươi thua, là ta thắng.”

Tư Mã Tuấn khẽ vuốt hai gò má Cung Tú Nhân một chút, gương mặt đầy đặn lúc trước của hắn bởi vì cả tháng nay phải ở giữa y và đứa con nên phiền não đến mức gầy đi, y đã có được hắn, còn muốn tranh giành cái gì nữa, chính mình quả thật rất trẻ con.

Y thản nhiên nói: “Hảo, là ta thua.”

Tư Mã Tuấn nhận thua nguyên bản hắn là phải khiến Cung Tử An đắc ý dào dạt, nhưng Cung Tử An lại không vui vẻ nổi, nó nhìn đôi tay Tư Mã Tuấn đang khẽ vuốt ve ba ba, bàn tay to lớn như vậy, nếu dùng để đánh người hắn là rất đau, nhưng y lại tràn ngập tình yêu cùng ôn nhu nhẹ nhàng vỗ về ba ba, dường như người đang ngủ chính là bảo vật y quý trọng nhất trong đời mình.

Cung Tử An mở miệng hỏi: “Tại sao trước kia ngươi không cần ba ba, lúc trước ngươi nhất định rất ngu ngốc đúng không?”

“Ân, trước kia ta quả thật không hề thông minh.”

Tư Mã Tuấn trả lời như thế khiến nó dù có những lời khó nghe hơn cũng vô pháp tiếp tục, nó rút cuộc hỏi: “Ba ba nói người không cần tài sản của mình chỉ để bảo vệ ta, là vì ta hảo, thật không?”

Tư Mã Tuấn không nói, Cung Tử An trừng mắt nhìn y. “Ta biết người nhất định muốn nói ta thực thông minh, sau này nhất định sẽ kiếm được rất nhiều tiền để nuôi người, cho nên người mới cố ý vứt bỏ tài sản, muốn ta cảm thấy áy náy, như vậy sau này ta sẽ phụng dưỡng người, đúng không?”

Tư Mã Tuấn rút cuộc lên tiếng trả lời: “Người muốn nghĩ như thế nào thì tùy người, nhưng ta không muốn khiến người phải chịu những thống khổ ta đã từng chịu là sự thật.”

Lần này đến Cung Tử An trầm mặc, nó chậm rãi vươn tay chạm vào gương mặt Cung Tú Nhân, vừa vặn chạm vào bàn tay to của Tư Mã Tuấn, nó dùng móng vuốt vuốt ve, cao ngạo giáo huấn Tư Mã Tuấn. “Không thể chỉ có một mình người sờ, ta cũng muốn sờ, hơn nữa ta cho người biết, có thể có ta làm con, người hẳn là phải cảm tạ thượng đế, sau này ta sẽ phụng dưỡng người, bởi vì ta là người tốt, tuy rằng người là một người cha tồi tệ, nhưng ta vẫn nhận thức được.”

“Đợi sau này khi người phụng dưỡng ta rất tốt rồi nói sau.”

“Hừ, người xem thường ta?”

Tuy rằng hai người nói chuyện vẫn chưa hòa hợp, nhưng bàn tay nhỏ bé của Cung Tử An không hề rời đi bàn tay Tư Mã Tuấn, đến cuối cùng khi thấy mệt mỏi, nó liền nằm bên cạnh Tư Mã Tuấn, chỉ bất quá lý do để biện hộ của nó thì có một đồng.

“Nếu ta nằm bên cạnh ba ba, lỡ như ta bị bệnh, ba ba sẽ cảm thấy là do ba ba làm hại, ta nằm bên cạnh người, ba ba sẽ không nghĩ như vậy.”

Không bao lâu sau, nó liền ngủ, Tư Mã Tuấn nhìn Cung Tú Nhân – người đã vì y mà sinh con, đứa trẻ này quả thật rất thông minh, nhưng là tính cách cố chấp thậm chí còn cao hơn chỉ số thông minh của nó, thật không biết Cung Tú Nhân đã mất bao nhiêu tâm lực để dạy dỗ nó, y có thể tưởng tượng việc dạy dỗ đứa trẻ này đau đầu đến cỡ nào.

Khoảng một giờ trưa, khung cảnh xung quanh rất yên tĩnh, không có những thanh âm ồn ào nơi thành thị, đối lại là sự bình yên trong tâm hồn, y cúi đầu, bỗng nhiên cũng cảm thấy buồn ngủ.

Lúc Cung Tú Nhân tỉnh lại liền nhìn thấy Tư Mã Tuấn đang nằm ngủ bên cạnh hắn, còn Cung Tử An thì nép mình dưới cánh tay Tư Mã Tuấn, tay giữ chặt áo của y, hai người đều đang ngủ trưa. Bọn họ ngủ rất say và ngon giấc, hắn nhìn không được nở nụ cười, xem ra quan hệ giữa hai người rốt cuộc cũng có tiến triển.

Quan hệ giữa Tư Mã Tuấn và Cung Tử An không căng thẳng như trước, mặc dù chưa đạt đến mức hoà thuận vui vẻ, nhưng ít nhất hai người đã bắt đầu hòa hợp, chẳng qua vì tính tình của cả hai rất giống nhau, thích trêu chọc mỉa mai, may mắn là đến cuối cùng, bọn họ vẫn sẽ hảo hảo nói chuyện với nhau.

Cung Tử An đã muốn gọi Tư Mã Tuấn là cha, bất quá nó gọi rất nhỏ, tựa như nó không hề cam tâm tình nguyện gọi như vậy, nhưng là Cung Tú Nhân biết, kỳ thật trong lòng Cung Tử An đã bắt đầu chấp nhận sự tồn tại của Tư Mã Tuấn.

Bất quá có một vấn đề, hần và Tư Mã Tuấn ở cùng Tử An, ngay cả khi ngủ, Tử An cũng kiên trì nhất định phải nằm giữa bọn họ, hần đành phải chấp nhận, còn Tư Mã Tuấn nằm bên cạnh hần, hần biết quá khứ bị tổn thương tạo thành ảnh hưởng như thế nào với y, Tư Mã Tuấn mỗi ngày phải có phụ nữ bồi mới ngủ được.

Tuy rằng Tư Mã Tuấn đã mất đi tất cả, nhưng vẫn còn bề ngoài thập phần anh tuấn, nếu y muốn phụ nữ, vẫn sẽ có người chủ động yêu thương nhưng nhớ y, nhưng dường như Tư Mã Tuấn muốn ở tại tứ hợp viện này chữa khỏi vết thương của mình, vậy nên y chưa từng tìm phụ nữ, mà hành vi thân mật giữa bọn họ chỉ có một lần lúc Tư Mã Tuấn thăng thần nói hết tất cả với hần.

Hần không muốn thừa nhận chính mình dục hỏa đốt người, nhưng biết Tư Mã Tuấn ngủ bên cạnh mình, khiến cho hần rất muốn y, bất quá bởi vì ở giữa lại có Tử An, khiến cho hai người không thể làm gì được.

Tư Mã Tuấn dường như cũng có suy nghĩ giống hần, y sẽ ở dưới chân cầm chặt tay Cung Tú Nhân, khi toàn thân Cung Tú Nhân nóng lên, Tư Mã Tuấn sẽ dùng ánh mắt cực nóng nhìn hần, nhưng khi nhìn đến Tử An đang nằm giữa hai người, bọn họ chỉ có thể thở dài.

Cuối cùng Tư Mã Tuấn vươn tay ôm lấy đầu hần, nhẹ nhàng hôn lên trán hần, Cung Tú Nhân ngược mắt lên nhìn, Tư Mã Tuấn cúi xuống hôn lên môi hần, hần liền thấp giọng thở hổn hển, Tư Mã Tuấn ôm hần vào trong lòng, giọng nói của y cũng trở nên trầm thấp.

“Ta yêu người, Tú Nhân, cảm ơn người đã sinh cho ta một đứa con trai.”

Những lời này đối với Tư Mã Tuấn khó khăn như thế nào, Cung Tú Nhân đương nhiên hiểu rõ, hần hai mắt ươn ướt, gắt gao ôm chặt Tư Mã Tuấn, Tư Mã Tuấn cũng ôm chặt lấy hần, cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp của hần. Tuy rằng hiện tại y mất đi tất cả, nhưng đối lại y có được người yêu cùng đứa con, trong cuộc sống đơn giản mà hạnh phúc này, y đã học được cách yêu thương và cảm ơn.

Cuộc sống bình yên lặng trôi, bỗng dưng lại xuất hiện một người khiến Tư Mã Tuấn chấn động, khi người đó bước vào tứ hợp viện, những vệ sĩ đi cùng liền lập tức tản ra, bắt đầu tuần tra tứ hợp viện để bảo đảm an toàn của người đó.

“An Tá.”

Tư Mã Tuấn khiếp sợ nhìn người trước mặt, y không thể tin An Tá lại đến nơi này, hiện tại y ngay cả mình

còn có tư cách hội viên hay không cũng không biết, nhưng hội trưởng An Tá lại tự mình đến đây.

“Tư Mã Tuấn.”

Giọng nói của An Tá mang âm điệu trầm thấp, phi thường thấp, cũng phi thường trầm, âm sắc tựa như giọng nam thấp trong âm nhạc, dễ nghe đến mức làm người ta mê muội. Hắn hiếm khi xuất hiện bên ngoài, đối với những hợp đồng xác nhập đều không kí kết công khai, hắn không thích tên của mình xuất hiện trên báo chí, tạp chí, cho nên báo chí và tạp chí chưa từng viết bài về hắn, hắn là hoàng đế của vương quốc bóng tối, quản lý tất cả mọi chuyện. [ngầu quơ B-]

Nếu như xét về mức độ giàu có trên toàn thế giới, Tư Mã Tuấn đoán An Tá nhất định là một trong năm người giàu nhất, chỉ riêng mỏ dầu ở Trung Đông đã có thể cho hắn hưởng thụ cả đời, đừng nói chi hắn còn là hoàng tử của một quốc gia nhỏ ở Trung Đông. [giàu dữ =p~]

An Tá ngẩng đầu nhìn tứ hợp viện cũ nát này, trên mặt hắn không lộ ra chút biểu tình gì, bất quá hắn từ trước đến nay cũng rất hiếm khi để lộ ra biểu tình. “Người ở đây như thế nào? Tuấn.”

“Tốt lắm.”

Tư Mã Tuấn không hề hổ thẹn về tứ hợp viện của mẹ ruột mình, có lẽ trong mắt An Tá, nơi này rất đơn sơ, lụi bại, nhưng y và Cung Tú Nhân cùng nhau tạo ra rất nhiều kỷ niệm đẹp ở đây, hơn nữa y còn ở nơi này giải quyết tất cả khúc mắc, nơi này đối với y mà nói chính là nơi hạnh phúc nhất.

Y mời An Tá vào nhà, An Tá mở ra túi xách, không nói nhiều lời vô nghĩa, đem tài liệu đưa cho y. “Ta đoán người ở trong này hẳn là không có xem tin tức thời sự.”

Y quả thật không chú ý xem tin tức, hơn nữa y cũng không biết vì sao An Tá lại tìm đến mình, y cầm lấy tài liệu hắn đưa cho, sau khi đọc xong liền ngạc nhiên mở to mắt. “Này... Này... Là do người làm sao?”

Bởi vì giọng nói của y khá lớn, Cung Tú Nhân bất an nhìn về phía Tư Mã Tuấn, lập tức đến bên cạnh y ngồi xuống, hắn không nhìn đến tài liệu trong tay Tư Mã Tuấn, bởi vì hắn biết người kia nhất định sẽ trả lời.

An Tá bình tĩnh nói. “Ân, đây là lễ vật ta tặng cho người, ta đã mua năm mươi mốt phần trăm cổ phần, hội đồng quản trị đều là người của ta, ép buộc di của người rời khỏi công ty, hơn nữa ta dám cam đoan sau này bà ta tuyệt đối không dám lại làm phiền người, công ty về sau vẫn là của người. Còn chuyện người bị kiện vì ăn cắp tài sản của công ty, ta đã thay người xử lý xong, không người nào dám kiện người nữa, mặc kệ chuyện đó là thật hay giả, tóm lại tất cả đều đã qua đi.”

Hắn nói có vẻ đơn giản, nhưng nhất định hắn đã dùng rất nhiều thủ đoạn mới có thể lấy lại mọi thứ từ trong tay Julie Hồng.

Tư Mã Tuấn buông tài liệu xuống, y tuyệt đối không khờ dại đến mức nghĩ rằng An Tá tự đứng tốt bụng, bỏ công sức giúp y giải quyết mọi chuyện, thậm chí làm cho công ty trở về trong tay y, chuyện này nhất định phải có điều kiện trao đổi, bằng không hẳn tuyệt đối không thể làm như vậy.

“Điều kiện là gì?”

An Tá nhìn về phía Cung Tú Nhân ngồi bên cạnh y, lợi ích của việc khi cùng người thông minh nói chuyện chính là không cần phải giải thích nhiều, mà Tư Mã Tuấn chính là một người thông minh. “Rất đơn giản, ta chỉ muốn mời bác sĩ Cung giúp ta làm đồng tính sinh sản, ta có đưa người cùng ta làm đồng tính sinh sản đến và giấy kiểm tra sức khỏe, ta gọi hẳn vào.”

Hắn gọi điện thoại, một lát sau liền có người tiến vào, Cung Tú Nhân nghe được manh mối, người đàn ông trước mặt muốn làm đồng tính sinh sản, bởi vậy đã giúp Tư Mã Tuấn lấy lại tất cả. Nhưng Cung Tú Nhân vừa nhìn thấy người vừa bước vào cửa, sắc mặt lập tức đại biến, hắn không thể đáp ứng làm chuyện này.

“Không, không thể, cậu ta còn chưa trưởng thành.”

Người vừa bước vào chỉ có thể gọi là thiếu niên, khuôn mặt tú lệ của cậu ta thập phần giống con gái, hắn vô cùng kinh hãi, nếu không phải bởi vì An Tá muốn làm đồng tính sinh sản, Cung Tú Nhân căn bản nhìn không ra cậu ta là nam, bởi vì cậu vô cùng giống con gái.

“Lệ Toa, đến đây ngồi.”

Thiếu niên mang một cái tên nữ tính, làm cho Cung Tú Nhân khẽ nhú mày, cậu nhu thuận ngồi bên cạnh An Tá, hai tay đặt trên hai chân khép lại, bộ dáng thoát nhìn thập phần đoan trang, thanh tao và lịch sự, nhưng lại mang đến cảm giác kỳ lạ không diễn tả được.

An Tá không để ý đến phản ứng của Cung Tú Nhân, nói: “Bác sĩ Cung, ta muốn cậu ta sinh con cho ta, tốt nhất càng giống cậu ta càng tốt, nếu như có thể giống đến mức như cùng một khuôn thì càng hợp ý ta.”

“Người là vị thành niên phải không? Lệ Toa.”

Cung Tú Nhân căn bản không muốn trả lời An Tá, thiếu niên này còn quá trẻ, có thể là cậu ta bị ép buộc, nhìn bộ dáng của An Tá liền biết rằng hẳn ta chính là một người thập phần có quyền thế, có lẽ thiếu niên này có nỗi khổ nói không nên lời, hắn phải tìm hiểu thêm mới được.

“Ta muốn sinh con của An Tá, ta có trưởng thành hay không cũng không hề liên quan gì cả.” Thiếu niên tên là Lệ Toa rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, cậu ta còn chưa bẻ giọng, tay nắm chặt quần áo của mình, dường như đã phải dùng tất cả dũng khí mới có thể nói ra những lời này.

“Nhưng người còn nhỏ tuổi, người chưa hiểu được mình có thể phải trả giá như thế nào, hơn nữa đứa trẻ sinh ra theo cách đồng tính sinh sản rất khó nuôi dạy, hầu hết đều có chỉ số thông minh quá cao, nếu không

có hoàn cảnh tốt sẽ không thể kiểm soát được.”

Thiếu niên muốn nói gì đó, An Tá lại mở miệng trước, dường như hắn ta là người phụ trách tất cả, còn thiếu niên này không hề liên quan, cậu ta không cần nói gì cả, chỉ cần vâng lời của hắn là được rồi.

“Ta sẽ cho đứa trẻ sống trong hoàn cảnh tốt, với khả năng của ta, ta sẽ làm cho mẹ con bọn họ sống đầy đủ.”

Cung Tú Nhân không thể chấp nhận lí do thoái thác của hắn ta, hắn nghiêm túc nói: “Không phải chỉ có cuộc sống đầy đủ là được, An Tá tiên sinh, cuộc sống đầy đủ chỉ là yêu cầu cơ bản nhất mà thôi, đứa trẻ còn cần kiên nhẫn cùng tình yêu.”

“Chỉ cần đứa trẻ lớn lên giống Lệ Toa, ta sẽ thương nó.” Giọng nói An Tá trở nên ôn nhu.

Cung Tú Nhân chỉ cảm thấy lời nói của hắn ta có vẻ kỳ lạ, nhưng hắn không thể giải thích chính mình vì sao lại cảm thấy kỳ quái, theo lý thuyết, An Tá nói như vậy là đại biểu hắn ta rất quý trọng Lệ Toa, nhưng ngôn ngữ của hắn ta lại dường như để lộ ra thông tin nào đó, khiến trong lòng hắn cảm thấy được rất không an tâm, nhất là sự ôn nhu mông lung trong lời nói của hắn ta khiến hắn cảm thấy thực quỷ dị.

Lệ Toa cúi mặt xuống, “Van cầu người, bác sĩ Cung, đây là tâm nguyện của cả đời ta, mặc kệ phải trả giá thế nào, ta đều nguyện ý làm như vậy.”

Những giọt lệ long lanh trong đôi mắt cậu khiến cho Cung Tú Nhân mềm lòng, hắn nhìn ra được cậu ta rất thật lòng, tựa như lúc trước bản thân mình muốn mang thai đứa con của Tư Mã Tuấn, điều này làm cho hắn nghĩ đến thời gian chính mình tứ cố vô thân trong quá khứ.

Bởi vì sự khẩn cầu của cậu khiến cho hắn tiếp nhận giấy kiểm tra sức khỏe mà An Tá đặt trên bàn, thân thể thiếu niên thập phần khỏe mạnh, tất cả số liệu đều cho thấy cậu có thể thực hiện đồng tính sinh sản.

“Ta sẽ xem xét.”

Lời của hắn làm cho Lệ Toa vui mừng đến mức rơi lệ, An Tá ôm lấy vai cậu, vỗ nhẹ lưng cậu, rõ ràng đây là khoảng khắc nhu tình mật ý, nhưng Cung Tú Nhân nhìn lại chảy mồ hôi lạnh, bởi vì biểu tình An Tá nhìn Lệ Toa rất kỳ quái, mà hắn lại không nói được rốt cuộc không bình thường ở chỗ nào, không thể giải thích tại sao nhưng hắn cảm thấy thực không phù hợp.

“Bác sĩ Cung, có thể khiến cho đứa trẻ sinh ra lớn lên giống Lệ Toa không?” An Tá lại hỏi, dường như bức thiết muốn biết điểm này rốt cuộc có thể đạt được hay không.

Thân thể Lệ Toa khẽ cương một chút, lập tức nhìn về phía Cung Tú Nhân.

Cung Tú Nhân lắc đầu, “Điều này không thể lựa chọn được, đứa trẻ có thể giống người, cũng có thể giống Lệ Toa, càng có thể giống cả hai người các người, dù sao các người là cha mẹ của nó, còn chưa sinh ra, căn bản là không thể biết đứa trẻ sẽ giống ai.”

“Có thể đoán trước kết quả được không? Nếu như không giống, phá thai có thương tổn thân thể của Lệ Toa hay không?”

Cung Tú Nhân từ trong ngôn ngữ của hắn ta cảm nhận một tia lãnh huyết tàn khốc, hắn nhảy dựng lên, lạnh lùng nói: “Đồng tính sinh sản rất nguy hiểm, không thể phá thai, nếu như người mang loại ý tưởng này, ta tuyệt đối sẽ không giúp người làm đồng tính sinh sản.”

Lệ Toa dường như sợ hãi đối ý, cậu lập tức nói: “An Tá chỉ là hy vọng đứa trẻ giống ta mà thôi, hắn không có ác ý gì cả, bác sĩ Cung, mong người đừng hiểu lầm.”

Cung Tú Nhân do dự một chút, hắn không hiểu được quan hệ giữa hai người bọn họ, nhưng An Tá đã hao phí rất nhiều tiền tài để giúp Tư Mã Tuấn, chính là vì muốn cùng Lệ Toa sinh con, đại biểu hắn ta nhất định có tình yêu đặc biệt với Lệ Toa, nếu không sẽ không bỏ nhiều công sức thể này, hơn nữa Lệ Toa nguyện ý làm như vậy, thể hiện cậu rất yêu An Tá, mới có thể nguyện ý làm chuyện nguy hiểm thể này.

“Ta nghĩ hãy để ta xem xét lại đã.”

Tư Mã Tuấn tôn trọng ý kiến của hắn, đem tư liệu trả lại cho An Tá. “An Tá, ta không muốn miễn cưỡng Tú Nhân làm bất cứ chuyện gì, huống hồ có tiền hay không không phải là lý do mà Tú Nhân yêu ta, cho dù ta hiện tại nghèo rớt mồng tơi, ta cũng không muốn dùng năng lực của Tú Nhân để đổi lấy tiền tài cùng địa vị.”

Y nói thập phần bình tĩnh, An Tá nhìn ánh mắt của y, hiểu được y đang nói thật, hắn ta trầm ngâm một lát, liền thu hồi tư liệu này nọ, chỉ để lại giấy kiểm tra sức khỏe. Hắn ta không nói gì thêm, mang Lệ Toa rời đi tứ hợp viện, bởi vì hắn ta biết nói gì đều không có tác dụng.

Sau khi họ rời đi, Cung Tú Nhân nhìn giấy kiểm tra sức khỏe đặt trên bàn mà trầm tư, Tư Mã Tuấn đặt tay trên vai hắn, nhẹ nhàng xoa bóp. “Tú Nhân, không cần phải suy nghĩ về chuyện này, nếu người không muốn làm, vậy đừng nghĩ nữa, ta không muốn thấy người vì việc này mà phiền não.”

Cung Tú Nhân ngẩng đầu nhìn y, “Tuấn, ánh mắt của thiếu niên kia giống như ánh mắt của ta khi muốn mang thai Tử An, khoảnh khắc đó khiến ta mềm lòng, cậu ta dường như thật sự rất muốn sinh con cho An Tá.” Tư Mã Tuấn ngồi xuống bên cạnh hắn, Cung Tú Nhân tựa đầu lên vai y. “Nhưng mà tuổi của cậu ta nhỏ như vậy, vừa rồi bầu không khí giữa An Tá tiên sinh và cậu ta lại có điểm kỳ quái, ta sợ mình sẽ hại cậu ta.”

Tư Mã Tuấn biết tâm địa Cung Tú Nhân rất thiện lương, hắn nói như vậy nhất định là vì rất muốn giúp đỡ Lệ Toa. Y nhẹ nhàng ôm lấy hắn, Cung Tú Nhân cũng rúc vào lòng y.

Cung Tử An từ trong phòng đi ra, bởi vì vừa rồi ngủ trưa, vậy nên khi tỉnh dậy không thấy ba ba đâu, hiện tại lại nhìn thấy Tư Mã Tuấn cùng ba ba của nó thân thiết ôm nhau, khiến nó lập tức xông lên trước, chen vào giữa hai người. Nó dùng hai tay, hai chân ôm lấy ba ba, hung hăng trừng mắt nhìn Tư Mã Tuấn, muốn y không được chạm đến ba ba.

“Ba ba, con muốn ăn gì đó, con rất đói bụng.”

Cung Tú Nhân cũng biết tính tình của con mình, tuy rằng cha con bọn họ đã hòa hợp, nhưng Tử An lại không muốn Tư Mã Tuấn chạm đến hay ôm hân, đó cũng là lý do buổi tối nó kiên trì nhất định phải ngủ cùng bọn họ.

“Hảo, ba ba chuẩn bị thức ăn cho con.”

Cung Tú Nhân khê vuốt tóc Tử An, nó giống như một Tư Mã Tuấn nhỏ, mỗi khi hân nhìn đến Tử An sẽ làm cho hân nhớ đến cảm giác hạnh phúc khi ở trong vòng tay Tư Mã Tuấn, người thiếu niên kia nhất định cũng nghĩ như vậy, cho nên mới muốn mang thai con của An Tá?

Cung Tú Nhân lật giấy kiểm tra sức khỏe của cậu ta, tên gọi của thiếu niên không phải Lệ Toa, mà là An Đức Liệt, hân do dự nhìn tư liệu, trong lòng đã có quyết định.

Cung Tú Nhân đặt tư liệu lên bàn, đi vào nhà bếp. Tư Mã Tuấn cũng đi vào theo để giúp đỡ, lúc Cung Tú Nhân đổ sữa ra, hân nói với Tư Mã Tuấn: “Ta quyết định sẽ giúp cậu ta làm đồng tính sinh sản.”

Tư Mã Tuấn gật đầu, “Tùy ý người.”

Cung Tú Nhân còn nhỏ giọng nói: “Ngoài ra, tuần sau ta sẽ đến Thụy Sĩ để tham gia hội thảo, tới lúc đó ta sẽ để Tử An ở lại Đài Loan, người bằng lòng chăm sóc nó không?”

Tư Mã Tuấn tiếp nhận ly sữa hân đưa, mỉm cười. “Đương nhiên bằng lòng, nó là con của người, cũng là con của ta, ta sẽ cố gắng hết sức để chăm sóc nó.”

Cung Tú Nhân cười rất tươi, cười đến thập phần vui vẻ, Cung Tử An trốn sau cửa nghe lén bọn họ nói chuyện, nó rón ra rón rén chạy về phòng khách, giả bộ không nghe thấy gì cả, nhưng biểu tình vui sướng của nó đã thể hiện tất cả.

Nó đã là một tiểu đại nhân, có thể ngủ một mình, không cần phải ngủ cùng ba ba và cha, như vậy bọn họ mới có thời gian để làm tình. Có lẽ có em trai hay em gái cũng là một lựa chọn không tệ, đúng không? Ít nhất nó cảm thấy chính mình rất thích hợp làm anh trai a!

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tam-tam-he-liet-bo-2-ngoai-hoa-tu-phan>